Ontvouwde Openbaring
Hoofdstuk 12

1. En een groot teken werd gezien in de hemel; een Vrouw omgeven met de Zon en de Maan onder haar voeten en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren.
2. En, in de baarmoeder hebbende, schreeuwde zij, barensnood hebbende en zijnde in pijn om te baren.
3. En gezien werd een ander teken in de hemel; en zie, een grote rossige draak, hebbende zeven hoofden en tien hoornen en op zijn hoofden zeven diademen.
4. En zijn staart trok het derde deel van de sterren van de hemel en wierp die op de aarde; en de draak stond vóór de Vrouw die baren zou, opdat hij, nadat zij zou gebaard hebben haar vrucht zou verslinden.
5. En zij baarde een manlijke zoon, die al de natiën zal weiden met een ijzeren roede; en haar vrucht werd weggerukt tot God en Zijn troon.
6. En de Vrouw vluchtte in de woestijn, waar zij een plaats heeft, bereid uit God, opdat zij haar aldaar voeden duizend tweehonderd zestig dagen.
7. En er werd oorlog in de hemel; Michaël en zijn engelen streden met de draak en de draak streed met zijn engelen.
8. En zij hebben niet overmocht en hun plaats is niet meer gevonden in de hemel.
9. En geworpen is die grote draak, die oude slang, genaamd duivel en satan, verleidende het algehele wereldrond, geworpen is hij op de aarde en zijn engelen zijn met hem geworpen.
10. En ik hoorde een grote stem, zeggende in de hemel: Nu is het heil en de macht en het koninkrijk geworden van onze God en de mogendheid van Zijn Christus, omdat neergeworpen is de aanklager van onze broeders, verklagende hen vóór onze God dagen en nachten.
11. En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis en zij hebben hun ziel niet bemind tot de dood toe.
12. Hierom verheugt u, gij hemelen en gij die daarin woont; wee degenen die de aarde en de zee bewonen, omdat de duivel tot u is afgekomen, hebbende grote toorn, wetende dat hij een geringe tijd heeft.
13. En toen de draak zag, dat hij geworpen was op de aarde, heeft hij vervolgd de Vrouw die de zoon had gebaard.
14. En gegeven zijn aan de Vrouw twee vleugels van een grote arend, opdat zij zou vliegen tot de woestijn, tot haar plaats, waar zij zou worden gevoed daar een tijd en tijden en de helft van een tijd, buiten het aangezicht van de slang.
15. En de slang wierp achter de Vrouw vanuit haar mond water evenals een stroom, opdat zij haar door de stroom zou doen verzwelgen.
16. En de aarde kwam de Vrouw te hulp en de aarde opende haar mond en slokte de stroom op die de draak vanuit zijn mond had uitgeworpen.
17. En de draak vertoornde tegen de Vrouw en hij ging heen om oorlog te voeren met de overigen van haar zaad, die de bevelen van God bewaren en de getuigenis van Jezus Christus hebben.
18. En ik stond op het zand van de zee.

Ontvouwing

705. vers 1,2. *En een groot teken werd gezien in de hemel; een Vrouw omgeven met de Zon en de Maan onder haar voeten en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren.*
En, in de baarmoeder hebbende, schreeuwde zij, barensnood hebbende en zijnde in pijn om te baren.

En een groot teken werd gezien in de hemel, betekent de Goddelijke betuiging ten aanzien van de toekomstige Kerk en ten aanzien van de opneming van haar leer en door wie zij zal worden aangevallen.
De vrouw omgeven met de Zon, betekent de Kerk bij hen die in de liefde tot de Heer zijn en daaruit in de liefde jegens de naaste; en de Maan onder haar voeten, betekent het geloof bij hen die natuurlijk zijn en in de naastenliefde; en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren, betekent de wijsheid en het inzicht van hen die van de Kerk zijn, door de leerstellingen en de erkentenissen van alle dingen van het Ware en het Goede vanuit het Woord.
En in de baarmoeder hebbende, betekent de leer die geboren wordt vanuit het goede van de hemelse liefde; riep zij, barensnood hebbende en zijnde in pijn om te baren, betekent de niet-opneming door hen die in de Kerk zijn en de tegenstand van hen die in de naastenliefde zijn, gescheiden van het geloof.

706. En een groot teken werd gezien in de hemel; dat dit betekent de Goddelijke betuiging ten aanzien van de toekomstige Kerk en ten aanzien van de opneming van haar leer en door wie zij zal worden aangevallen, staat vast uit het grote teken in de hemel, namelijk de Goddelijke openbaring en de verzekering.
Dat zij is ten aanzien van de Kerk en ten aanzien van de opneming van haar leer en verder ten aanzien van de bestrijding ervan, staat vast uit wat volgt.
Onder de Vrouw immers wordt de Kerk verstaan, onder haar manlijke zoon de leer en onder de draak en de engelen en daarna onder de beesten, worden degenen verstaan die de Kerk en haar leer zullen aanvallen.
Dat dit gezicht een groot teken wordt genoemd, is omdat onder het teken wordt verstaan de Goddelijke openbaring ten aanzien van de toekomstige dingen en de verzekering, hier ten aanzien van de toekomstige Kerk en haar leer en eveneens van de bestrijding ervan door hen die onder de draak en onder de beesten worden verstaan; deze Kerk en leer wordt een teken genoemd uit hoofde hiervan, dat zij openbaart en betwist wordt.
In het Woord wordt in vele plaatsen gezegd: teken en wonder en onder het teken wordt verstaan dat wat aanwijst, getuigt en overreedt ten aanzien van een bepaalde zaak, maar onder het wonder wordt verstaan dat wat aanspoort, schokt en verbijstering teweegbrengt.

Zo beroert het teken het verstand en het geloof en het wonder de wil en de aandoening ervan, want het is de wil en de aandoening ervan die wordt aangespoord, geschokt en verbijsterd is en het is het verstand en het geloof ervan dat wordt overreed, waaraan een aanwijzing wordt gegeven en ten behoeve waarvan de betuiging plaatsvindt.
Dat het teken en het wonder verschillen, kan hieruit vaststaan, dat de Joden, hoewel zij zoveel wonderen zagen die door de Heer zijn gedaan, toch van Hem tekenen vroegen en eveneens dat de wonderdaden die in Egypte en de woestijn plaatsvonden, nu eens tekenen en dan weer wonderen worden genoemd en eveneens het ene en het andere en bovendien staat het hieruit vast, dat in de afzonderlijke dingen van het Woord het huwelijk van het Goede en het Ware is, dus ook van het verstand en de wil.
Want het ware is van het verstand en het goede is van de wil en vandaar hebben eveneens de tekenen daar betrekking op de dingen die van het ware zijn, dus op de dingen die van het geloof en van het verstand zijn en de wonderen op de dingen die van het goede zijn, dus op de dingen die van de aandoening en van de wil zijn.
Daaruit nu blijkt wat onder de tekenen en wat onder de wonderen, waar beide in het Woord worden genoemd, in het bijzonder wordt verstaan, zoals in de volgende plaatsen, bij Mozes: 'Ik zal het hart van farao verharden, opdat Ik Mijn tekenen en Mijn wonderen in het land van Egypte vermenigvuldige', (Exodus 7:3).
Bij dezelfde: 'Jehovah gaf grote en boze tekenen en wonderen in Egypte, in farao en in zijn gehele huis', (Deuteronomium 6:22).
Bij dezelfde: 'Jehovah heeft verzocht te komen om Zich een natie uit het midden van de natie aan te nemen door wonderen, door tekenen en door verbijsterende dingen', (Deuteronomium 4:34).
Bij David: 'Zij gedachten niet de dag waarop Jehovah in Egypte stelde tekenen en wonderdaden in het veld van Zoan', (Psalm 78:42,43).
Bij dezelfde: 'Zij stelden onder hen de woorden van Zijn tekenen en de wonderen in het land van Cham', (Psalm 105:27).
Bij dezelfde: Hij zond tekenen en wonderen in het midden van u, o Egypte, in farao en al zijn knechten', (Psalm 135:9).
Bij Jeremia: 'Die tekenen en wonderen heeft gesteld in het land van Egypte en tot op deze dag, ook in Israël, en in de mensen en Uw volk Israël hebt uitgeleid uit het land van Egypte, door tekenen en door wonderen', (Jeremia 32:20,21).
Hieruit blijkt dat de wonderdaden die in Egypte hebben plaatsgevonden en daarna bij de zonen Israëls, tekenen en wonderen worden genoemd; tekenen omdat zij betuigden en overreedden, wonderen omdat zij aanspoorden en verbijstering veroorzaakten, zij komen evenwel hierin samen.
Dat de dingen die aansporen en verbijstering veroorzaken, ook betuigen en overreden, zoals de dingen die de wil aansporen, ook het verstand overreden, of zoals de dingen die de aandoening beroeren, ook het denken beroeren door te overreden.
Eender bij de evangelisten: 'In de voleinding der eeuw zullen valse christussen en valse profeten opstaan; zij zullen grote tekenen en wonderen geven en in dwaling brengen, indien het mogelijk is, ook de uitverkorenen', (Mattheüs 24:24; Markus 13:22).
Hier ook worden met de grote tekenen en wonderen eendere dingen aangeduid, namelijk om te betuigen en te overreden en om te schokken en verbijstering te veroorzaken, ten gevolge waarvan een sterke overreding.
Wie onder de valse christussen en onder de valse profeten en verder wie onder de uitverkorenen worden verstaan, zie eerder de nrs. 624, 684.
Bij Mozes: 'Wanneer in het midden van u zal zijn opgestaan een profeet of een dromenduider, die u een teken of een wonder zal hebben gegeven en het teken of het wonder komt dat hij tot u sprak, door te zeggen: Laat ons tot andere goden gaan, zo zult gij niet gehoorzamen', (Deuteronomium 13:1-4).

Hier wordt gezegd profeet en dromenduider en teken en wonder, omdat op de profeet het teken betrekking heeft en op de dromenduider het wonder; de oorzaak hiervan is, dat onder de profeet degene wordt verstaan die de waarheden leert en in de abstracte zin de leer van het Ware en onder de dromer hij die aanspoort om zo te doen en in de abstracte zin de aansporing van waaruit het plaatsvindt.
Dit is eveneens van het wonder en dat van het teken; de profeten immers werden met levende stem uit de Heer onderricht en de dromers door aansporende uitbeeldingen om te doen.
Deze dingen vloeiden in de aandoening van de dromer in en daaruit in het gezicht van het denken, want wanneer de mens droomt, sluimert zijn natuurlijk verstand en wordt zijn geestelijk gezicht geopend, dat al het zijne ontleent aan de aandoening.
Hier echter het gezicht dat het ontleent aan de boze aandoening, want het wordt gezegd van de profeten die valsheden leren en ijdele dingen dromen, want onder de andere goden worden de valse en ijdele dingen verstaan die zij gehoord en gezien hebben.
Dat de tekenen betekenen de betuigingen die aanwijzen en overreden om te geloven dat iets zo is, staat vast uit de volgende plaatsen, bij Mozes: 'Indien zij u niet zullen hebben geloofd, noch de stem van het eerste teken zullen hebben gehoord, dan zullen zij toch de stem van het latere teken geloven en indien zij deze twee tekenen niet zullen hebben geloofd, noch uw stem zullen hebben gehoord, dan zult gij nemen van de wateren van de rivier en zij zullen bloed worden', (Exodus 4:8,9).
Deze dingen betreffen de wonderen, door Mozes gedaan toen de Heer hem verschenen was in de braamstruik en die tekenen worden genoemd, omdat die moesten betuigen en overreden opdat zij zouden geloven dat Mozes gezonden was om hen uit Egypte te leiden en daarom wordt er driemaal gezegd, 'opdat zij geloven', en eveneens, 'opdat zij zijn stem horen'.
Bij dezelfde: 'Jehovah zei tot Mozes: 'Hoelang zullen zij, dit volk, niet geloven in Mij, ter wille van alle tekenen die Ik gedaan heb in het midden van hen; alle mannen die gezien hebben Mijn heerlijkheid en de tekenen die Ik gedaan heb in Egypte en in de woestijn, zij zullen het land niet zien', (Numeri 14:11,22,23).
Eender worden hier de wonderen tekenen genoemd, omdat gezegd wordt geloven, want zoals is gezegd, de wonderen worden tekenen genoemd opdat zij overreden en het geloof aanbrengen en omdat de tekenen bij hen die niet wilden binnengaan in het land Kanaän vanwege de vrees, niet het geloof aanbrachten, wordt daarom van hen gezegd, dat zij het land niet zullen zien.
Eendere dingen worden met de tekenen aangeduid in (Exodus 4:17; 10:1,2).
Bij de evangelisten: 'De schriftgeleerden en de farizeeën zeiden: Meester, wij willen van U een teken zien, en Hij, antwoordende, zei: Het slechte en overspelige geslacht verzoekt een teken, maar een teken zal hun niet gegeven worden, dan het teken van Jona de profeet; gelijkerwijs Jona was in de buik van de walvis drie dagen en drie nachten, zo zal de Zoon des mensen in het hart van de aarde zijn drie dagen en drie nachten', (Mattheüs 12:38-40; Lukas 11:16,29,30).
Dat onder het teken wordt verstaan de betuiging opdat zij worden overreed en geloven dat de Heer was de Messias en de Zoon Gods, Die komen zou, is duidelijk; want de wonderen die de Heer in overvloed had gedaan en die zij hadden gezien, waren voor hen geen tekenen.
De oorzaak dat wonderen voor hen geen tekenen waren, zoals eerder gezegd, omdat die alleen bij de goeden zo zijn.
Dat Jona in de buik van de walvis 3 dagen en 3 nachten was geweest en dat dit voor een teken werd aangenomen, was omdat dit de begrafenis en de wederopstanding van de Heer betekende, dus de verheerlijking van Zijn Menselijke ten volle; immers 3 dagen en 3 nachten betekenen ook het volle.
Bij Mattheüs: 'De Farizeeën en de Sadduceeën, verzoekende, vroegen Jezus dat Hij hun een teken vanuit de hemelen zou tonen; Hij antwoordende, zei: Wanneer het avond geworden is,

zegt gij: Schoon weder, de hemel immers is rood; en des morgens: Heden onweer, droevig rood immers is de hemel voor de dag komende.
Gij geveinsden, over het aangezicht van de hemel weet gij oordeel te vellen, over de tekenen der tijden echter kunt gij het niet, de slechte en overspelige natie verzoekt een teken, maar haar zal geen teken worden gegeven dan het teken van Jona de profeet', (Mattheüs 16:1-4).
Onder het teken dat zij vanuit de hemel vroegen, wordt ook hier de betuiging verstaan opdat zij overreed worden en geloven dat de Heer de Zoon Gods was, hoewel wonderen hadden plaatsgevonden, die zij geen tekenen noemden.
Dat de Heer toen sprak over de avond en over de morgen, is omdat met de avond en de morgen de Komst van de Heer wordt aangeduid, hier toen de Kerk bij de Joden verwoest was, voor wie het toen schoon weer was, omdat zij Hem niet bekenden en verzekerd leefden in de valsheden vanuit het boze; dit is de avond.
Toen zij daarentegen Hem bekenden en vanwege de valsheden vanuit het boze waarin zij waren Hem ontkenden en bestreden; dit wordt aangeduid met 's morgens wanneer er onweer is.
Vandaar is het dat de Heer zei: Gij geveinsden, over het aangezicht van de hemel weet gij oordeel te vellen, over de tekenen der tijden echter (namelijk Zijn Komst) kunt gij het niet.
Omdat zij een slechte en overspelige natie was, namelijk echtbrekende het Woord, zei Hij daarom dat aan hen geen teken zou worden gegeven, zoals eveneens bij Markus: 'De Farizeeën begonnen met Jezus te redeneren en vroegen van Hem een teken vanuit de hemel; Deze, zuchtende in Zijn Geest: Wat vraagt dit geslacht een teken; voorwaar, Ik zeg u: Niet zal aan dit geslacht een teken worden gegeven', (Markus 8:11,12).
Dat het teken hier de betuiging betekent, vanwaaruit zij klaarblijkend zouden weten, erkennen en geloven, dat de Heer de Messias en de Zoon Gods was, Die zij vanuit de voorzeggingen bij de profeten verwachtten, kan hieruit vaststaan, dat Hij, zuchtende in Zijn Geest zei: Wat vraagt dit geslacht een teken; voorwaar, Ik zeg u: Niet zal aan dit geslacht een teken worden gegeven.
De oorzaak hiervan was deze, dat zij, indien hun dit vanuit de hemel klaarblijkend was onthuld of gezegd en zij zo overreed waren geweest en hadden erkend en geloofd, zij het toch daarna zouden hebben verworpen; en dat verwerping na de erkenning en het geloof, is ontwijden en het lot van ontwijders is het allerergste in de hel.
Dat hun daarom geen klaarblijkende verklaring vanuit de hemel werd gegeven, staat vast uit de tekst bij Johannes: 'Hij heeft hun ogen verblind en hun harten verhard, opdat zij niet zien met de ogen en verstaan met het hart en zich bekeren en Ik hen geneze', (Johannes 12:40).
Zich bekeren en genezen worden, is hier ontwijden, wat gebeurt wanneer de waarheden en goedheden worden erkend en vooral wanneer de Heer wordt erkend en daarna ontkend; zo zou het dan geweest zijn, indien de Joden zich door een teken hadden bekeerd en genezen waren geworden.
Zien met de ogen en verstaan met het hart, betekent opnemen met het verstand en de wil of met het geloof en de liefde; hieruit blijkt dat met het teken de klaarblijkende betuiging betekent.
Over het lot van ontwijders, zie men 'de Leer van het Nieuwe Jeruzalem', nr. 172.
Bij Johannes: 'De discipelen zeiden tot Jezus: Wat teken doet Gij, opdat wij zien en U geloven; wat werkt Gij: Onze vaders hebben het manna gegeten in de woestijn, zoals geschreven is: het brood vanuit de hemel gaf Hij hun om te eten.
Jezus zei tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Niet Mozes heeft u het brood vanuit de hemel gegeven, maar Mijn Vader geeft u het ware Brood vanuit de hemel; want het Brood Gods is Hij Die neerdaalt vanuit de hemel en aan de wereld het leven geeft', (Johannes 6:30-33).
Hier eveneens wilden de discipelen een teken; dat daarmee de betuiging wordt aangeduid opdat zij geloven, staat vast, want zij zeiden: Opdat wij zien en geloven; wat werkt Gij?

Dat zij toen spraken over het manna en dat de Heer antwoordde over het Brood vanuit de hemel, was omdat met het Brood al het Goede en Ware wordt aangeduid dat de ziel voedt en in de hoogste zin de Heer Zelf, uit Wie het al van de leer en het al van de geestelijke voeding is, waardoor Hij betuigde opdat zij zien en geloven.
Dat toch de betuiging, dus het teken vanuit de hemel, is gegeven aan de drie apostelen: Petrus, Jakobus en Johannes, staat vast uit de 'gedaanteverandering' van de Heer.
Toen immers zagen zij Zijn heerlijkheid en eveneens hoorden zij een stem vanuit de hemel, zeggende: 'Deze is Mijn beminde Zoon, hoort Hem', (Markus 9:7; Lukas 9:35; Mattheüs 17:5).
Bij dezelfde: 'Toen Jezus de verkopers uit de tempel had geworpen, zeiden de Joden: Wat teken toont Gij dat Gij deze dingen doet; Jezus antwoordde en zei tot hen: Breekt deze Tempel af, in drie dagen evenwel zal Ik die opwekken', (Johannes 2:16,18,19).
Dat hier met een teken tonen wordt aangeduid betuigen door een of ander verbazingwekkends of door een stem vanuit de hemel, is duidelijk.
Maar omdat een zodanige betuiging hen eerder verdoemd dan gezaligd zou hebben, zoals eerder is gezegd, antwoordde Hij hun daarom over de Tempel, waaronder Hij Zijn Lichaam verstond, namelijk dat dit zou worden afgebroken, dat wil zeggen, sterven en verheerlijkt ten derde dage zou wederopstaan.
Dit eveneens is het, wat de Heer verstond over het teken van Jona in de buik van de walvis drie dagen en drie nachten.
Dat met de Tempel in de hoogste zin het Lichaam van de Heer wordt aangeduid, zie (Johannes 2:21)
Bij Lukas: 'De engel zei tot de herders: Geboren is u heden de Zaligmaker, Die is Christus de Heer, in de stad Davids, en dit zal u het teken zijn: Gij zult het kindeke vinden in windselen gewonden, liggende in de kribbe', (Lukas 2:11,12,16).
Aangezien onder het teken de betuiging wordt verstaan opdat zij zouden geloven dat was geboren de Zaligmaker der wereld, werd daarom gezegd, dat zij Hem zouden vinden liggende in de kribbe, in windselen gewonden; maar dat dit een betuiging was, kan niemand weten dan alleen degene die weet wat wordt verstaan wat onder de kribbe en wat onder de windselen.
Onder de kribbe wordt de leer van het Ware vanuit het Woord verstaan, uit hoofde hiervan dat met de paarden het verstand van het Woord wordt aangeduid, zoals kan vaststaan uit wat eerder is getoond in de nrs. 355,364 en in het werkje 'Over het Witte Paard', nrs. 2-4.
Vandaar wordt met de kribbe, waar het voer voor de paarden is, de leer van het Ware vanuit het Woord aangeduid.
In vers 7 van dat hoofdstuk wordt ook gezegd, dat dit is geschied omdat er geen plaats was in de herberg; met de herberg immers wordt de plaats van onderricht aangeduid; dit wordt ook met herberg aangeduid in (Lukas 10:34; 22:11; Markus 14:14) en elders.
Dit was bij de Joden, die toen louter in valsheden waren door de echtbreking van het Woord; dit dus wordt daarmee aangeduid dat er een plaats was in de herberg, want de Heer zou, indien het Hem behaagd had, geboren hebben kunnen worden in het schitterendste hof en neergelegd in een bed versierd met kostbare stenen.
Maar dit zou zijn geweest bij hen die niet in enige leer van het Ware konden zijn en zonder enige hemelse uitbeelding.
Gezegd wordt ook: in windselen gewonden, omdat de windselen betekenen de eerste waarheden, namelijk de Ware dingen van de onschuld, die ook de Ware dingen van de Goddelijke liefde zijn; want de naaktheid betekent, wanneer die het kleine kind betreft, de ontbering van het Ware.
Hieruit kan vaststaan vanwaar het was, dat door de engelen was gezegd: Dit zal voor u het teken zijn: Gij zult het Kindeke vinden in windselen gewonden, liggende in de kribbe.
Bij de evangelisten: De discipelen zeiden tot Jezus: Wat is het teken van Uw Komst en van de voleinding der eeuw', (Mattheüs 24:3; Markus 13:4; Lukas 21:7).

Met de Komst van de Heer en de voleinding der eeuw, wordt de aanvang van de nieuwe Kerk en het einde van de vorige Kerk aangeduid: met de Komst van de Heer de aanvang van de nieuwe Kerk en met de voleinding der eeuw het einde van de oude Kerk; en daarom onderricht de Heer in die hoofdstukken de discipelen ten aanzien van de geleidelijke verwoesting van de vorige Kerk en ten aanzien van de instauratie van de nieuwe Kerk aan het einde van de vorige.

Maar Hij onderricht en leert hen door louter overeenstemmingen, die niet dan alleen door de geestelijke zin kunnen worden ontwikkeld en geweten en omdat het overeenstemmingen waren, door welke de Heer sprak, waren het dus alle tekenen, dus betuigingen; ze werden ook door de Heer tekenen genoemd, zoals bij Lukas: 'Verschrikkelijke dingen eveneens en grote tekenen ten aanzien van de hemel zullen er zijn; er zullen tekenen zijn in de zon, de maan en de sterren en op de aarde benauwdheid der natiën in wanhoop, terwijl de zee en de deining weerklinken', (Lukas 21:11,25).

Bij Mattheüs: 'En dan zal verschijnen het teken van de Zoon des mensen; en dan zullen alle stammen der aarde weeklagen en zullen zien de Zoon des mensen, komende in de wolken van de hemel met deugd en heerlijkheid', (Mattheüs 24:30).

Maar wat met deze en de overige dingen in (Mattheüs 24) in de geestelijke zin wordt aangeduid, is ontvouwd in 'Hemelse Verborgenheden'; en wat met de verschijning van het teken van de Zoon des mensen in de wolken des hemels, in het werk 'Hemel en Hel', nr. 1; en daarom wordt ervan afgezien om die dingen hier verder te ontvouwen.

Bij Markus: 'Jezus zei tot de discipelen: Hen die geloven zullen deze tekenen volgen; in Mijn Naam zullen zij demonische dingen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen; ook indien zij iets dodelijks zullen hebben gedronken, het zal hun niet schaden; op de ongestelden zullen zij de handen leggen en zij zullen wèl zijn. En zij, uitgaande, predikten overal, terwijl de Heer meewerkte, door de daaropvolgende tekenen', (Markus 16:17,18,20).

Hoewel deze dingen wonderen zijn geweest, worden zij toch tekenen genoemd, omdat zij getuigenis gaven van de Goddelijke Macht van de Heer Die deze tekenen uitwerkte; en daarom wordt er gezegd: Terwijl de Heer meewerkte door die tekenen.

Wonderen zouden zij genoemd zijn, indien zij aan de bozen waren aangeplooid; bij hen immers brengen zulke dingen slechts verbijstering teweeg en schokken die het gemoed, maar toch overreden zij niet om te geloven.

Anders bij de goeden, voor hen immers zijn dingen, betuigingen die overreden om te geloven en daarom worden die wonderen tekenen genoemd en wordt gezegd: Hen die geloven zullen deze tekenen volgen.

Maar hoe die tekenen hebben kunnen overreden om te geloven, zal ook in het kort worden gezegd: die wonderbaarlijke tekenen, zoals dat zij demonische dingen zouden uitwerpen, met vreemde tongen spreken, slangen opnemen, dat het dodelijke niet zou schaden indien zij het gedronken zouden hebben en dat het de ongestelden wèl zou gaan door de oplegging van de hand, waren in hun wezen en in hun oorsprong geestelijk, vanwaaruit die dingen voortvloeiden en plaatsvonden als uitwerkingen.

Dit waren immers overeenstemmingen die al haar dingen ontlenen aan de geestelijke wereld door de invloeiing uit de Heer, zoals dat zij in de Naam van de Heer de demonische dingen zouden uitwerpen; dit ontleent de uitwerking daaraan dat de Naam van de Heer, geestelijk verstaan, het al van de leer vanuit het Woord uit de Heer is en dat het demonische de valsheden van elk geslacht zijn, die zo door de leer vanuit het Woord door de Heer worden uitgeworpen, dat wil zeggen, verwijderd.

Dat zij met nieuwe tongen zouden spreken, ontleende de uitwerking hieraan, dat de nieuwe tongen de leerstellingen voor de nieuwe Kerk zijn; dat zij de slangen zouden opnemen, was omdat de slangen betekenen de hellen ten aanzien van de boosheden en dus dat zij beschermd zouden zijn tegen de bestoking ervan.

Dat het dodelijke niet zou schaden indien zij het zouden hebben gedronken, was omdat de boosheid van de hellen hen niet zou bestoken; dat de ongestelden wèl zouden zijn door de handoplegging, was omdat zij door de vergemeenschapping en de verbinding met de hemel, dus met de Heer, van de geestelijke ziekten, die ongerechtigheden en zonden worden genoemd, zouden herstellen.
De handoplegging van de discipelen stemde overeen met de vergemeenschapping en de verbinding met de Heer en zo met de verwijdering van de ongerechtigheden door Zijn Goddelijke Macht.
Bij Jesaja: 'Jehovah zei tot Achaz: Vraag u een teken van Jehovah; richt in de diepte of hef omhoog; de Heer geeft u een teken: Zie, een Maagd zal ontvangen en een Zoon baren en zal Zijn Naam noemen: God met ons', (Jesaja 7:11,14).
Dat deze dingen zijn gezegd tot Achaz, de koning van Juda, is omdat de koning van Syrië en de koning van Israël oorlog voerden tegen hem tot aan Jeruzalem toe; aan de zijden ervan was ook de stam van Efraïm, maar toch niet overmochten.
De oorzaak hiervan was dat de koning van Syrië daar het uiterlijke of natuurlijke van de Kerk heeft uitgebeeld; de koning van Israël het innerlijke of het geestelijke van haar en Efraïm het verstandelijke van haar.
Die drie echter, namelijk: het natuurlijke, het geestelijke en het verstandelijke verdraaid, en deze wilden de leer van het Ware, die met de koning, Juda en met Jeruzalem wordt aangeduid, bestrijden en daarom lukte hen dit niet; opdat echter Achaz zeker zou zijn ten aanzien van de vergeefse pogingen van hun streven, wordt tot hem gezegd, dat hij een teken zou vragen, dat wil zeggen een betuiging dat het zeker zou geschieden en hem werd de keuze gelaten of hij het vanuit de hemel, dan wel vanuit de hel wilde hebben, en dit wordt aangeduid met: Richt in de diepte of hef omhoog; want de koning was boos; maar omdat Jeruzalem niet verwoest moest worden, waarmee de leer van het Ware vanuit het Woord wordt aangeduid, door zulken vóór de Komst van de Heer, werd hem daarom een wonderbaarlijk teken gegeven, dat ten aanzien van die zaak getuigenis aflegde, namelijk dat een Maagd zal ontvangen en een Zoon baren, Wiens Naam zal zijn: God met ons; dat daarna die Kerk zal worden vernietigd, volgt in dit hoofdstuk.
Bij dezelfde: 'Dit zal u een teken zijn van met Jehovah; Zie, Ik zal de schaduw der graden die neergedaald is in de graden van Achaz voor de zon, achterwaarts tien graden terugtrekken, zodat de zon tien graden terugtreedt in de graden waarin zij was neergedaald', (Jesaja 38:7,8).
Dit teken is gegeven aan koning Hiskia ter betuiging dat de Heer hem en Jeruzalem zou beschermen tegen de koning van Assyrië, zoals wordt gezegd in vers 6 daar, met welke koning werd aangeduid het verdraaide redelijke, dat alle dingen van de Kerk vernietigt en daarom werd door dit teken eender uitgebeeld de nieuwe Kerk die door de Heer moest worden geïnstaureerd, maar hier dat de tijd verder zou worden gerekt dan gezegd was, eerder aan Achaz.
Met het terugtrekken van de schaduw die neergedaald is in de schaduw in de graden van Achaz voor de zon, wordt aangeduid het terugtrekken van de tijd voordat dit zal plaatsvinden.
Met de graden van Achaz wordt de tijd aangeduid, hier tot aan de Komst van de Heer toe; met de schaduw daar wordt de voortgang ervan aangeduid van de opgang tot de ondergang.
Daarmee dat zij tien graden achterwaarts teruggetrokken zou worden, wordt aangeduid de verlenging van de tijd met nog verscheidene jaren; tien immers betekent verscheidene dingen.
Met de zon die zal terugtreden, wordt de Komst van de Heer aangeduid, maar dit moet verder worden toegelicht.
De Komst van de Heer vond plaats toen het einde van de Joodse Kerk was gekomen, dat wil zeggen, toen daar niet enig Goede en Ware over was; dit wordt verstaan onder, 'wanneer de ongerechtigheid voleindigd is'; en eveneens onder 'de volheid der tijden', waarin de Heer zal komen.

De volledige tijd van de duur van de Joodse Kerk werd uitgebeeld door de graden van Achaz: de aanvang ervan door de eerste graad daar, die is wanneer de zon is in haar opgang en het einde ervan door de laatste graad in de ondergang.
Daaruit blijkt, dat onder het terugtrekken van de schaduw uit de ondergang naar de opgang, de verlenging van die tijd wordt verstaan.
Dat dit zou plaatsvinden in de graden van Achaz, was omdat Achaz de koning boos was en de heilige dingen van de Kerk had ontwijd; en daarom zou, indien zijn opvolgers eender hadden gedaan, het einde van de Kerk binnen korte tijd zijn aangebroken, maar omdat Hiskia een rechtschapen koning was, werd de tijd verlengd, want de ongerechtigheid van die natie moest daardoor niet zo snel tot haar voleinding, dat wil zeggen, tot haar einde geraken.
Bij dezelfde: 'Zeg tot Hiskia de koning: Dit zij u een teken; dit jaar zal men eten wat van zelf geboren is en het tweede jaar wat verder opgroeit; maar in het derde jaar zaait, maait en plant wijngaarden en eet hun vrucht', (Jesaja 37:30).
Dit werd gezegd tot koning Hiskia, toen Sanherib koning van Assyrië hem de oorlog aandeed en pochend sprak over zichzelf en smadelijk over God en over Israël en daarom ook werden in zijn kamp 185.000 geslagen en werd hijzelf door zijn zonen gedood.
De oorzaak waarom dit is gebeurd, was omdat met Syrië het redelijke wordt aangeduid en iets eenders met de koning van Assyrië; en met Judea het hemelse van de Kerk en het geestelijke van de Kerk met de koning ervan.
Maar daar wordt met de koning van Assyrië het verdraaide redelijke aangeduid dat door de valse redeneringen alle hemelse en geestelijke dingen van de Kerk, namelijk haar goedheden en waarheden, vernietigt.
En omdat met Judea en met de koning ervan het hemelse en het geestelijke van de Kerk wordt aangeduid, dat uit de Heer zal zijn wanneer Hij in de wereld zal komen, worden daarom zulke dingen gezegd, waarmee wordt beschreven de wederverwekking van hen die van de Kerk zullen zijn en daarom wordt met het teken dat zij het eerste jaar zullen eten wat van zelf geboren is, aangeduid het hemels Goede dat uit de Heer bij hen zal worden ingeplant; met dat wat verder opgroeit het tweede jaar, wordt aangeduid het Ware van dat Goede dat daaruit zal zijn.
Met zaaien, maaien, wijngaarden planten en hun vrucht eten, worden aangeduid alle goedheden en waarheden die daaruit voortvloeien: met zaaien en maaien wordt de inplanting van het goede en de opneming ervan aangeduid; met wijngaarden planten de inplanting van het Ware en de opneming ervan en met hun vrucht eten de genieting van de Goede en de gunstrijke dingen daaruit, die de wederverwekte mens geschonken worden.
Deze dingen worden het teken genoemd, omdat zij de betuigingen zijn ten aanzien van de hemelse Kerk bij hen, die onder Juda in de geestelijke zin worden verstaan, bij wie de wederverwekking plaatsvindt uit de Heer door de inplanting van het hemels Goede, daarop door de inplanting van het geestelijk Goede, dat in wezen het Ware van het hemels Goede is en tenslotte door de vermenigvuldiging en de vruchtmaking in de natuurlijke mens.
Bij dezelfde: 'Zo heeft gezegd Jehovah, de Heilige Israëls en uw Formeerder: Tekenen hebben zij Mij gevraagd over Mijn zonen en over het werk van Mijn handen hebben zij Mij geboden; Ik heb Hem opgewekt in gerechtigheid en al Zijn wegen zal Ik recht maken; Hijzelf zal Mijn stad bouwen en Mijn gevangenschap zal Hij loslaten, niet voor prijs, noch voor geschenk', (Jesaja 45:11,13).
Gehandeld wordt ook daar over de Komst van de Heer en over de instauratie van de Kerk uit Hem; de Heer wordt verstaan onder Jehovah, de Heilige Israëls en diens Formeerder, en Hij wordt de Heilige Israëls genoemd krachtens het Goddelijk Ware en diens Formeerder krachtens de instauratie van de Kerk door Hem en Israël is de Kerk.
Daarom worden onder Zijn zonen over wie zij tekenen vroegen, diegenen verstaan die in de waarheden zijn uit de Heer en onder het werk van Zijn handen wordt de formering van hen verstaan en de instauratie van de Kerk bij hen.

Ik heb Hem opgewekt in gerechtigheid en al Zijn wegen zal Ik recht maken, betekent dat Hij het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware heeft; gerechtigheid immers wordt in het Woord gezegd van het Goede en de wegen betekenen de leidende waarheden, hier de Goddelijke waarheden omdat zij de Heer betreffen.
Hijzelf zal Mijn stad bouwen en Mijn gevangenschap zal Hij loslaten, betekent dat Hij de leer van het Ware zal herstellen en dat Hij hen die in valse dingen zijn vanwege onwetendheid, zal bevrijden; de stad immers betekent de leer van het Ware en de gevangenschap de valsheden van de onwetendheid, waarin de natiën waren en daardoor in gevangenschap; niet voor prijs, noch voor geschenk, betekent om niet vanuit de Goddelijke Liefde.
Bij dezelfde: 'Laat hen u verkondigen de dingen die zullen gebeuren, de vorige dingen wijst die aan, opdat wij ons hart stellen en hun nageslacht weten, of doet ons de toekomstige dingen horen; wijst aan het teken in het toekomstige, opdat wij weten dat gij goden zijt', (Jesaja 41:22,23).
Dat de voorbije en toekomstige dingen zeggen, van de Heer alleen is en niet van enig mens of van enige geest, wordt uitgedrukt met het teken aanwijzen in het toekomstige, opdat wij weten dat gij goden zijt.
Dit besluit de dingen die voorafgaan en daarom is een teken aanwijzen betuigen door te overreden opdat men gelooft.
Bij Ezechiël: 'Neem u een pan van ijzer en stel die tot een wand van ijzer tussen u en tussen de stad en schik uw aangezichten tegen haar, opdat zij in belegering zij en gij haar benauwe; dit is een teken voor het huis Israëls', (Ezechiël 4:3).
Deze dingen en de overige in dit hoofdstuk zijn uitbeeldend voor de staat van de Kerk bij de Joodse natie en betekenen dat zij niet enig ware hadden dan een vervalst en verechtbreukt Ware, dat in zich het valse is.
Zodanig Ware wordt aangeduid met de pan van ijzer, die hij zou stellen tot een wand tussen zich en tussen de stad; en omdat dit zo hard is als ijzer, dat afsluit en niet toelaat enig echt Ware, wordt gezegd: Opdat zij in belegering zij en gij haar benauwe.
Dat dit teken getuigde ten aanzien van de Kerk dat zij zodanig is, wordt aangeduid met: Dit is een teken voor het huis Israëls; het teken is de betuiging en het huis Israëls is de Kerk.
Bij David: 'Alle dingen heeft de vijand verdorven in het heiligdom; gebruld hebben de vijanden in het midden van uw feest; zij hebben hun tekenen tot tekenen gesteld; wij zien onze tekenen niet; er is geen profeet meer', (Psalm 74:3,4,9).
Alle dingen heeft de vijand verdorven in het heiligdom, betekent dat het boze de heilige dingen van de Kerk heeft vernietigd; de vijanden hebben gebruld in het midden van uw feest, betekent dat de valsheden alle dingen van de eredienst hebben vernietigd.
Zij hebben hun tekenen tot tekenen gesteld, betekent dat zij hebben betuigd en overreed door alle dingen; wij zien onze tekenen niet, betekent dat geen betuigingen van het Ware worden aanvaard in de Kerk; er is geen profeet meer, betekent dat er geen leer van het Ware is.
Bij dezelfde: 'Jehovah, doe met mij een teken ten goede, opdat mijn haters zien en beschaamd worden, dat Gij Jehovah, mij geholpen en mij vertroost hebt', (Psalm 86:17).
Een teken den ten goede, betekent de betuiging dat Jehovah hem helpt en hem vertroost, zoals volgt; dit immers is het goede, waarin Jehovah het teken zou doen.
Omdat het teken de betuiging ervan is, wordt daarom gezegd: 'God, Die de bergen vestigt door Zijn deugd, is aangegord met macht, Die het tumult der zeeën doet ophouden, het tumult van haar golven en het gedruis van de volken, opdat de bewoners der einden vrezen vanwege Uw tekenen', (Psalm 65:7-9).
Zo wordt beschreven de Goddelijke macht van de Heer door betuigingen opdat zij geloven; maar de betuigingen die tekenen zijn, zijn niet dat Hij de bergen vestigt, het tumult van de zeeën en van de golven en het gedruis van de volken doet ophouden; deze dingen zijn immers niet zulke tekenen dat zij diegenen overreden die alle dingen aan de natuur toeschrijven; maar

die dingen zijn de tekenen die getuigen van de Goddelijke macht van de Heer, die worden verstaan in de geestelijke zin, waarin over de hemel en de Kerk wordt gehandeld.
In die zin immers worden onder de bergen, die Hij met deugd vestigt, de hogere hemelen verstaan, omdat de engelen van die hemelen op bergen wonen; en in de abstracte zin wordt de liefde tot de Heer en de naastenliefde jegens de naaste verstaan.
Deze dingen zijn het, die de Heer, aangegord met macht, door Zijn deugd vestigt, dat wil zeggen, maakt dat zij tot in het eeuwige blijven bestaan; dat de bergen zulke dingen betekenen, zie eerder nr. 405.
Onder het tumult van de zeeën en het tumult van de golven, worden verstaan de twisten en de redeneringen van hen die beneden de hemelen zijn en natuurlijk en zinlijk zijn.
Dat de zeeën de dingen betekenen die van de natuurlijke mens zijn, dus de natuurlijken en vandaar het tumult en de golven hun twisten en hun redeneringen, zie ook nr. 342.
Onder het gedruis van de volken worden de tegenspraken vanuit de valsheden verstaan; met de volken immers worden degenen aangeduid die in waarheden zijn en in de tegengestelde zin degenen die in valsheden zijn, zie eerder de nrs. 175, 331, 625.
Opdat de bewoners van de einden vrezen vanwege Uw tekenen, betekent de heilige eredienst vanuit het geloof ten aanzien van de Goddelijke macht bij hen die in de laatsten van de hemel en van de Kerk zijn.
Dat vrezen is de Heer vereren vanuit de naastenliefde en het geloof, zie nr. 696; en dat de bewoners van de eilanden degenen zijn die in de laatsten van de hemel en van de Kerk zijn en daar in het geloof van de naastenliefde, staat hieruit vast, dat de einden de laatsten van de hemel en van de Kerk zijn.
Hieruit blijkt dat de tekenen hier de betuigingen ten aanzien van de Goddelijke macht van de Heer betekenen.
Bij Jeremia: ‘Dit zal u het teken zijn, dat Ik bezoeking zal doen over u in deze plaats, opdat gij weet dat Mijn woorden zullen bestaan over u ten boze; zie, Ik ben gevende de koning van Egypte in de hand van zijn vijanden en in de hand van degenen die zijn ziel zoeken’, (Jeremia 44:29,30).
Gehandeld wordt daar over diegenen van de Kerk die natuurlijk zijn geworden, die worden verstaan onder hen die als vreemdeling hebben verkeerd in Egypte en daaruit zijn teruggekomen.
Dat die moeten worden vernietigd door de boosheden en de valsheden, wordt daaronder verstaan dat Hij de koning van Egypte zal geven in de hand in de hand van zijn vijanden en in de hand van degenen die zijn ziel zoeken; de vijanden daar zijn degenen die in boosheden zijn en degenen die de ziel zoeken, zij die in de valse dingen zijn, dus abstract genomen de valsheden en de boosheden.
Dat Egypte de natuurlijke mens is, zie eerder nr. 654; dit wordt het teken genoemd, omdat het de betuiging is dat het zo zal geschieden en daarom wordt ook gezegd: Opdat gij weet dat Mijn woorden zullen bestaan over u ten boze.
Dat het teken de betuiging ten aanzien van de zekerheid is, staat ook vast uit de volgende plaatsen, bij Jesaja: ‘Hizkia zei: Wat is het teken, dat ik zal opklimmen in het huis van Jehovah’, (Jesaja 38:220).
In het boek Richteren: ‘Gideon zei tot de engel van Jehovah: Doe mij een teken, dat gij het zijt die tot mij spreekt; welk teken was, dat toen hij met de stok het vlees en de ongezuurde dingen aanraakte die Gideon had opgedragen, een vuur opklom vanuit de rots en ze verteerde’, (Richteren 6:17,21).
In het eerste boek van Samuël: ‘Dit zal u een teken zijn, dat over u twee zonen zal komen; op één dag zullen zij beiden sterven’, (1 Samuël 2:34).
In hetzelfde boek: ‘Zo zeiden de Filistijnen: Klimt tot ons op, dan zullen wij opklimmen, omdat Jehovah hen in onze hand heeft gegeven, dat zal ons een teken zijn’, (1 Samuël 14:10).

Bijna eendere dingen worden aangeduid met ‘de Tekenen van het Verbond’, (Genesis 9:13; 17:11; Ezechiël 20:12,20) en elders, namelijk de betuigingen ten aanzien van de verbinding. De betuigingen worden ook aangeduid met de tekenen die verschenen zoals wonderen die door de bozen waren gedaan, in de volgende plaatsen, bij Jesaja; ‘Jehovah doet teniet de tekenen der leugens; de waarzeggers maakt Hij waanzinnig, verwerpende de wijzen achterwaarts en Hij maakt hun wetenschap dwaas’, (Jesaja 44:25).
Bij Jeremia: ‘Jehovah zei: Leert de weg der natiën niet en ontzet u niet voor de tekenen der hemelen, want de natiën ontzetten zich ervoor; de inzettingen van de natiën: ijdelheid zijn zij’, (Jeremia 10:2,3).
In de Openbaring: ‘Het beest opklimmende vanuit de aarde deed grote tekenen, zodat het ook vuur deed neerdalen vanuit de hemel tot de aarde vóór de mensen en verleidt degenen die op de aarde aanbidden, vanwege de tekenen die aan het beest zijn gegeven om te doen’, (Openbaring 13:13,14).
Elders: ‘Het zijn geesten der demonen, doende tekenen om uit te gaan tot de koningen van de aarde, om die te vergaderen tot de oorlog van die grote dag’, (Openbaring 16:4).
En elders: ‘Het beest is gegrepen en met dit de pseudoprofeet, die de tekenen heeft gedaan vóór hetzelve, waardoor hij hen had verleid die het merkteken van het beest hadden ontvangen’, (Openbaring 19:20).
Wat echter wordt verstaan onder de tekenen op de hand en in het voorhoofd, zie eerder nr. 427.
De tekenen echter die gesteld waren op de bergen om het volk te vergaderen tot de oorlog, tot de veldslag enzovoort, betekenden de aanwijzingen om de bevelen uit te voeren, zoals bij Jesaja: ‘Het zal te dien dage geschieden dat de natiën zullen vragen naar de wortel van Isaï, welke is staande als een teken der volken en de rust ervan zal heerlijkheid zijn; wanneer Hij zal verheffen het teken der natiën en zal vergaderen de verdrevenen van Israël en de verstrooiden van Juda, van de vier vleugelen der aarde’, (Jesaja 11:10-12).
Bij Jeremia: ‘Stel u tekenen op, stel u pilaren, zet uw hart tot het pad, tot de weg, ervan’, (Jeremia 31:21).
Bij dezelfde: ‘Verkondigt onder de natiën en doet horen, heft het teken op; ingenomen is Babel’, (Jeremia 50:2).
Bij dezelfde: ‘Tegen de muren van Babel verheft het teken, houdt de wacht, stelt wachters op, verheft het teken in het land, blaast de bazuin onder de natiën’, (Jeremia 51:12,27) en elders, vooral in de historische teksten van het Woord.
Uit deze dingen die uit het Woord zijn aangevoerd, kan vaststaan dat met het grote teken gezien in de hemel, de Goddelijke Openbaring en Betuiging wordt aangeduid, zoals eveneens in het 3de vers van dit hoofdstuk en daarna in (Openbaring 15:1).

707.Een vrouw omgeven met de Zon; dat dit betekent de Kerk bij hen die in de liefde tot de Heer zijn en daaruit in de liefde jegens de naaste, staat vast uit de betekenis van de vrouw, namelijk de geestelijke aandoening van het Ware, vanwaaruit de Kerk, de Kerk is, dus ook de Kerk ten aanzien van de aandoening, waarover eerder in nr. 555.
Dat het de nieuwe Kerk is, die na het einde van deze, die in de Christelijke wereld is, moet worden geïnstaureerd uit de Heer, volgt en uit de betekenis van de Zon, namelijk de Heer ten aanzien van de Goddelijke Liefde, dus eveneens de liefde tot de Heer uit de Heer, waarover eerder de nrs. 401,412; en uit de betekenis van omgeven, namelijk daaruit leven, want het leven van eenieder, zowel van de mens als van de geest en de engel, vormt een sfeer rondom hen, vanuit welke zij worden herkend, ook vanuit de verte, hoedanig zij zijn.
Door die sfeer vinden ook vergezelschappingen plaats en de verbindingen in de hemelen en eveneens in de hellen; en omdat hier wordt gehandeld over de Kerk die in de liefde tot de Heer uit de Heer is en die Kerk wordt verstaan onder de vrouw en die Liefde onder de Zon,

wordt vandaar met de vrouw die omgeven is met de Zon, aangeduid de Kerk bij hen die in de liefde tot de Heer uit de Heer zijn.
Dat ook wordt gezegd: en daaruit in de liefde jegens de naaste, is omdat de liefde jegens de naaste wordt afgeleid van de liefde tot de Heer, zoals het latere van zijn eerdere, of zoals het uiterlijke van zijn innerlijke, anders gezegd: zoals de uitwerking van haar uitwerkende oorzaak; want de liefde tot de Heer is de dingen liefhebben en willen die van de Heer zijn, dus de dingen die de Heer in het Woord heeft geboden en de liefde jegens de naaste is vanuit dat willen doen, en bestaat in het betrachten van nutten, dus de uitwerkingen.
Dat met deze vrouw wordt aangeduid de nieuwe Kerk die na het einde van deze, die in de Christelijke wereld is, moet worden geïnstaureerd uit de Heer, kan vaststaan uit wat in dit hoofdstuk volgt, namelijk dat zij de manlijke zoon baarde, die de draak wilde verslinden en die werd weggerukt tot God en dat de vrouw heenvloog tot de woestijn en dat de draak ook daar haar wilde verderven.
Uit wat volgt immers zal vaststaan dat onder de manlijke zoon het Ware van de leer van die Kerk wordt verstaan en onder de draak diegenen worden verstaan die tegen de waarheden van die leer zijn.
Dat de Kerk, die onder de vrouw hier wordt verstaan, dezelfde Kerk is als het Nieuwe Jeruzalem, welke wordt beschreven in (Openbaring 21), en de bruid van het Lam, de echtgenote, vers 9 daar, wordt genoemd, zal men zien in de ontvouwing van dat hoofdstuk.

708. En de maan onder haar voeten; dat dit betekent het geloof bij hen die natuurlijk zijn en in de naastenliefde, staat vast uit de betekenis van de maan, namelijk het geloof waarin de naastenliefde is, waarover hierna; en uit de betekenis van de voeten, namelijk de natuurlijke dingen, waarover eerder in de nrs. 69, 600, 632; hier dus de natuurlijken, omdat het wordt gezegd van de vrouw, met wie de Kerk wordt aangeduid en met de Zon waarmee zij omgeven was, de liefde tot de Heer uit de Heer en de liefde jegens de naaste, zoals in het voorafgaande artikel is getoond.
Vandaar wordt met ‘de vrouw omgeven met de Zon, aangeduid de Kerk bij hen die hemels en daaruit geestelijk zijn en met de maan onder de voeten wordt aangeduid de Kerk bij hen die natuurlijk en zinlijk zijn en tevens in het geloof van de naastenliefde; want de goedheden en de waarheden daaruit van de hemel en van de Kerk, volgen in orde op elkaar, zoals bij de mens: het hoofd, het lichaam en de voeten.
In het hoofd van de Grootste Mens, dat de hemel is, zijn zij die in de liefde tot de Heer uit de Heer zijn en dezen worden de hemelsen genoemd; maar in het lichaam, van de borst tot aan de lenden toe van die Grootste Mens, dus de hemel, zijn degenen die in de liefde jegens de naaste zijn en dezen worden geestelijken genoemd; maar in de voeten van de Grootste Mens, dus in die hemel, zijn zij die duister in het geloof van de naastenliefde zijn en dezen worden de natuurlijken genoemd.
Maar opdat dit helder in het verstand wordt doorvat, moet men weten dat er twee rijken zijn waarin de hemelen zijn onderscheiden: het ene dat het hemels rijk wordt genoemd en het andere dat het geestelijk rijk wordt genoemd; en dat er drie hemelen zijn: de hoogste dat de hemelse wordt genoemd, de middelste de geestelijke en de laatste de hemels-natuurlijke en de geestelijk-natuurlijke.
Maar behalve deze onderscheidingen van de hemelen, is er eveneens nog deze onderscheiding ervan, namelijk dat er zijn, die het licht, dat wil zeggen, het inzicht opnemen uit de Heer als Zon en er zijn er die het licht en het inzicht opnemen uit de Heer als Maan.
Zij die het licht van het inzicht uit de Heer als Zon opnemen, zijn degenen bij wie het verstandelijke en het redelijke ervan geopend is en vandaar vanuit de geestelijke aandoening van het ware redelijk hebben gedacht over de dingen die moeten worden geloofd; maar zij die het licht uit de Heer als Maan opnemen, zijn degenen bij wie het verstandelijke en het redelijk innerlijke niet geopend is, maar slechts het natuurlijke en vandaar met het geheugen hebben

gedacht over de dingen die moeten worden geloofd, en vanuit het geheugen over die dingen denken is alleen vanuit die dingen denken die zij hebben gehoord van de onderwijzer of de prediker; van deze dingen zeggen zij en eveneens geloven zij dat die waar zijn, hoewel die vals kunnen zijn, want zij zien die dingen niet verder.
Indien dezen ook in het leven van de naastenliefde in de wereld zijn geweest, zijn zij in de hemelen onder de Heer als Maan; want het schijnsel waaruit hun inzicht is, is zoals het schijnsel van de maan in de tijd van de nacht; maar het Licht van waaruit het inzicht is van hen die in de hemelen onder de Heer als Zon zijn, is zoals het licht van de dag.
Hoedanig het verschil is, kan vaststaan uit de schijnsels van de zon overdag en de maan 's nachts; zodanig is ook het verschil, dat zij die onder de Heer als Maan zijn, niets kunnen zien in het licht van hen die onder de Heer als Zon zijn.
De oorzaak hiervan is, dat bij hen niet het echte licht is, maar een weerkaatst licht, dat valsheden, als daarin slechts het Goede verschijnt, evenzeer als waarheden kan opnemen.
Aangezien zij die in de hemelen onder de Heer als Maan zijn, alle natuurlijk en zinlijk zijn en niet iets gemeenschappelijks hebben met hen die in de hemelen onder de Heer als Zon zijn en eveneens degenen die in valsheden zijn waarin toch het goede is, werd vandaar de Maan gezien onder de voeten van de vrouw en daaronder wordt verstaan het geloof bij hen die natuurlijk zijn.
Deze dingen betreffen het geloof bij hen die onder de Heer als Maan in de hemel zijn.
In het kort zal ook worden gesproken over hun aandoening, waaraan het geloof het leven ontleent.
Hun aandoening van het ware te weten en het goede te doen is evenals zijzelf zijn, natuurlijk en meer of minder ontleend aan: de roem van de geleerdheid, de faam, eerbewijzen en gewin met als oogmerk de prijs ervoor, anders dan de geestelijke aandoening van het ware te weten en van het goede te doen, zodanig als zij is bij hen die onder de Heer als Zon in de hemel zijn.
Deze aandoening bij laatstgenoemden is gescheiden van de natuurlijke aandoening en wel als volgt, dat deze onder de voeten is; vandaar eveneens is het, dat de Maan, waarmee niet alleen het geloof, maar ook de aandoening ervan wordt aangeduid, hier werd gezien onder de voeten.
Maar een voller idee ten aanzien van deze dingen kan men verwerven uit wat in het werk 'Hemel en Hel' is gezegd en getoond, zoals dat de hemel is onderscheiden in twee rijken, nrs. 20 tot 28; over de Zon en de Maan in de hemel; en over het Licht en de Warmte in de hemel, nrs. 116 tot 140.
Over de overeenstemming van de hemel met alle dingen van de mens, nrs. 87 tot 102; en in 'de Leer van het Nieuwe Jeruzalem', over degenen die in de valse dingen vanuit het goede zijn, nr. 21.
Dat de Zon de Heer betekent ten aanzien van de Goddelijke Liefde en vandaar de liefde tot de Heer uit de Heer en de Maan het Ware van het geloof, zie eerder nr. 401; en bovendien de hemelen die onder de Heer als Zon zijn en ten aanzien van de hemelen die onder de Heer als Maan zijn, ook eerder de nrs. 411, 422, 527.
Waaraan moet worden toegevoegd, dat die hemelen die onder de Heer als Maan zijn, er eveneens drie zijn: hogere, middelste en lagere, of wat hetzelfde is: innerlijke, middelste en uiterlijke' niettemin zijn alle in deze hemelen natuurlijk.
De oorzaak dat er: innerlijke, middelste en uiterlijke zijn, is dat het natuurlijke in drie graden wordt onderscheiden, eender als het geestelijke; het uiterlijk natuurlijke heeft gemeenschap met de wereld, het innerlijke met de hemel en het middelste verbindt.
Maar toch kunnen zij die in de hemelen onder de Heer als Maan zijn, niet binnentreden in de hemelen die onder de Heer als Zon zijn, omdat hun innerlijk gezicht of dat van het verstand gevormd is om het maanlicht daar op te nemen en niet om het zonlicht daar op te nemen.
Zij zijn vergelijkenderwijs niet oneender aan die vogels die 's nachts zien en niet overdag; en daarom wordt indien zij in het zonlicht komen, dat degenen hebben die onder de Heer als Zon zijn, hun gezichtsvermogen verdonkerd.

Maar diegenen zijn in die hemelen die in de naastenliefde zijn geweest volgens hun godsdienstige of volgens hun geloof; maar zij die zodanig zijn, namelijk natuurlijk en niet in het geloof van de naastenliefde, zijn in de hellen onder die hemelen.
Hieruit kan vaststaan dat onder de maan hier het geloof wordt verstaan bij hen die natuurlijk zijn en in de naastenliefde; en dat de Maan onder haar voeten werd gezien, omdat zij die in de hemelen onder de Heer als Maan zijn, dingen niet gemeen hebben met hen die in de hemelen onder de Heer als Zon zijn en wel dermate dat zij niet tot dezen kunnen oprijzen.

709. En op haar hoofd een kroon van twaalf sterren; dat dit betekent de wijsheid en het inzicht van hen die van de Kerk zijn, door de leerstellingen en de erkentenissen van alle dingen van het ware en het goede vanuit het Woord, staat vast uit de betekenis van het hoofd, namelijk de wijsheid en het inzicht, zie de nrs. 553, 577, hier van hen die zijn van deze Kerk, die met de vrouw omgeven met de Zon en de Maan onder haar voeten, wordt aangeduid.
Uit de betekenis van de kroon, namelijk ook de wijsheid en het inzicht, zie de nrs. 126, 218, 272.
Uit de betekenis van de sterren, namelijk de leerstellingen en de erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord, waarover de nrs. 72, 402, 535, en uit de betekenis van twaalf, namelijk alle dingen en dat daarvan wordt gesproken met betrekking tot de waarheden en de goedheden, zie nr. 430.
Daaruit kan vaststaan, dat met de kroon van twaalf sterren op het hoofd van de vrouw, wordt aangeduid de wijsheid en het inzicht van hen die van die Kerk zijn, door de leerstellingen en de erkentenissen van alle dingen van het ware en het goede vanuit het Woord.
Dat deze dingen worden gezegd nadat gezegd is over de vrouw dat zij omgeven was met de Zon en dat de Maan onder haar voeten was, is omdat met de Zon de hemelse en de geestelijke liefde wordt aangeduid en met de maan het geloof van de naastenliefde en vanuit die alle wijsheid en inzicht voortvloeit; want vanuit de Heer als Zon gaat Warmte en Licht voort en de warmte is het goede van de liefde en het licht is het ware vanuit dat goede, en die twee maken bij de engelen en bij de mensen de wijsheid en het inzicht.
Het goede van de liefde immers treedt hun wil binnen en het ware vanuit dat goede treedt hun verstand binnen en in de wil en tegelijk in het verstand zetelt de wijsheid.

710. En in de baarmoeder hebbende; dat dit betekent de geboren wordende leer vanuit het goede van de hemelse liefde, staat vast uit de betekenis van in de baarmoeder hebben, wanneer het de Kerk betreft, die met de vrouw wordt aangeduid, dus de geboren wordende leer van het ware vanuit het goede van de hemelse liefde.
Met de baarmoeder immers wordt aangeduid de binnenste echtelijke liefde en vandaar de hemelse liefde in de gehele samenvatting en met het embryo dat in de baarmoeder is, het ware van de leer vanuit het goede van de hemelse liefde.
Daarmee wordt immers iets eenders aangeduid als met de manlijke zoon die zij baarde, waarover in het volgende 5de vers, met wie de leer van het ware vanuit het goede van de liefde wordt aangeduid, met dit verschil, dat het embryo, omdat het nog in de baarmoeder is, meer trekt uit het goede van de onschuld, dan nadat het geboren is; vandaar wordt daarmee evenzeer de leer van het ware aangeduid als met de zoon, maar met hem wordt de leer zelf aangeduid, met de vrucht echter de leer die geboren wordt.
Hieruit blijkt dat met ‘in de baarmoeder hebben’, de leer van het ware wordt aangeduid vanuit het goede van de hemelse liefde.
Dat de baarmoeder het binnenste goede van de liefde betekent, is omdat alle voor de verwekking bestemde delen, zowel bij mannen als bij vrouwen, de echtelijke liefde betekenen en de baarmoeder het binnenste ervan, omdat daar de lichaamsvrucht wordt ontvangen en kan groeien tot het wordt geboren.

Zij is ook het binnenste van de geslachtsdelen, daaruit wordt ook de moederliefde afgeleid, die 'storge' wordt genoemd.
Aangezien de mens die wordt wederverwekt, ook wordt ontvangen en als het ware in de baarmoeder wordt gedragen en wordt geboren, en aangezien de wederverwekking plaatsvindt door de ware dingen vanuit het goede van de liefde, wordt vandaar met 'in de baarmoeder dragen' in de geestelijke zin de leer van het ware vanuit het goede van de liefde aangeduid.
Er is ook overeenstemming van de baarmoeder met het binnenste goede van de liefde; de algehele hemel immers stemt overeen met alle dingen bij de mens; zie over deze overeenstemmingen het werk 'Hemel en Hel', nrs. 87 tot 102, en dus eveneens de voor de verwekking bestemde delen; deze stemmen daar overeen met de hemelse liefde.
Deze liefde vanuit de hemel vloeit ook in bij de moeders die in de baarmoeder dragen en eveneens bij de embryo's; daaruit ontstaat bij de moeders de liefde voor het kleine kind en bij de kleine kinderen de onschuld.
Hieruit nu kan vaststaan vanwaar het is dat de baarmoeder het binnenste goede van de liefde betekent en dat in de baarmoeder dragen betekent: de geboren wordende leer van het ware vanuit het goede van de liefde.
Dat zulke dingen worden aangeduid met de baarmoeder en met in de baarmoeder dragen, kan vaststaan uit de volgende plaatsen in het Woord, bij Jesaja: 'Let op Mij, o huis van Jakob en alle overblijfselen van het huis Israëls, gedragen van de baarmoeder af, gevoerd van de moederschede af; tot aan de ouderdom toe, Ik Dezelfde en tot aan de grijsheid toe zal Ik dragen.
Ik heb gemaakt, Ik zal dragen en Ik zal dragen, en Ik zal Ik zal voeren en uitredden', (Jesaja 46:3,4).
Deze dingen betreffen de hervorming van de Kerk en de wederverwekking van de mensen daar uit de Heer.
De Kerk wordt aangeduid met het huis van Jakob en met het huis van Israël: de uiterlijke Kerk met het huis van Jakob en de innerlijke met het huis van Israël; met de gedragenen van de baarmoeder af worden degenen aangeduid die uit de Heer worden wederverwekt en met de gevoerden van de moederschede af, worden de wederverwekten aangeduid.
Omdat de mens die wordt wederverwekt eerst uit de Heer wordt ontvangen en daarna geboren en tenslotte opgevoed en vervolmaakt en omdat de wederverwekking hierin eender is aan de verwekking van de natuurlijke mens, wordt daarom met gedragen worden van de baarmoeder af aangeduid, de staat van de mens die moet worden wederverwekt, van de ontvangenis af tot de geboorte.
De geboorte zelf en daarna de opvoeding en de vervolmaking wordt aangeduid met, gevoerd worden van de moederschede af, tot aan de ouderdom toe Ik Dezelfde en tot aan de grijsheid toe zal Ik dragen; eendere dingen worden aangeduid: Ik heb gemaakt, Ik zal dragen en Ik zal voeren en uitredden; maar onder de vorige dingen wordt de wederverwekking verstaan door de goede dingen van de liefde van de naastenliefde en onder de latere wordt de wederverwekking verstaan door de waarheden vanuit die goedheden.
Onder uitredden wordt verstaan wegnemen en verwijderen van de boosheden en de valsheden die uit de hel zijn.
Bij Hosea: 'Efraïm, zoals een vogel zal zijn heerlijkheid wegvliegen, van de baring en van de buik en van de ontvangenis af; ja zelfs, indien zij hun zonen zullen hebben opgevoed, zal Ik hen toch kinderloos maken van de mens; geef hun, o Jehovah, een misdragende moederschede en uitdrogende borsten.
Geslagen is Efraïm, hun wortel is verdord, zij zullen geen vrucht maken, ook wanneer zij zullen verwekt hebben, zal Ik de verlangens van hun buik doden', (Hosea 9:11,12,14,16).
Onder Efraïm wordt de Kerk verstaan ten aanzien van het verstand van het ware en het goede; dat er niet langer enig verstand van het Goddelijk Ware in de Kerk zal zijn, wordt daarmee aangeduid dat Efraïm, 'zoals een vogel zal zijn heerlijkheid wegvliegen'.

Met de heerlijkheid wordt het Goddelijk Ware aangeduid, met wegvliegen, wordt verstrooid worden aangeduid; gezegd wordt wegvliegen, omdat vogel wordt gezegd en vogel omdat met de vogel zulke dingen worden aangeduid die van het verstand en daaruit van het denken zijn.
Van de baring en van de buik en van de ontvangenis af, betekent de verstrooiing van al het ware ervan van laatsten tot eersten; de baring betekent de laatsten ervan, omdat het datgene is wat geboren is; van de buik af en van de ontvangenis af betekent wat vóór de geboorte is, dus alle dingen van laatsten tot eersten, want wanneer de laatsten vergaan, zullen ook de vorige dingen achtereenvolgens uiteenvallen.
indien zij hun zonen zullen hebben opgevoed, zo zal Ik hen toch kinderloos maken van de mens, betekent hoewel zij zich ware dingen zullen hebben verworven, zullen zij toch zonder inzicht zijn; met de zonen worden de waarheden van de Kerk aangeduid en met de mens wordt het inzicht aangeduid, vandaar wordt met het kinderloos maken van de mens, aangeduid dat er toch geen inzicht is.
Geef hun, o Jehovah, een misdragende moederschede en uitdrogende borsten, betekent dat zij niet langer waarheden vanuit enig goede hebben, maar valsheden vanuit het boze; de misdragende moederschede betekent de valsheden vanuit het boze, in plaats van het ware vanuit het goede, eender de uitdrogende borsten, maar de moederschede betekent de waarheden vanuit het goede van de liefde en de borsten de waarheden vanuit het goede van de naastenliefde, hier de daarmee strijdige valsheden vanuit het boze.
Geslagen is Efraïm, hun wortel is verdroogd, betekent dat zij niet langer enig verstand van het ware tot aan de eersten toe zullen hebben; Efraïm is hier als eerder, het verstand van het ware van de Kerk en de wortel is het eerste ervan.
Zij zullen geen vrucht maken, betekent niet enig goede, want waar geen ware dingen zijn, daar is ook het goede niet; ook wanneer zij zullen verwekt hebben, zal Ik de verlangens van hun buik doden, betekent dat indien zij zich waarheden zullen hebben verworven, deze toch zullen vergaan.
De verlangens van de buik betekenen de verworven waarheden; buik wordt gezegd in plaats van baarmoeder vanwege de schijn van de opzwelling van de buik bij zwangerschap, niettemin wordt buik gezegd waar gehandeld wordt over de ware dingen en baarmoeder waar gehandeld wordt over het goede.
Bij David: ‘Aangezien Gij zijt mijn Uitleider vanuit de baarmoeder, mij doende vertrouwen hebben vanuit de borsten van mijn moeder, op U ben ik voortgeworpen van de baarmoeder af, van de buik van mijn moeder aan mijn God Gij’, (Psalm 22:10,11).
Ook hier wordt de wederverwekking van de geestelijke mens beschreven met zulke dingen die van de natuurlijke verwekking vanuit de moeder zijn; vandaar wordt met Gij, mijn Uitleider van de baarmoeder af, aangeduid dat hij uit de Heer wederverwekt en een mens van de Kerk is geworden.
Met, Gij doet mij vertrouwen hebben vanuit de borsten van mijn moeder, wordt aangeduid dat hij daarna is geleid en geestelijk opgevoed.
De borsten van de moeder betekenen de geestelijke voeding in zulke dingen die van de Kerk zijn, de moeder is de Kerk, met op U ben ik voortgeworpen van de baarmoeder af, wordt aangeduid dat de Heer alle dingen heeft gewerkt vanuit het goede van de liefde; en met van de buik van mijn moeder aan zijt Gij mijn God, wordt aangeduid, dat Hij alle dingen heeft gewerkt door de ware dingen, want zoals eerder is gezegd: baarmoeder wordt gezegd waar gehandeld wordt over het goede van de liefde, en buik, waar gehandeld wordt over de ware dingen vanuit dat goede; vandaar wordt gezegd ‘mijn God Gij’, want waar gehandeld wordt over het goede van de liefde, wordt de Heer Jehovah genoemd en waar over de ware wordt gehandeld, wordt Hij God genoemd.
Bij de evangelisten: ‘Wee, de in de baarmoeder dragenden en zogenden in die dagen’, (Mattheüs 24:19; Markus 13:17; Lukas 21:23).

In die hoofdstukken wordt gehandeld over de voleinding der eeuw, waaronder wordt verstaan het einde van de Kerk wanneer het Laatste Gericht daar is; vandaar worden onder de in de baarmoeder dragenden en onder de zogenden in die dagen, waarover de weeklacht is, diegenen verstaan die dan de goedheden van de liefde opnemen en de waarheden van dat goede; de in de baarmoeder dragenden zijn zij die het goede van de liefde opnemen en de zogenden zijn zij die de waarheden van dat goede opnemen, want de melk die gezogen wordt, betekent het ware vanuit het goede van de liefde.
Dat gezegd wordt: Wee hun, is omdat degenen die de goede en de ware dingen opnemen, die niet kunnen bewaren, dan immers heeft de hel de overhand en neemt die dingen weg, waarvandaan de ontwijding is.
Dat dan de hel de overhand heeft, is omdat aan het einde van de Kerk de valsheden van het boze regeren en de waarheden van het goede wegnemen.
De mens immers wordt gehouden in het midden tussen de hemel en de hel en vóór het Laatste Gericht heeft dat wat vanuit de hel oprijst de overhand op dat wat vanuit de hemel neerdaalt, zie hierover in het werk 'Hemel en Hel', nrs. 538, 540, 541, 546, 589-596, en in het werkje 'Over het Laatste Gericht', nrs. 73,74.
Bij Lukas: 'Zie de dagen zullen komen, waarin zij zullen zeggen: Gezegend de onvruchtbaren en de buiken die niet verwekt hebben en de borsten die niet gezoogd hebben', (Lukas 23:29).
Deze dingen betekenen eendere, omdat die ook over de laatste dingen van de Kerk zijn gezegd en met de onvruchtbaren en met de buiken die niet verwekt hebben, worden degenen aangeduid die geen echte waarheden, dat wil zeggen, geen waarheden vanuit het goede van de liefde, hebben opgenomen en met de borsten die niet gezoogd hebben, worden degenen aangeduid die geen echte waarheden vanuit het goede van de naastenliefde hebben opgenomen.
Alle waarheden immers zijn vanuit het goede en de goede dingen zijn van tweeërlei geslacht: het hemels goede, namelijk het goede van de liefde tot de Heer en het geestelijk goede, namelijk het goede van de liefde jegens de naaste.
Iets eenders wordt met de borsten aangeduid als met de melk, namelijk het ware vanuit het goede.
Bij dezelfde: 'Een vrouw, de stem verheffende vanuit het volk, zei over Jezus: Gezegend de buik die U heeft gedragen en de borsten die Gij gezogen hebt; maar Jezus zei: Inderdaad, gezegend degenen die het Woord van God horen en dit bewaren', (Lukas 11:27,28).
Aangezien in de buik dragen en de borsten zuigen de wederverwekking van de mens betekenen, zoals eerder is gezegd, antwoordt de Heer daarom: Gezegend degenen die het Woord van God horen en dit bewaren, waarmee de wederverwekking wordt beschreven, die plaatsvindt door de ware dingen vanuit het Woord en door het leven daarnaar; met het Woord van God horen, wordt aangeduid de waarheden vanuit het Woord aanleren en met die bewaren, wordt aangeduid, volgens die leven.
Bij Johannes: 'Nicodemus zei: Hoe kan een mens verwekt worden wanneer hij oud is; niet kan hij andermaal in de baarmoeder van zijn moeder ingaan.
Jezus antwoordde: Voorwaar zeg Ik u: Tenzij iemand verwekt is geweest vanuit water en geest, zo kan hij niet ingaan in het Koninkrijk der hemelen; hetgeen geboren is vanuit vlees, is vlees, maar hetgeen verwekt is uit de geest, is geest', (Johannes 3:4-6).
Dat Nicodemus in plaats van de geestelijke verwekking, waarover de Heer sprak, de natuurlijke verwekking verstond, is duidelijk en daarom leert de Heer hem over de wederverwekking, namelijk dat die plaatsvindt door de waarheden vanuit het Woord en door het leven volgens die waarheden, wat wordt aangeduid met verwekt worden vanuit water en geest.
Water immers is in de geestelijke zin het ware vanuit het Woord en de geest is het leven volgens die waarheden.

Dat de mens natuurlijk wordt geboren en geestelijk wordt door het leven volgens de waarheden vanuit het Woord, wordt aangeduid met: Hetgeen geboren is vanuit vlees, is vlees, maar hetgeen verwekt is uit de geest, is geest.
Dat de natuurlijke mens, tenzij hij geestelijk wordt, niet kan worden gezaligd, wordt verstaan onder: Tenzij iemand verwekt is vanuit water en geest, kan hij in het Koninkrijk der hemelen niet ingaan.
Aangezien de Heer alleen de mens hervormt en wederverwekt, wordt Hij daarom in het Woord Formeerder vanuit de baarmoeder genoemd, zoals bij Jesaja: 'Jehovah, uw Maker en Formeerder vanuit de baarmoeder, helpt u', (Jesaja 44:2,24).
Bij dezelfde: 'Jehovah heeft van de baarmoeder aan mij geroepen, van de ingewanden van mijn moeder aan is Hij mijn naam gedachtig geweest; Jehovah, mijn Formeerder van de baarmoeder aan, zei tot Zijn Knecht, om Jakob tot Hem weder te brengen en opdat Israël Hem zal vergaderd worden', (Jesaja 49:1,5).
De Heer werd in vele plaatsen in het Woord genoemd: Schepper, Maker en Formeerder van de baarmoeder aan en eveneens Verlosser, uit hoofde hiervan dat Hij de mens opnieuw schept, hervormt, wederverwekt en heeft verlost.
Men kan geloven, dat de Heer zo wordt genoemd uit hoofde hiervan dat Hij de mens heeft geschapen en dat Hij hem vormt in de baarmoeder, maar het is de geestelijke schepping en formering die daar wordt verstaan; het Woord immers is niet alleen natuurlijk, maar ook geestelijk: natuurlijk voor de mensen die natuurlijk zijn en geestelijk voor de engelen die geestelijk zijn; zoals eveneens hieruit kan vaststaan, dat deze dingen die gezegd zijn en ten aanzien van Israël gezegd zijn en in de hoogste zin ten aanzien van de Heer.
Onder Israël wordt de Kerk verstaan, dus ieder mens van de Kerk en omdat de Heer de hoedanigheid kent van eenieder ten aanzien van het goede van de liefde en het ware van het geloof, wordt daarom gezegd: Jehovah heeft van de baarmoeder aan mij geroepen, van de ingewanden van mijn moeder aan is Hij mijn naam indachtig geweest.
Met roepen en de naam van iemand weten, wordt aangeduid hoedanig hij is ten aanzien van het goede van de liefde van de baarmoeder aan en ten aanzien van de waarheden van dat goede is van de ingewanden van mijn moeder aan.
Met Jakob die tot Hem zal worden wedergebracht en met Israël die Hem zal worden vergaderd, wordt de Kerk aangeduid: met Jakob de uiterlijke Kerk en met Israël de innerlijke Kerk; deze is in de geestelijke mens en Jakob is de natuurlijke mens.
Bij Jeremia: Eer Ik u formeerde in de baarmoeder, heb Ik u gekend en eer gij vanuit de baarmoeder uitging, heb Ik u geheiligd, u de natiën tot een profeet gegeven', (Jeremia 1:5).
Deze dingen zijn weliswaar gezegd ten aanzien van de profeet Jeremia, maar toch wordt onder de profeet in de geestelijke zin verstaan degene die het ware leert en in de abstracte zin de leer van het ware.
Vandaar wordt met formeren in de baarmoeder aangeduid het vooruitzien dat hij in de waarheden vanuit het goede door de wederverwekking kan zijn, dus dat hij het Woord kan opnemen en leren; dit eveneens is heiligen en de natiën tot profeet geven; de natiën zijn zij die in het goede en vanuit het goede de waarheden opnemen.
Bij David: 'Op U ben ik gesteld van de baarmoeder aan, vanuit de ingewanden van mijn moeder zijt Gij mijn Uitleider', (Psalm 71:6); met deze dingen worden eendere aangeduid.
Bij dezelfde: 'Zie, een erfenis van Jehovah de zonen, een loon de vrucht van de buik', (Psalm 127:3).
Hier worden onder de zonen degenen verstaan die in de waarheden vanuit het goede zijn, zoals eveneens elders in het Woord en onder de vrucht van de buik worden degenen verstaan die in het goede zijn door de waarheden, voor wie de hemel is, dus de erfenis en eveneens het loon.
Bij Jesaja: 'Vergeet een vrouw haar kleine kind, dat zij zich niet ontferme over de zoon van haar buik; ook al zouden dezen vergeten, zo zal Ik u toch niet vergeten', (Jesaja 49:15).

Dit wordt gezegd, omdat in de geestelijke zin de wederverwekking wordt verstaan; en daarom vindt de vergelijking met een vrouw plaats en haar liefde jegens haar kleine kind, dit is iets eenders als met de wederverwekte uit de Heer.
Bij David: 'Jehovah heeft David de waarheid gezworen, van de vrucht van uw buik zal Ik u op de troon zetten', (Psalm 132:11).
Onder David wordt hier, zoals eveneens elders, de Heer verstaan ten aanzien van het geestelijk rijk, namelijk Zijn Koningschap; en daarom wordt onder 'op de troon zetten van de vrucht van zijn buik'' diegene verstaan die uit Hem wordt wederverwekt; deze wordt de vrucht van zijn buik genoemd vanwege, dat hij in waarheden en in het leven daarnaar is.
Onder de troon die hij zal hebben, wordt de hemel verstaan; dit zijn de dingen die in de geestelijke zin met die woorden worden aangeduid; maar in de hoogste zin wordt onder die dingen de Heer en Zijn verheerlijking verstaan.
Bij dezelfde: 'Gij bezit mijn nieren; Gij hebt mij bedekt in de buik van mijn moeder', (Psalm 139:13); met de nieren bezitten wordt aangeduid de ware dingen zuiveren van de valsheden, zie eerder nr. 167; en met bedekken in de buik van de moeder, wordt aangeduid beschermen tegen de valsheden van het boze, die uit de hel zijn en dit vanaf de aanvang van de wederverwekking en daarna aanhoudend.
Bij dezelfde: 'Vervreemd zijn de goddelozen van de baarmoeder aan: de leugensprekers dwalen af van de buik aan', (Psalm 58:4).
Hier wordt niet verstaan dat de goddelozen zijn vervreemd van de baarmoeder aan en dat zij afdwalen van de buik aan, dat wil zeggen, van de eerste geboorte aan, want niemand vervreemdt van God daarvanuit en dwaalt af, maar vervreemden van de baarmoeder aan dat zij uit het goede tot het boze terugtraden vanaf de eerste dag dat zij hervormd kunnen worden en afdwalen van de buik aan betekent dat zij eender terugtraden uit de waarheden tot de valsheden; leugen spreken betekent ook de valse dingen geloven.
Dat zij terugtraden vanaf de eerste dag wanneer zij hervormd kunnen worden, is omdat de Heer daarnaar streeft allen, wie het ook mogen zijn te hervormen, door aan te vangen vanaf de knapenjaren, en dit voort te zetten door de jongelingsjaren heen tot de jongemansjaren, maar dat degenen die terstond terugtreden zich niet laten hervormen.
Bij Hosea: 'Gebonden is de ongerechtigheid van Efraïm, verborgen zijn zonde; smarten van een barende zullen hem aankomen; hij, een zoon, niet wijs, omdat hij geen tijd staat in de baarmoeder der zonen', (Hosea 13:12,13).
Met Efraïm wordt het verstand van het ware aangeduid, hier het verdraaide verstand, namelijk dat van het valse als het ware: het valse ervan wordt aangeduid met de ongerechtigheid en het boze van het valse met zijn zonde; vandaar wordt hij een niet wijze zoon genoemd; dat hij de hervorming niet opneemt, wordt daarmee aangeduid dat smarten van een barende hem zullen aankomen en daarmee dat hij geen tijd staat in de baarmoeder der zonen.
Met 'hij staat geen tijd in de baarmoeder der zonen', wordt aangeduid dat hij niet volhardt in de staat van de hervorming.
Bij Jesaja: 'Ik heb geweten dat gij door trouweloos te handelen trouweloos zoudt handelen en gij met de naam 'overtreder van de baarmoeder aan' genoemd zijt', (Jesaja 48:8).
Deze dingen betreffen het huis van Jakob, waaronder de verdraaide Kerk wordt verstaan; trouweloos handelen betekent tegen de onthulde waarheden en met de naam van overtreder van de baarmoeder aan worden genoemd, betekent het terugtreden van de waarheden vanaf de eerste tijd aan waarop hij zou kunnen worden hervormd; met genoemd worden met de naam, wordt haar hoedanige aangeduid ten aanzien daarvan.
Bij Hosea: 'Jakob heeft in de baarmoeder zijn broeder verdrongen en in zijn sterkte machtig gestreden met God', (Hosea 12:4).
Wat hiermee in de innerlijke zin wordt aangeduid kan niemand weten dan alleen degene die weet dat Jakob en diens nakomelingen van hun vaders aan louter natuurlijk zijn geweest en

vandaar tegen het goede van de hemel en van de Kerk; want hij die natuurlijk is en niet tevens geestelijk, is tegen dat goede.
Dit immers wordt alleen verworven door de verbinding van het ware en het goede, eerst in de geestelijke mens en daarna in de natuurlijke.
Met Ezau echter wordt het natuurlijk goede in de geestelijke mens aangeduid; omdat nu Jakob en diens nakomelingen zodanig zijn geweest en omdat zij elk zodanig goede verwierpen en wel vanaf de eerste tijd aan, wordt daarom gezegd van Jakob dat hij in de baarmoeder zijn broeder verdrong.
Bovendien wordt met de strijd van Jakob met de engel, waarover in (Genesis 32:25 tot 32), hun halsstarrigheid beschreven, waarin zij erop stonden dat zij het land Kanaän zouden bezitten, waaronder wordt verstaan dat de Kerk bij hen zou worden ingesteld.
Deze halsstarrigheid wordt met die strijd beschreven en eveneens met de dingen die in het volgende vers bij Hosea daar worden gezegd, namelijk: 'En machtig heeft hij met de engel gestreden; hij weende en hij smeekte hem'; maar dat zij toch zonder enig geestelijk en hemels goede zouden zijn, wordt daaronder verstaan 'dat de engel de kom van Jakobs dij aanraakte en dat de kom van zijn dij werd verwrongen in de worsteling met de engel', (Genesis 32:25,32).
Met de dij immers wordt de verbinding van het goede met het ware aangeduid en met de verwringing ervan dat Jakob en zijn nakomelingen geen verbinding van het ware met het goede hadden; dit wordt daaronder verstaan, dat Jakob machtig met God heeft gestreden, zie hierover 'Hemelse Verborgenheden', nr. 4281 waar deze dingen zijn ontvouwd.
Dat de Israëlitische en Joodse natie niet uitverkoren zijn geweest, maar aanvaard om de Kerk uit te beelden, vanwege de halsstarrigheid waarmee hun vaders en Mozes daarop stonden, zie de nrs. 4290, 4293, 7051, 7439, 10430, 10535, 10632.
Bij Mozes: 'De zonen stieten onderling samen in de buik van Rebekka en Jehovah zei: Twee natiën zijn in uw baarmoeder en twee volken zullen vanuit uw ingewanden gescheiden worden en het ene volk zal het andere volk overmogen en het meerdere zal het mindere dienen.
En vervuld waren de dagen om te baren, en zie, tweelingen waren in haar baarmoeder en de eerste ging uit, geheel rossig, zoals een haren kleed en zij noemden zijn naam Ezau, en daarna ging zijn broeder uit en zijn hand was grijpende aan de hiel van Ezau en hij noemde zijn naam Jakob', (Genesis 25:20-26).
Deze historische dingen behelzen de dingen die nu eerder over Jakob en zijn nakomelingen zijn gezegd, namelijk dat zij louter natuurlijk waren en vandaar niet in enig goede vanuit het geestelijke, wat wordt aangeduid met Ezau.
Dat de nakomelingen van Jakob zonder dit goede waren, wordt daarmee aangeduid, dat Jakob uitgaande vanuit de baarmoeder van de moeder de hiel van Ezau vasthield; met de hiel wordt het laatste natuurlijke aangeduid; deze dingen zijn eveneens ontvouwd in 'Hemelse Verborgenheden'.
Bij dezelfde: 'Van de God van uw vader en Hij zal u helpen en met Schaddai en Hij zal u zegenen, met zegeningen van de hemel van boven, met zegeningen van de afgrond liggende beneden, met zegeningen der borsten en der baarmoeder', (Genesis 49:25).
Dit is de zegening van Jozef door de vader Israël, waarover ook in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 6428 tot 6434 en daar dat de zegeningen van de borsten de aandoeningen van het goede en het ware betekenen en de zegeningen van de baarmoeder de verbinding van het goede en het ware, dus de wederverwekking.
Bij dezelfde: 'Opdat Jehovah u liefhebbe en u zegene en u vermenigvuldige, zegene de vrucht van uw buik en de vrucht van uw land, uw koren en uw most, uw olie, de lichaamsvrucht van uw ossen en van de rammen van uw kudde van kleinvee', (Deuteronomium 7:13); en elders: 'Gezegend zij de vrucht van uw buik en de vrucht van uw land, de lichaamsvrucht van uw ossen en van de stukken vee van uw kudde van kleinvee', (Deuteronomium 28:4).

Deze dingen tot de zonen van Jakob, die deze dingen niet anders verstonden dan natuurlijk, dat wil zeggen, volgens de letterlijke zin, omdat zij louter natuurlijk waren en in het geheel niet geestelijk.
Maar met die zegeningen worden de geestelijke zegeningen aangeduid, namelijk die van de hemel en vandaar van het eeuwige leven; want met de vrucht van de buik wordt het goede van de liefde en het ware van dat goede aangeduid en met de vrucht van het land wordt het al van de Kerk aangeduid; met het koren en de most wordt al het goede en ware in de natuurlijke mens aangeduid; met de lichaamsvrucht van de ossen en van de stukken vee van de kudden van kleinvee, worden de uiterlijke en innerlijke aandoeningen ervan aangeduid; in het algemeen worden met al die dingen de vruchtmaking en de vermenigvuldiging ervan aangeduid.
Bij Jesaja: ‘Zie, Ik opwekkende tegen u de Meden, die het zilver niet zullen achten en aan het goud geen lust zullen hebben, wier bogen de jongemannen zullen verpletteren, zij zullen zich niet erbarmen over de vrucht van uw buik, hun oog zal de zonen niet verschonen’, (Jesaja 13:17,18).
Onder de Meden worden degenen verstaan die het ware en het goede van de Kerk voor niets achten en de dingen die daaruit van het verstand en van de liefde zijn, vernietigen; met het zilver dat zij niet zullen achten en met het goud waaraan zij geen lust zullen hebben, wordt het ware en het goede van de hemel en van de Kerk aangeduid: met het zilver het ware en met het goud het goede ervan.
Dat hun bogen de jongemannen zullen verpletteren en zij zich niet zullen erbarmen over de vrucht van de buik, betekent dat de valsheden van leer al het verstand van het ware en al het goede van de liefde zullen vernietigen; met de boog wordt het valse van de leer aangeduid en met de jongemannen het inzicht van het ware en met de vrucht van de buik het goede van de liefde.
Dat hun oog de zonen niet zal verschonen, betekent dat hun verdraaide verstand en de waanzin al het ware van de Kerk zal verwoesten; de zonen zijn de waarheden en het oog is het verdraaide verstand, dat waanzinnig is.
Men moet weten dat onder de Meed niet de Meed wordt verstaan, maar zulken en zulke dingen in de Kerk die haar verwoesten.
Bij Mattheüs: ‘De Farizeeën zeiden: Is het een mens geoorloofd zijn echtgenote heen te zenden om allerlei oorzaak: Jezus, antwoordende zei: Hebt gij niet gelezen dat Hij Die gemaakt heeft van den beginne, ze gemaakt heeft manlijk en vrouwelijk en gezegd heeft: Deswege zal de mens vader en moeder verlaten en zal zijn echtgenote aankleven en de twee zullen tot één vlees zijn en daarom zijn zij niet langer twee, maar één vlees; hetgeen dan God heeft samengevoegd, zal de mens niet scheiden.
Mozes heeft vanwege de hartigheid van uw harten toegelaten uw vrouwen-echtgenoten heen te zenden; van den beginne is het niet zo geweest.
Ik zeg u, dat zo wie zijn echtgenote zal hebben heengezonden anders dan om ontucht en een ander trouwt, echtbreuk begaat en dus wie de heengezondene trouwt, begaat echtbreuk.
De discipelen zeiden: Indien de zaak met zijn echtgenote zo staat, is het niet oorbaar echtverbintenis aan te gaan.
Maar Jezus zei: Niet allen vatten dit Woord, maar zij aan wie het gegeven is; er zijn immers eunuchen die vanuit de baarmoeder van de moeder zo geboren zijn, en er zijn eunuchen die eunuchen gemaakt zijn uit de mensen; en er zijn eunuchen die zichzelf eunuchen hebben gemaakt ter wille van het koninkrijk van God; wie het vatten kan, die vatte het’, (Mattheüs 19:3-12).
Dat er innerlijke verborgenheden zijn in de woorden van de Heer, kan vaststaan uit de woorden van de Heer dat niet allen deze woorden vatten, maar aan degenen die het gegeven is.

De innerlijke verborgenheid die in deze woorden van de Heer is, vatten de mensen slechts weinig, maar alle engelen van de hemel vatten die; de oorzaak hiervan is, dat dezen de woorden van de Heer geestelijk vatten en de verborgenheden die daarin zijn, geestelijk zijn, namelijk: in de hemelen zijn evenzeer als op aarde huwelijken, maar in de hemelen vinden de huwelijken plaats van eenderen met eenderen; de man immers is geboren opdat hij vanuit het verstand zal handelen, de vrouw echter opdat zij vanuit de aandoening zal handelen; en het verstand bij de mannen is het verstand van het ware en het goede en de aandoening bij de vrouwen is de aandoening van het ware en het goede en omdat elk verstand het leven trekt vanuit de aandoening, worden zij daarom daar samengevoegd zoals de aandoening, die van de wil is, wordt samengevoegd met het overeenstemmende denken, dat van het verstand is.
Het verstand immers is bij eenieder verschillend, zoals de waarheden, vanwaaruit het verstand is verschillend zijn.
In het algemeen zijn er hemelse waarheden en geestelijke waarheden, zedelijke en burgerlijke waarheden, ja zelfs zijn er natuurlijke ware dingen en van elk ware zijn er soorten en zijn er ontelbare verscheidenheden; en omdat het vandaar is dat nooit het verstand van de een, eender is aan dat van de ander, noch de aandoening van de een eender aan die van de ander, werden zij daarom, opdat toch het verstand en de aandoening als een handelen in de hemel zodanig samengevoegd dat de overeenstemmende aandoening die van de vrouw is, wordt verbonden met het overeenstemmende verstand dat van de man is; vandaar is het dat het leven van de een en de ander vanwege de overeenstemming, vol van liefde is.
Omdat nu een tweetal verschillende aandoeningen niet kan overeenstemmen met één verstand, bestaat het vandaar in de hemel nooit, noch kan het bestaan, dat één man meerdere vrouwen-echtgenoten heeft.
Hieruit kan men zien en besluiten, wat onder die woorden van de Heer ook geestelijk wordt verstaan, zoals dat de man vader en moeder zal verlaten en zijn echtgenote zal aankleven en zij tot één vlees zullen zijn; namelijk dat de man dat boze en valse zal verlaten, dat hij vanuit de godsdienst heeft en dat zijn verstand bezoedelt, dus vanuit de vader en de moeder en dat zijn verstand dat van die dingen gescheiden is, verbonden zal worden met de overeenstemmende aandoening welke van de echtgenote is; vandaar worden de twee één aandoening van het ware en het goede, dit wordt verstaan onder één vlees tot welk de twee zullen zijn.
Het vlees immers in de geestelijke zin betekent het goede dat van de liefde of van de aandoening is en daarom zijn zij niet langer twee, maar één vlees en betekent dus dat zo het verstand van het goede en het ware en de aandoening van het goede en het ware niet twee maar één zijn.
Eender als de wil en het verstand weliswaar twee zijn, maar toch één en eender als het ware en het goede en ook het geloof en de naastenliefde, die weliswaar twee zijn, maar toch één, namelijk wanneer het ware is van het goede en het goede is van het ware en ook wanneer het geloof is van de naastenliefde en de naastenliefde is van het geloof; ook is daaruit de echtelijke liefde.
Dat Mozes vanwege de hartigheid des harten heeft toegelaten de echtgenote heen te zenden om onverschillig welke oorzaak, was omdat de Israëlieten en de Joden natuurlijk waren niet geestelijk en zij die louter natuurlijk zijn, zijn ook hard van hart, omdat zij niet in enige echtelijke liefde zijn, maar in het wulpse, zodanig als dat is van de echtbreuk.
Dat al wie de echtgenote zal hebben heengezonden anders dan om ontucht en een andere trouwt, echtbreuk begaat, is omdat ontucht het valse betekent en bij de vrouw de aandoening van het boze en het valse, dus de aandoening die geenszins samenstemt met het verstand van het ware en het goede en omdat vanwege de niet-samenstemming de echtelijke liefde, dus die van het ware en het goede en vandaar de hemel en de Kerk bij de mens, geheel en al vergaat.
Want wanneer de innerlijke verbinding, dus die van het lagere en hogere gemoed van beiden, er niet is, wordt het huwelijk ontbonden; dat hij die de heengezondene trouwt ook echtbreuk

begaat, is omdat onder de heengezondene met als oorzaak ontucht, de aandoening van het boze en het valse wordt verstaan, zoals eerder is gezegd, welke niet mag worden samengevoegd met enig verstand van het ware en het goede.
Daardoor immers wordt het verstand verdraaid en wordt het eveneens van het valse en het boze en de verbinding van het valse en het boze is geestelijke echtbreuk, zoals de verbinding van het ware en het goede het geestelijk huwelijk is.
Dat de Heer daarna sprak over eunuchen, was omdat de discipelen zeiden: Indien de zaak van de mens met de echtgenote zo staat, is het niet oorbaar echtverbintenis aan te gaan en omdat de huwelijken bij de Joodse natie, die hard van hart is geweest, uit hoofde hiervan dat zij in de valsheden vanuit het boze waren, niet huwelijken maar echtbreuken waren in de geestelijke zin verstaan, waarom ook die natie door de Heer een overspelige natie werd genoemd, sprak daarom de Heer over de eunuchen, onder wie degenen worden verstaan die geen huwelijk willen aangaan, dat wil zeggen, verbonden worden, met de aandoening van het boze, omdat zo het verstand van het ware en het goede zou worden verdraaid en verstrooid.
Zo worden dus onder de eunuchen verstaan zowel de getrouwden als de ongetrouwden, bij wie het verstand van het ware en het goede is verbonden met de aandoening van het ware en het goede.
Dat zij eunuch worden genoemd, is omdat zij het wulpse niet hebben zodanig als degenen het hebben die vanwege de hardheid van het hart, waarin de Joden waren, meerdere vrouwen-echtgenoten trouwden en onverschillig om welke oorzaak een echtgenote verstootten.
Eerst moet men weten, dat het huwelijk van het verstand van het ware en het goede met de aandoening van het ware en het goede in het algemeen is vanuit drievoudige oorsprong en vandaar in drievoudige graad is; in de hoogste graad is het huwelijk van hen die hemelsen worden genoemd; in de lagere graad tussen hen die de geestelijken worden genoemd en in de laagste graad tussen hen die natuurlijken worden genoemd.
Evenzovele graden immers zijn er van de innerlijke dingen van de mens; vandaar zijn er drie hemelen; zij die in de hoogste hemel zijn, worden de hemelsen genoemd, zij die in de lagere graad zijn de geestelijken en zij die in de laagste graad zijn de natuurlijken.
Het huwelijk van het verstand van het ware en het goede met de aandoening van het ware en het goede bij de hemelsen, wordt verstaan onder de eunuchen die in de baarmoeder van de moeder eunuch geboren zijn; de oorzaak hiervan is dat als zij worden wederverwekt de ware dingen terstond in het leven opnemen door hun liefde; vandaar is het, dat zij de waarheden weten vanuit de waarheden zelf; de wederverwekking van hen uit de Heer door de liefde tot Hem, wordt aangeduid met ‘in de baarmoeder eunuchen worden’, dus zonder het wulpse van de echtbreuk.
Het huwelijk echter van het verstand van het ware en het goede met de aandoening van het ware en het goede bij de geestelijken wordt verstaan onder de eunuchen die uit de mensen eunuchen zijn gemaakt; dezen immers worden niet in de baarmoeder, dat wil zeggen, door de liefde wederverwekt, maar door de waarheden die eerst zijn opgenomen in het geheugen en daarna verstandelijk in het denken en zo tenslotte in het leven door een zekere geestelijke aandoening; van dezen wordt gezegd dat zij eunuchen zijn geworden vanuit de mensen, omdat zij door het verstand vanuit het geheugen worden hervormd en de mens betekent dat verstand, zoals eerder gezegd, waar wordt gezegd de mens en de echtgenote.
Het huwelijk echter van het ware en het goede met de aandoening van het ware en het goede bij de natuurlijke mens wordt verstaan onder de eunuchen die zichzelf eunuchen hebben gemaakt; de natuurlijken immers verwerven zich door de erkentenissen en de wetenschappen een natuurlijk schijnsel en door het goede van het leven volgens die aandoening en daaruit een geweten en omdat dezen niet iets anders weten dan dat zij dit zelf doen, want de natuurlijke mens verheugt zich niet in het bezit van het inzicht en in het bezit waarvan de geestelijke mens zich verheugt, noch verheugt hij zich in het bezit van doorvatting, in welk bezit zich de

hemelse mens verheugt, is het vandaar dat zij het zijn die het zich zelf maken, maar het wordt zo gezegd vanwege de schijn en vanwege het duistere geloof bij hen.
Dit dus zijn de dingen die worden verstaan onder eunuchen worden ter wille van het Koninkrijk Gods; en omdat weinigen deze dingen vatten, wordt door de Heer gezegd: Wie het kan vatten, die vatte het.
Maar ter toelichting hierover zie men het werk 'Hemel en Hel', over de twee rijken waarin de hemelen zijn onderscheiden; en verder over de drie hemelen volgens de drie graden van de innerlijke dingen van de mens, nrs, 20 tot 40; en over de huwelijken in de hemel, nrs. 366 tot 386.
Gezegd wordt van Johannes de Doper, 'dat hij vervuld was van de Heilige Geest in de baarmoeder van de moeder en dat het embryo in de baarmoeder bij de begroeting van Maria opsprong', (Lukas 1:15,41,44), maar hiermee werd aangeduid, dat hij de Heer zou uitbeelden ten aanzien van het Woord, zoals Elia.
In het Woord immers, dat het Goddelijk Ware is, is overal het huwelijk van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede verenigd met het Goddelijk Ware, is het Goddelijke uit de Heer voortgaande en Dit wordt de Heilige Geest genoemd.
Het opspringen in de baarmoeder bij de begroeting van Maria beeldde uit de vreugde vanuit de liefde van de verbinding van het Goede en het Ware, dus de vreugde van de hemelse echtelijke liefde, welke is in de afzonderlijke dingen van het Woord.
Dat Johannes de Doper evenals Elia de Heer heeft uitgebeeld ten aanzien van het Woord, zie 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 7643, 9372.
Wat betekent de manlijke die het eerst de baarmoeder opent, zal ook worden gezegd, daarover leest men het volgende bij Mozes: 'Wanneer Jehovah u zal hebben heengeleid in het land Kanaän, zo zult gij tot Jehovah doen overgaan alle opening van de baarmoeder en alle opening van de vrucht van het beest, hoeveel gij ook manlijke zult hebben, voor Jehovah; maar alle eerstverwekten onder uw zonen zult gij lossen.
Indien het geschiedt, dat uw zoon u morgen vragen zal, door te zeggen: Wat is dit? Zo zult gij tot hem zeggen: Door de sterkte van de hand heeft ons Jehovah uit Egypte uitgeleid, uit het huis der knechten; toen doodde Hij alle eerstverwekten in het land, van de eerstverwekte des mensen tot het eerstverwekte van het beest toe; deswege slachtoffer ik Jehovah alle opening van de baarmoeder, de manlijke en alle eerstverwekten van mijn zonen los ik', (Exodus 13:11 tot 15).
Dat in hun plaats de Levieten werden aangenomen, bij dezelfde: 'Zie, Ik heb de Levieten aangenomen uit het midden van de zonen Israëls in de plaats van alle eerstverwekten, de opening van de baarmoeder van de zonen Israëls, opdat zij Mij Levieten zijn; omdat Mij alle eerstverwekte is; ten dage waarop Ik alle eerstverwekte sloeg in het land Egypte, heb Ik Mij geheiligd alle eerstverwekte in Israël, van de mens tot het beest toe, zij zullen Mijne zijn', (Numeri 3:12,13; 8:16,17).
Het geestelijke dat in deze inzetting verborgen schuilt, blijkt niet tenzij men weet dat de natuurlijke verwekkingen en geboorten, geestelijke verwekkingen en geboorten betekenen en verder ook, dat alle geslachtsdelen overeenstemmen met de hemelse liefde en haar voortgebrachte dingen, namelijk de nutten, die de ware dingen van de liefde worden genoemd.
Omdat dit zo is en omdat het huwelijk in de geestelijke zin het huwelijk van het goede en het ware is, zoals eerder is gezegd, kan daaruit vaststaan wat in diezelfde zin wordt aangeduid met de opening van de baarmoeder, of het manlijke eerstverwekte.
Met de opening van de baarmoeder of met het manlijk eerstverwekte wordt datgene aangeduid wat het eerst wordt geboren vanuit de hemelse liefde en de doorvatting van het goede en het ware; dat dit het ware vanuit het goede is, dat in de plaats van het beginsel is voor de overige dingen, is duidelijk, dat is in zijn wezen het geestelijk goede, want dit goede

is zijn vorm en is het ware vanuit het goede, of wat hetzelfde is: het ware vanuit het goede is in zijn wezen het geestelijk goede.
Dit wordt aangeduid met de opening van de baarmoeder, of het manlijk eerstverwekte; de oorzaak hiervan is dat de baarmoeder overeenstemt met de binnenste echtelijke liefde, die in haar wezen de hemelse liefde is en vanuit deze liefde wordt het geestelijk goede voortgebracht, dat in zijn vorm het ware vanuit het goede is en in het bijzonder dat ware vanuit het goede dat in de plaats van het beginsel is voor de overige dingen.
Dat wat in de plaats van het beginsel is, is in de daaropvolgende dingen het al ten aanzien van hun wezenlijke, omdat dit in deze dingen het regerende is.
Aangezien dit wordt aangeduid met de opening van de baarmoeder of het manlijk eerstverwekte, was dit daarom voor Jehovah geheiligd en waren daardoor ook alle volgende vruchten geheiligd.
Men moet weten dat de goede dingen van de hemel en van de Kerk van drie graden zijn: het goede van de binnenste graad, dus eveneens van de binnenste hemel, wordt het goede van de hemelse liefde genoemd; het goede van de lagere graad, dat ook het goede van de middelste hemel is, wordt het goede van de geestelijke liefde genoemd en het goede van de laagste graad wordt het goede van de laatste hemel genoemd, dat is, het natuurlijk goede.
Deze goeden worden, zoals zij in de orde op elkaar volgen, dus eveneens in die orde geboren. Het goede van de natuurlijke liefde wordt geboren vanuit het goede van de geestelijke liefde en het goede van de geestelijke liefde wordt geboren vanuit het goede van de hemelse liefde; vandaar is het dat met de opening van de baarmoeder, het manlijk eerstverwekte, wordt aangeduid, het goede van de geestelijke liefde geboren vanuit het goede van de hemelse liefde.
Aangezien met de beesten de aandoeningen worden aangeduid: met de beesten vanuit het grootvee de uiterlijke aandoeningen en met de beesten vanuit het kleinvee de innerlijke aandoeningen, worden daarom ook de eerstverwekten van die geheiligd.
Dat dit zo is, kan ook hieruit vaststaan, dat de Levieten in de plaats van alle eerstverwekten werden aangenomen; met Levi immers en vandaar met de Leviet, wordt het geestelijk goede vanuit het hemels goede aangeduid; vandaar ook werd het priesterschap, waarmee het hemels goede wordt aangeduid, aan Aharon en diens zonen gegeven en de bediening van dit goede, waarmee het ware vanuit het goede wordt aangeduid aan de Levieten gegeven; dat die dingen met de stam van Levi waren aangeduid, zie eerder nr. 444.
Dat de inzetting ten aanzien van de eerstverwekte dingen was gegeven aan de zonen Israëls, omdat alle eerstverwekte dingen in Egypte waren gedood, was omdat met de eerstverwekte dingen daar worden aangeduid de valsheden vanuit het boze, strijdig met of tegengesteld aan het geestelijk goede en omdat wanneer die valsheden vanuit het boze bij de mens zijn gedood, dat wil zeggen, verwijderd, dan eerst de waarheden vanuit het goede, of het geestelijk goede, uit de Heer invloeit en door de mens wordt opgenomen.
Hieruit kan vaststaan, wat er door die inzetting werd uitgebeeld en daarmee in de geestelijke zin werd aangeduid.
Wat daarmee werd aangeduid, ‘dat God alle baarmoeder sloot van het huis van Abimelech vanwege Sarah, de echtgenote van Abraham, en God, nadat Abraham voor hen had gebeden, Abimelech zijn echtgenote en hun dienstmaagden genas, zodat zij baarden’, (Genesis 20:17,18), zie ook ‘Hemelse Verborgenheden’, waar die dingen zijn ontvouwd.

711. Schreeuwde zij, barensnood hebbende en zijnde in pijn om te baren; dat dit betekent de niet-opneming door hen die in de Kerk natuurlijk en zinlijk zijn en de tegenstand van hen, staat vast uit de betekenis van schreeuwen barensnood hebbende en in pijn zijn om te baren, wanneer het betreft de leer van het ware dat geboren wordt vanuit de hemelse liefde, welke leer wordt verstaan onder de manlijke die zij baarde, namelijk de niet-opneming ervan en eveneens de tegenstand.

Dat die is door hen die in de Kerk natuurlijk en zinlijk zijn, is omdat die worden verstaan onder de draak, waarover hierna.
Dat in barensnood zijn en baren, is in barensnood zijn en baren ten opzichte van zulke dingen die van de Kerk zijn, hier die van de leer van het ware en het goede zijn, kan vaststaan uit wat in het voorafgaande artikel is getoond ten aanzien van de baarmoeder en het openen ervan en ten aanzien van de baring en eveneens in de volgende dingen van dit hoofdstuk, waar baren wordt gezegd.
Ondertussen is het geoorloofd, dit slechts te vermelden dat onder de Manlijke die de vrouw baarde, wordt verstaan de leer van het Nieuwe Jeruzalem, die uit de Heer vanuit de hemel gegeven werd; dat toen de draken er rond omheen stonden en heftig en met inspanning van alle krachten zich verzetten en dit tot aan schreeuwen en aan in pijn zijn toe, van hen die voor die leer waren, kan ik getuigen; dat ook de eenderen in de wereld zich zullen verzetten opdat zij niet wordt opgenomen, kan daaruit vaststaan.
Wie dezen zijn zal worden gezegd in wat volgt, waar sprake is van de draak en van de beesten.
Wat echter in het bijzonder wordt aangeduid met schreeuwen, barensnood hebbende en in pijn zijn om te baren elders in het Woord, zal men in het vervolg zien in nr. 721, waar het wordt ontvouwd wat barensnood hebben en baren betekent, wat men daar zal zien.

712. vers 3,4. *En gezien werd een ander teken in de hemel en zie, een grote rossige draak. Hebbende zeven hoofden en tien hoornen en op zijn hoofden zeven diademen.*
En zijn staart trok het derde deel der sterren van de hemel en wierp die op de aarde.
En de draak stond vóór de vrouw die baren zou, opdat hij, nadat zij zou gebaard hebben, haar vrucht zou verslinden.

En gezien werd een ander teken in de hemel, betekent de Goddelijke onthulling ten aanzien van de bestrijding van de leer die voor de nieuwe Kerk is en door wie; en zie, een grote rossige draak, betekent allen die louter natuurlijk en zinlijk zijn van de eigenliefde en de liefde van de wereld en toch meer of minder dingen weten vanuit het Woord, vanuit de leer daaruit en de prediking en menen dat zij alleen door de wetenschap zonder het leven ernaar gezaligd worden.
Hebbende zeven hoofden, betekent de wetenschap van de heilige dingen van het Woord, die zij hebben verechtbreukt; en tien hoornen, betekent veel macht; en op zijn hoofden zeven diademen, betekent de Goddelijke waarheden in het laatste van de orde, namelijk de waarheden van de letterlijke zin van het Woord, verechtbreukt en ontwijd.
En zijn staart trok het derde deel van de sterren, betekent de vervalsing en de echtbreking van alle waarheden van het Woord; en wierp die op de aarde, betekent de uitblussing en de vernietiging ervan; en de draak stond vóór de vrouw die baren zou, betekent de haat van hen die onder de draak worden verstaan, tegen de Kerk bij hen die in de leer en daaruit in het leven van de liefde en van de naastenliefde uit de Heer zullen zijn; opdat hij, nadat zij zou gebaard hebben, haar vrucht zou verslinden, betekent opdat zij de leer van die Kerk in haar eerste opkomen zouden vernietigen.

713. En gezien werd een ander teken in de hemel, dat dit betekent de Goddelijke onthulling ten aanzien van de bestrijding van de leer die voor de nieuwe Kerk is; en door wie, staat vast uit de betekenis van het grote teken, namelijk de Goddelijke onthulling, openbaring en betuiging, waarover eerder in nr. 706.
Dat het is de bestrijding van de leer die voor de nieuwe Kerk is, en door wie, staat vast uit het volgende waarin dit teken wordt beschreven; zij die de leer zullen bestrijden, worden verstaan onder de grote rossige draak, de oude slang; en de bestrijding zelf wordt daarmee beschreven dat die draak stond vóór die vrouw die baren zou, om haar vrucht te verslinden en daarna met

de strijd van de draak tegen Michaël en daarop daarmee dat hij de vrouw achtervolgde in de woestijn en daar achter haar water uitwierp zoals een stroom en verder in wat volgt.
Wie echter onder de draak worden verstaan, zal in het volgende artikel worden gezegd; hier alleen, dat het degenen zijn die vergemeenschapping met de engelen van de hemel hebben, maar slechts door de uiterlijke dingen, maar niet door de innerlijke; want gezegd wordt dat die draak werd gezien in de hemel; want zij die geen vergemeenschapping hebben met de hemel, kunnen daar niet worden gezien; zij zijn immers in de hel, namelijk degenen die God ontkennen, vooral de Heer, die het Woord van geen waarde achten en het lasteren en die geen geloof ten aanzien van het eeuwige leven hebben; in één woord, al degenen die boven alle dingen zichzelf en de wereld liefhebben en in vijandschappen, haatgevoelens, wraaknemingen en sluwheden het leven leiden en in die dingen verkwikking voelen.
Deze dingen zijn gezegd, opdat men zal weten, dat onder de draak niet zulken worden verstaan, maar degenen die, terwijl zij in de wereld leven, uiterlijke vergemeenschapping met de hemel hebben en die vergemeenschapping hebben vanuit het lezen van het Woord, vanuit de prediking daaruit en vanuit de uiterlijke eredienst volgens de inzettingen van hun Kerk, maar toch niet in enig leven volgens de geboden van de Heer zijn.
Vandaar is het dat zulken vergemeenschapping met de hemel hebben, maar niet innerlijk.
Vanwaar het is dat zij duivel en satan worden genoemd, zal in wat volgt ook worden gezegd.

714. En zie, een grote rossige draak; dat dit betekent: allen die louter natuurlijk en zinlijk zijn vanuit de eigenliefde en toch meer of minder dingen weten vanuit het Woord, vanuit de leer daaruit of vanuit prediking en menen dat zij alleen door de wetenschap zonder het leven daarnaar gezaligd worden, staat vast uit de betekenis van de draak, namelijk de louter natuurlijke en zinlijke mens en die toch in de wetenschap zijn van in zich geestelijke dingen, hetzij vanuit het Woord, hetzij vanuit prediking, hetzij vanuit de godsdienst, waarover in wat volgt.
En uit de betekenis van groot rossig, namelijk in de liefde van zich en in de boze dingen ervan zijn; groot immers wordt in het Woord gezegd van het goede en in de tegengestelde zin van het boze, zoals veel van de ware dingen en in de tegengestelde zin van de valse dingen, zie de nrs. 336, 337, 424, en rossig wordt gezegd van de liefde in de ene en de andere zin, namelijk van de hemelse liefde, dus de liefde tot de Heer en in de tegengestelde zin van de duivelse liefde, namelijk de eigenliefde, zie hierover ook nr. 364.
Hieruit kan vaststaan dat onder de grote rossige draak allen worden verstaan die louter natuurlijk en zinlijk zijn vanuit de eigenliefde, maar toch meer of minder weten vanuit het Woord of vanuit de leer daaruit of vanuit de prediking en menen dat zij alleen door de wetenschap zonder het leven van de naastenliefde gezaligd worden; dat dezen menen dat zij alleen door het weten, zonder het leven van de naastenliefde gezaligd worden, is omdat al dezen louter natuurlijk en zinlijk worden die voor het lichaam en de wereld leven en niet voor God en de hemel; want eenieder wordt volgens zijn leven innerlijk gevormd en leven voor het lichaam en de wereld, is het natuurlijke en zinlijke leven, maar leven voor God en de hemel, is het geestelijk leven.
Ieder mens wordt uit de ouders zinlijk geboren en door het leven in de wereld wordt hij innerlijker en innerlijker natuurlijk, dat wil zeggen, redelijk, volgens het zedelijke en burgerlijke leven en het daaruit verworven schijnsel van licht.
Maar daarna wordt die mens geestelijk door de waarheden vanuit het Woord of vanuit de leer vanuit het Woord en door het leven volgens die waarheden en leer.
Daaruit kan vaststaan, dat degene die de dingen weet die het Woord, of welke de leer, of welke de prediker leert en niet daarnaar leeft, hoe geleerd en ontwikkelt hij ook verschijnt, toch niet geestelijk is, maar natuurlijk, ja zelfs zinlijk; want de wetenschap en het vermogen van redeneren maakt niet de geestelijke mens, maar het leven zelf.

De oorzaak dat dit zo is, dat de wetenschap en daaruit het vermogen van redeneren slechts natuurlijk is en waarom zij ook kan bestaan bij de bozen, ja zelfs bij de slechtsten.
Maar de ware dingen vanuit het Woord tezamen met het leven volgens die waarheden maken de geestelijke mens, want het leven is de ware dingen willen en die doen vanuit de liefde ervan.
Dit kan niet bestaan alleen vanuit de natuurlijke mens, maar vanuit de geestelijke en vanuit de invloeiing van de geestelijke mens in de natuurlijke want de waarheden liefhebben en vanuit de liefde die willen en daaruit die doen, is vanuit de hemel, dat wil zeggen, door de hemel uit de Heer en het is in zijn natuur hemels en Goddelijk, dit kan ook niet rechtstreeks invloeien in het natuurlijk gemoed, maar indirect door het geestelijk gemoed, dat geopend en geformeerd kan worden tot de opneming van het hemels licht en de hemelse warmte, dat wil zeggen, tot de opneming van het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede.
De oorzaak dat deze dingen niet rechtstreeks in het natuurlijk gemoed kunnen invloeien is, dat in dat gemoed de erfelijke boosheden van de mens zetelen, namelijk die van de eigenliefde en de liefde van de wereld.
Vandaar heeft de natuurlijke mens in zich beschouwd, alleen zichzelf en de wereld lief en vanuit die liefde wil hij die dingen en vanuit het willen doet hij die dingen en die dingen zijn het die verhinderen dat vanuit de hemel daarin iets kan invloeien en daar opgenomen worden.
Daarom is vanuit de Heer daarin voorzien, dat deze dingen kunnen worden verwijderd en zo plaats kan worden gegeven voor de waarheden en de goedheden van de geestelijke liefde, namelijk door de opneming en de formering van het geestelijk gemoed, dat boven het natuurlijk gemoed is en door de invloeiing van daar van de hemel uit de Heer door dat geestelijk gemoed in het natuurlijk gemoed.
Deze dingen zijn gezegd opdat men zal weten dat de dingen weten die van het Woord zijn en die van de leer van de Kerk zijn, niet de geestelijke mens maakt, maar het leven volgens de dingen die de Heer in het Woord heeft geboden; dus dat zij, hoewel zij veel dingen vanuit het Woord weten, toch natuurlijk en zinlijk blijven.
Deze dus zijn het die met de draak in het Woord worden aangeduid, dat zij het zijn die met de draak worden aangeduid, is omdat de draak een soort slang is, die niet alleen over de grond kruipt, maar ook vliegt en vandaar in de hemel verschijnt; die vlucht en deze schijn is het, krachtens welke zij die in de wetenschap van de waarheden vanuit het Woord zijn en niet daarnaar leven, worden verstaan onder de draak; met slangen immers worden in het algemeen de zinlijke dingen van de mens aangeduid, zie ook nr. 581; vandaar eveneens is het dat de draak in dit hoofdstuk in vers 9 en eveneens in hoofdstuk 20, vers 2, de oude slang wordt genoemd.
Aangezien in het vervolg van dit hoofdstuk en eveneens daarna wordt gehandeld over de draak, zal gezegd worden wie in het algemeen en in het bijzonder daarmee worden aangeduid.
In het algemeen worden daarmee degenen aangeduid die minder of meer natuurlijk zijn en toch in de wetenschap van de geestelijke dingen vanuit het Woord zijn; in het bijzonder echter worden degenen aangeduid die zich hebben bevestigd in een geloof gescheiden van de naastenliefde, de leer en het leven; dezen stellen het hoofd ervan samen; degenen echter die vanuit het eigen inzicht voor zich dogma's vanuit het Woord hebben uitgebroed, dezen maken het lichaam van de draak en degenen die zonder leer het Woord bestuderen, die vormen de uiterlijke dingen van de draak.
Al dezen ook vervalsen en echtbreken het Woord, aangezien zij zijn in de liefde van zich en daaruit in de trots van het eigen inzicht zijn, ten gevolge waarvan zij louter natuurlijk, ja zelfs zinlijk zijn geworden; en de zinlijke mens kan de waarheden van het Woord niet zien, vanwege de begoochelingen, vanwege het duistere van de doorvatting en vanwege de daar zetelende boze dingen van het lichaam; het zinlijke immers kleeft aan het lichaam, vanwaar zulke dingen zijn.

1.Wat het eerste betreft, namelijk dat onder de draak in het algemeen degenen worden verstaan die meer of minder natuurlijk zijn en toch in de wetenschap van de geestelijke dingen vanuit het Woord, dit is omdat met de slangen in het algemeen de zinlijke dingen van de mens worden aangeduid, dus vandaar de zinlijke mens; en daarom wordt met de draak, dus, een vliegende slang, aangeduid de zinlijke mens, die weliswaar naar de hemel vliegt, daardoor dat hij spreekt en denkt vanuit het Woord of vanuit de leer vanuit het Woord; het Woord zelf immers is geestelijk omdat het in zich Goddelijk is en vandaar in de hemel is, maar omdat alleen de kennis van de geestelijke dingen vanuit het Woord niet de geestelijke mens maakt, maar het leven naar de woorden die in het Woord staan, zijn vandaar allen van hen die in de wetenschap vanuit het Woord zijn en niet in het leven volgens het Woord, natuurlijk, ja zelfs zinlijk.

De zinlijken die onder de draak worden verstaan, zijn zij die niets zien vanuit het licht van de hemel, maar slechts vanuit het licht van de wereld en die alleen vanuit dit licht kunnen spreken over de Goddelijke dingen en eveneens scherp en vaardig redeneren, aangewakkerd door het vuur van de eigenliefde en door de trots daaruit; maar toch kunnen zij niet zien of het waarheden dan wel niet-ware dingen zijn, zij zeggen dan dat datgene waar is wat zij uit de knapenjaren hebben geput vanuit de meester of de prediker en daarop vanuit de leer en daarna hebben bevestigd uit enkele niet innerlijk verstane plaatsen in het Woord.

Omdat dezen niets zien vanuit het licht van de hemel, zien zij de waarheden niet, maar in plaats daarvan valsheden, die zij waarheden noemen; want de waarheden zelf kunnen niet worden gezien dan alleen in het licht van de hemel en niet in het licht van de wereld, tenzij dit is verlicht door het hemelse licht.

Omdat zij zodanig zijn, hebben zij geen ander leven lief dan het lichamelijke en wereldse leven en omdat de wellusten en de begeerten van dit leven zetelen in de natuurlijke mens, zijn vandaar hun innerlijke dingen schandelijk en verstopt met boosheden van elk geslacht, die elke weg afsluiten voor de invloeiing van het licht en de warmte van de hemel.

Vandaar zijn zij innerlijk duivels en satans, hoezeer zij ook naar hun spreken en geveinsde gebaren als geestelijk en Christenen verschijnen.

Zulke mensen zijn niets anders dan zinlijken, want uiterlijk kunnen zij spreken over de heilige dingen van de Kerk, niettemin geloven zij innerlijk niets; en bij hen die menen dat zij geloven, is dat het historische en vandaar het overredende vanuit de leermeester of vanuit het eigen inzicht, in zich het valse dat geloofd wordt, waaraan evenwel geloof wordt gehecht, omdat het als middel van dienst is tot faam, eer en gewin; dezen, in het algemeen, zijn draken.

Het zijn er echter verscheidenen in het bijzonder die met de draak worden aangeduid; er zijn er immers die betrekking hebben op het hoofd ervan en het hebben op het lichaam en die het hebben op de uitwendige dingen.

2.Zij die in het bijzonder betrekking hebben op het hoofd van de draak, zijn degenen die zich in het geloof-alleen, dus het van de naastenliefde gescheiden geloof, hebben bevestigd met leer en leven; dat die op het hoofd van de draak betrekking hebben, is omdat de meesten van hen ontwikkeld zijn en voor geleerd worden gehouden; zij hebben zich immers daarin bevestigd, dat zij, door alleen de dingen te denken die de Kerk leert, wat zij geloven noemen, worden gezaligd.

Maar het zal worden gezegd hoedanig hun leer is en hoedanig hun geloof is: hun leer is, dat God de Vader Zijn Zoon van het eeuwige aan geboren, in de wereld heeft gezonden om mens te worden, opdat Hij alle dingen van de Wet zou vervullen, de ongerechtigheden van allen zou dragen en het kruis zou lijden; en dat daardoor God de Vader werd verzoend en met barmhartigheid bewogen en dat diegenen in de hemel zouden worden opgenomen die in het geloof ten aanzien van die dingen vanuit vertrouwen waren en dat het vertrouwen van dat geloof tezamen met de Heer tussenbeide komen en zaligen; en dus dat dit geloof wordt gegeven aan het menselijk geslacht, van God de Vader gescheiden, als middel van opneming

en heil, omdat de mens, nadat Adam had gegeten van de boom der wetenschap, niet langer in staat was om vanuit zich het goede te doen; hij had immers daardoor met het beeld van God, de vrije keuze verloren.
Tenslotte dat deze eerder gezegde dingen de verdienste van de Heer zijn, waardoor de mens enig en alleen kan worden gezaligd.
Deze dingen zijn de voornaamste van het geloof bij hen die in het geloof-alleen zijn, ten aanzien van de leer; dat niemand vanuit enig geestelijk gezicht, dat van het verstand is, wat dan ook vanuit die dingen kan doorvatten en zo geloven, maar slechts zulke dingen vanuit het geheugen, zonder het verstand, kan weten en vandaar spreken zo dat die leer vanuit zich niets in zich heeft, zal elders, indien de Heer het wil, worden uiteengezet en toegelicht.
Hoedanig deze mensen ten aanzien van het leven zijn, zal ook worden gezegd: zij leren dat de mens door het geloof-alleen wordt geleid uit God tot aan het streven toe van het goede te doen en dat het goede zelf met de daad niets tot het heil bijdraagt, maar het geloof-alleen en dat dan niets van het boze hem verdoemt, omdat hij in de genade is en gerechtvaardigd.
Zij dachten ook graden uit, die zij noemen de voortschrijdingen van het geloof-alleen tot het laatste van de rechtvaardigmaking.
De eerste graad is de inlichting in zulke dingen die van het geloof zijn, vooral met betrekking tot die eerder zijn genoemd; de tweede is de bevestiging vanuit het Woord of vanuit de prediking; de derde is het mentale onderzoek of het wel zo is; en dat men, omdat er twijfel invloeit en vandaar wankelmoedigheid, namelijk de verzoeking, zich zal bevestigen vanuit het Woord ten aanzien van de werking van het geloof, waarvandaan hem het vertrouwen wordt geschonken, dus de overwinning; zij voegen daaraan toe, dat men zich ervoor moet wachten dat dan het verstand buiten de bevestigingen vanuit het Woord ten aanzien van de rechtvaardigmaking door het geloof-alleen gaat en dat men, indien het verder gaat en indien het verstand niet gevangen wordt gehouden onder de gehoorzaamheid van het geloof, bezwijkt.
De vierde en laatste graad is het streven om het goede te doen en dat dit de invloeiing uit God is en in het geheel niet uit de mens en dat dit de vrucht van het geloof is, waarbij zij zeggen, dat wanneer de mens zo ten volle is gerechtvaardigd, daarna niets van het boze hem verdoemt en niets van het goede hem zaligt, maar het geloof-alleen.
Hieruit kan vaststaan, hoedanig zij zijn ten aanzien van het leven, namelijk dat zij leven voor zich en niet voor God en voor de wereld en niet voor de hemel.
Dit immers volgt vanuit het geloof dat de boosheden niet verdoemen en de goedheden niet zaligen; ook weten zij niet dat het geloof zonder het leven van de naastenliefde niet het geloof is en dat de mens de boosheden moet schuwen en de goede dingen moet doen als vanuit zichzelf, maar toch geloven dat het uit de Heer is en dat anders de boosheden niet uiteengeslagen kunnen worden, noch de goede dingen toegeëigend; maar over deze dingen elders meer.
Die leer en dit leven is bij hen die het hoofd van de draak vormen, dus voor het merendeel ontwikkelde voorgangers, maar weinigen uit het gewone volk; de oorzaak hiervan is dat de eerstgenoemden deze dingen menen te zijn verborgen in de theologie, die door het gewone volk vanwege hun bezigheden die hen in beslag nemen, niet kunnen worden gevat; dat zij de draken zijn ten aanzien van het hoofd is eveneens omdat zij alle dingen van het Woord, die de liefde, de naastenliefde en het leven leren, verdraaien en vervalsen, want het Woord in zich beschouwd, is slechts de leer van de liefde tot de Heer en van de naastenliefde jegens de naaste en nergens een leer van het afgescheiden geloof.
Die dingen vervalsen zij daardoor dat zij die òf het geloof noemen, òf zo'n vrucht die zij, omdat zij in het geheel niet denken over het doen, niet eten; en dus voeden zij zich niet met die vrucht; bovendien laten zij die beginselen niet verder toe dan in het geheugen en vandaar in het denken dat het geheugen het dichtst nabij is, wat het zinlijke denken is, waarin niets geestelijks is.

Dit denken onderzoekt niet of iets waar is en daarom wachten zij zich ervoor, dat iets het innerlijk gezicht binnentreedt dat van het verstand is, omdat zij niet willen weten dat al die dingen die over hun geloof gezegd zijn, tegen het verlichte verstand zijn, zoals dat zij zijn tegen de echte zin van het Woord.
Vandaar is het eveneens dat zij die het hoofd van de draak uitmaken, niet enig echt ware hebben; vanuit het valse beginsel immers, dat het geloof-alleen is, kunnen niet anders dan valsheden in een ononderbroken reeks voortvloeien, want het geloof zonder naastenliefde is geen geloof; de ziel immers van het geloof is de naastenliefde en daarom zeggen 'geloof-alleen', zeggen, dat het zonder ziel is, dus zonder leven, wat in zich het dode is.
3.Dat zij die vanuit het eigen inzicht voor zich dogma's vanuit het Woord hebben uitgebroed, het lichaam van de draak uitmaken, kan hieruit vaststaan, dat allen uit hen die het Woord bestuderen en in de eigenliefde zijn, ook in de trots van het eigen inzicht zijn en allen die in deze trots zijn en tevens over vernuft vanuit het natuurlijk schijnsel beschikken, broeden dogma's daaruit voor zich; vanuit deze oorsprong zijn alle ketterijen en alle valsheden in de Christelijke wereld.
Het moet worden gezegd wat het inzicht vanuit het eigene is en wat het inzicht vanuit het niet-eigene; het inzicht vanuit het eigene is vanuit zichzelf, maar het inzicht vanuit het niet-eigene is uit de Heer.
Het inzicht vanuit het eigene hebben allen die in de eigenliefde zijn, want de eigenliefde is het eigene zelf van de mens en diegenen zijn in die liefde van zich die het Woord lezen en daaruit dogma's verzamelen ter wille van faam, roem en eerbetoon; en omdat zij niet enige waarheden kunnen zien, maar slechts valsheden, zijn zij daarom in het lichaam van de draak. Zij verzamelen immers en broeden zulke dingen vanuit het Woord uit die hun liefden en de daaruit opwellende boosheden begunstigen en de dingen die tegen hun dogma's indruisen, dus de waarheden vanuit het goede, zien zij niet of verdraaien die.
Het inzicht echter vanuit de Heer hebben al degenen die in de geestelijke aandoening van het ware zijn, dat wil zeggen, die het ware liefhebben omdat het het ware is en omdat het het eeuwige leven en het leven van de mensenziel van dienst is.
Gezegd wordt dat hun inzicht niet vanuit het eigene, maar vanuit de Heer is, omdat dezen uit hun eigene worden verheven, wanneer zij het Woord lezen en wel zodanig tot in het licht van de hemel en daardoor verlicht worden; in dit licht verschijnt het ware vanuit het Ware zelf, omdat het Licht van de hemel het Goddelijk Ware is.
Maar zij die in de liefde van zich zijn en vandaar in de trots van het eigen inzicht, kunnen niet vanuit hun eigene worden verheven; zij beschouwen immers zichzelf voortdurend, dus in de afzonderlijke dingen die zij doen; vandaar eveneens is het, dat dezen in het geloof van hun dogma's het al van het heil stellen, dus in weten en denken en niet tevens in het leven, dus niet tevens in willen en doen, vanuit dezen is dus het lichaam van de draak.
Het hart van dit lichaam is de eigenliefde en de ziel van de ademhaling, of de geest van hem, is de trots van het eigen inzicht; krachtens deze twee werd de draak een grote rossige genoemd en rossig in de oorspronkelijke Griekse tekst is naar het vlammige genoemd, dus naar de liefde en de trots.
4.Dat zij die zonder leer het Woord bestuderen en tevens in de liefde van zich zijn, de uitwendige dingen van het drakenlichaam vormen – uitwendige dingen zijn de dingen die uit de innerlijke voortgaan en deze behelzen, omsluiten en samenhouden, zoals daar zijn: de huiden, de schubben, van overal vandaan naar voren komend – dat deze de uitwendige dingen van het drakenlichaam maken, is omdat zij zonder het inzicht van de geestelijke dingen van het Woord zijn; zij weten immers het Woord ten aanzien van de letterlijke zin ervan en die zin is zodanig, dat indien de leer niet tevoren verlicht, leidt in dwalingen en valsheden van elk geslacht en dus dat degenen die zonder leer het Woord bestuderen, zoveel ketterijen als zij maar willen, kunnen bevestigen, omhelzen en eveneens verdedigen met de eigenliefde en de liefde van de wereld, bovendien met de daarin opkomende boosheden, want de letterlijke zin

van het Woord is de laatste zin van het Goddelijk Ware, dus voor de natuurlijke en zinlijke mens, tot diens bevatting en vaak ten gunste van hem en daarom, indien die niet wordt gelezen en beschouwd vanuit de leer, zoals door een lamp, zo voert hij de gemoederen in duisternis ten aanzien van vele dingen die van de hemel en van de Kerk zijn; en toch geloven zij dat zij wijzer zijn dan allen, terwijl zij toch in het geheel niet wijs zijn.

5.Dat al degenen die de draak samenstellen, God de Vader aanbidden en de Heer zien zoals een mens, eender aan henzelf en niet als God en indien wel als God, dat zij Zijn Goddelijke beschouwen boven Zijn Menselijke en niet binnenin, zal worden toegelicht in wat volgt, waar wordt gehandeld over de strijd van de draak met Michaël.

6.Hieruit nu kan vaststaan, dat onder de staart van de draak wordt verstaan de vervalsing en de echtbreking van het Woord vanuit hen die zijn hoofd, zijn lichaam en zijn uiterste dingen samenstellen; de staart immers, evenals de staart van ieder dier, is de voortzetting van de ruggengraat, die zich uitstrekt uit de hersenen en zich zo beweegt, buigt en trilt volgens de begeerten, verlangens en de wellusten van hoofd en lichaam, waarmee zij als het ware vleien en aangezien al degenen die de draak samenstellen, omdat zij natuurlijk en zinlijk zijn vanuit de eigenliefde en daaruit in de trots van het eigen inzicht, het Woord vervalsen en echtbreken, wordt daarom gezegd dat de draak met zijn staart het derde deel van de sterren van de hemel trok en die ter aarde wierp.

Met de sterren van de hemel worden de erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord aangeduid, vandaar de ware dingen vanuit het goede daaruit; en met ter aarde werpen wordt aangeduid deze erkentenissen verdraaien en echtbreken en zo vernietigen.

Dat degenen die eerder zijn vermeld, de draak samenstellen en dat de echtbreking en de vernietiging van de waarheden van het Woord onder de staart wordt verstaan, is mij twee- en driemaal te zien gegeven in de geestelijke wereld.

In deze wereld immers zijn alle dingen die verschijnen, uitbeeldend voor geestelijke dingen. Wanneer die werden gezien in het licht van de hemel, werden zij gezien als draken met een lange staart en wanneer er verscheidenen van hen waren, werd de staart gezien uitgestrekt uit het zuiden, door het westen tot het noorden en het werd eveneens gezien dat die staart vanuit de hemel als het ware sterren wegtrok en die neerwierp op de aarde.

Aangezien de eerdergenoemden onder de draak worden verstaan en de vervalsing en de echtbreking van het Woord onder zijn staart, wordt vandaar met het habitakel en de ligplaats van de draken in het Woord aangeduid waar louter het valse en het boze is, zoals in de volgende plaatsen, bij Jesaja: ‘De dorre plaats zal zijn tot een poel en de dorstige tot springaders der wateren; in het habitakel van de draken. De ligplaats ervan, gras voor riet en bies’, (Jesaja 35:7).

Deze dingen betreffen de Komst van de Heer en de instauratie van de nieuwe Kerk bij de natiën uit Hem; en onder die woorden wordt verstaan dat de waarheden en de goedheden van de Kerk zullen zijn, waar die tevoren niet waren, ja zelfs, waar de valsheden en de boosheden tevoren waren, wordt aangeduid met de dorre en dorstige plaats en met het habitakel van de draken en verder met het riet en de bies.

De ware dingen echter en de goede die zij zullen hebben, worden aangeduid met de poel, met de springaders van de wateren, met de ligplaats waar eerder de draken waren en ook met het gras.

Bij Jeremia: ‘Ik zal Jeruzalem geven tot puinhopen, een habitakel der draken en de steden van Juda zal Ik terugbrengen tot woestheid, dat er geen inwoner zal zijn’, (Jeremia 9:11).

Bij dezelfde: ‘Een stem van gedruis, zie, er komt een groot tumult uit het land van het noorden, om de steden van Juda terug te brengen tot woestheid, een habitakel der draken’, (Jeremia 10:22).

Onder Jeruzalem wordt de Kerk verstaan ten aanzien van de leer en onder de steden van Juda de leerstellingen, namelijk de waarheden vanuit het Woord.

De vervalsing van het ware en de echtbreking van het goede, waarvandaan louter valsheden en boosheden zijn, worden aangeduid met ‘Jeruzalem geven tot puinhopen en met de steden van Juda terugbrengen tot woestheid, een habitakel der draken’, want het vervalste ware is louter het valse en het verechtbreukte goede is louter het boze.
De stem van gedruis en het grote tumult uit het land van het noorden, betekent de valsheden die strijden tegen de waarheden en de boosheden tegen de goede dingen; het land van het noorden is waar degenen zijn die in de valse dingen van het boze zijn.
Bij dezelfde: ‘Hazor zal worden tot een habitakel der draken, een verlating tot in de eeuw, niet zal daar de man wonen, noch daar de zoon des mensen verblijven’, (Jeremia 49:33).
Met Hazor worden aangeduid de geestelijke schatten, namelijk de erkentenissen van het goede en het ware vanuit het Woord; de verwoesting ervan totdat zij er niet zijn, maar in de plaats ervan valse en boze dingen, wordt daarmee aangeduid dat Hazor zal zijn tot een habitakel der draken, een verlating tot in de eeuw.
Dat er niet enig ware van de Kerk over zal zijn, wordt daarmee aangeduid dat daar niet de man zal wonen, noch daarin de zoon des mensen zal verblijven; de zoon des mensen is het ware van de Kerk.
Bij Jesaja: ‘Beklimmen zullen zijn paleizen de doornen, netel en distel in hun vestingen; opdat het een habitakel der draken zal zijn, een voorhof voor de dochters van de nachtuil’, (Jesaja 34:13).
Deze dingen betreffen Edom en de natiën, waaronder degenen worden verstaan die in de valse en de boze dingen zijn; die valsheden en boosheden waarin zij zijn, worden aangeduid met de doornen, de netel en de distel; de door hen beschermde dogma’s worden aangeduid met de paleizen en met de vestingen; de verwoesting van elk goede en ware wordt aangeduid met de woonplaats van de draken en met de voorhof van de dochters van de nachtuil; de nachtuilen zijn degenen die in plaats van waarheden valsheden zien; en de dochters ervan zijn de begeerten van de waarheden te vervalsen.
Bij dezelfde: ‘De ijim zullen antwoorden in zijn paleizen en de draken in de tempels’, (Jesaja 13:22).
Deze dingen betreffen Babel, waarmee de echtbreking en de ontwijding van het ware en het goede wordt aangeduid; met zijn paleizen waarin de ijim zijn en met de tempels waarin de draken zijn, worden aangeduid de goedheden en de waarheden van het Woord en van de Kerk die zijn verechtbreukt en ontwijd: met de ijim de verechtbreukte en ontwijde waarheden en met de draken de verechtbreukte en ontwijde goedheden.
Bij Micha: ‘Over dit zal ik misbaar bedrijven en huilen; gaan zal ik bedroefd en naakt; ik zal misbaar maken zoals de draken en rouw zoals de dochters van de nachtuil’, (Micha 1:8).
Deze dingen betreffen de verwoesting van Samaria, waarmee wordt aangeduid de geestelijke Kerk ten aanzien van de leer, hier die Kerk verwoest; de verwoesting ten aanzien van het ware en het goede wordt aangeduid met beroofd en naakt gaan; de weeklacht daarover wordt aangeduid met misbaar bedrijven en huilen: de weeklacht over het verwoeste goede met misbaar maken zoals de draken en over het verwoeste ware met rouw maken zoals de dochters van de nachtuil.
Als uitbeelding worden zij draken en dochters van de nachtuil genoemd, namelijk dat de weeklacht daaraan eender was ten aanzien van het misbaar en de rouw, zoals ook dat hij beroofd en naakt zou gaan; beroofd betekent dat hij zonder goedheden was, iets eenders als de draak; en naakt, dat hij zonder waarheden was, iets eenders als de dochter van de nachtuil.
Bij Jeremia: ‘Nebukadnezar, de koning van Babel, heeft mij gesteld tot een ledig vat, hij heeft mij verzwolgen zoals een walvis; hij heeft de buik gevuld van mijn lekkernijen, hij heeft mij verdreven; Babel zij tot puinhoop, een habitakel der draken, tot gefluit en verbijstering en geen bewoner’, (Jeremia 51:34,37).
Ook hier wordt met Babel en met Nebukadnezar de echtbreking en de ontwijding van het goede en het ware aangeduid; de verstrooiing van elk ware en de vernietiging van elk goede

daaruit, wordt daarmee aangeduid, ‘dat hij mij heeft gesteld tot een ledig vat, hij heeft mij verzwolgen zoals een walvis, de buik gevuld van mijn lekkernijen, hij heeft mij verdreven’.
Met de walvis wordt iets eenders aangeduid als met de draak; ook is het hetzelfde woord voor beide in de oorspronkelijke taal; de verwoesting van elk ware en goede vanwege de echtbreking en de ontwijding ervan, wordt daarmee aangeduid, dat Babel tot een puinhoop zal zijn, een habitakel der draken, tot gefluit en verbijstering, geen bewoner; geen bewoner betekent geen goede bij iemand.
Bij Job: ‘Zwart heb ik gewandeld, zonder zon, ik stond in de vergadering, ik heb geschreeuwd, een broeder ben ik de draken geworden en een metgezel voor de dochters van de oehoe’, (Job 30:28,29).
Dit betreft zijn staat in de verzoekingen, waarin de mens meent verdoemd te zijn en daarom betekent zwart wandelen zonder de zon, zoals de duivel zonder het goede van de liefde; staan in de vergadering en schreeuwen, betekent tussen de waarheden, maar toch in valsheden zijn; een broeder van de draken worden en een metgezel voor de dochters van de oehoe, betekent in verbinding en één-zijn met hen die in boosheden zijn zonder het goede en die in valsheden zijn zonder het ware; de draken zijn degenen die de goedheden hebben verechtbreukt en die tot boze dingen hebben verdraaid en de dochters van de oehoe zijn zij die dit tevens met de waarheden hebben gedaan.
Bij David: ‘Ons hart is niet achterwaarts teruggetreden en onze gang is niet afgeweken van Uw weg, want Gij hebt ons verbrijzeld in de plaats van de draken en over ons gedekt de schaduw des doods’, (Psalm 44:19,20).
Deze dingen betreffen eveneens de verzoekingen; dat hij toen, afgesloten van de invloeiing vanuit de hemel, zoals de zinlijke mens, niet doorvatte wat het goede en het ware is, wordt daarmee aangeduid dat God hem heeft verbrijzeld in de plaats van de draken en over hem heeft gedekt de schaduw des doods; de plaats van de draken is waar degenen zijn die draken zijn in de hel, namelijk degenen die elk goede bij zich hebben vernietigd; het valse waarin dezen zijn, wordt de schaduw des doods genoemd.
Bij dezelfde: ‘Op de leeuw en de adder zult gij treden; vertreden zult gij de leeuw en de draak; omdat Hij mij verlangt, zal Ik hem uithelpen, zal Ik hem verhogen, omdat Hij Mijn Naam kent’, (Psalm 111:13,14).
De innerlijke en de uiterlijke valsheden vernietigen die de waarheden van de Kerk verwoesten, wordt aangeduid met op de leeuw en de draak treden; en de innerlijke en de uiterlijke valsheden vernietigen die de goede dingen van de Kerk verwoesten, wordt aangeduid met de leeuw en de draak vertreden.
Afleiden van de valsheden en leiden tot de innerlijke waarheden en goedheden degene die in de leer vanuit het Woord is, wordt aangeduid met hem uithelpen, hem verhogen, omdat hij Mijn Naam kent; uithelpen is afleiden van de valsheden, verhogen is leiden tot de innerlijke waarheden en Mijn Naam kennen is in de leer vanuit het Woord zijn.
Bij Maleachi: ‘Ezau heb Ik gehaat en Ik heb zijn bergen gesteld tot woestheid en zijn erfenis voor de draken van de woestijn’, (Maleachi 1:3).
Onder Ezau worden degenen verstaan die in het goede zijn ten aanzien van de natuurlijke mens, hier zij die in het boze ervan zijn; en daarom wordt gezegd: Ezau heb Ik gehaat; dat de goede dingen van de liefde van de natuurlijke mens zullen worden vernietigd, wordt aangeduid met: Ik heb zijn bergen gesteld tot woestheid.
Dat de ware dingen van dat goede zullen worden vernietigd door de valsheden van de zinlijke mens, wordt aangeduid met: Ik heb zijn erfenis gesteld voor de draken van de woestijn,
Bij Ezechiël: ‘Zie, tegen u, Farao, koning van Egypte, grote draak (of walvis), die ligt in het midden van zijn rivieren; die zei: Mijn rivier mijne en ik heb mij gemaakt’, (Ezechiël 29:3,4; 32:2).
Hier wordt beschreven de trots van het eigen inzicht, die de natuurlijke en zinlijke mens heeft; Farao, de koning van Egypte, betekent de natuurlijke en zinlijke mens; de draak of de walvis

dezelfde ten aanzien van de wetenschappelijke dingen die vals of vervalst zijn vanwege de trots van het eigen inzicht; maar deze dingen zijn eerder ontvouwd in nr. 513.
Bij Mozes: 'Van de wijnstok van Sodom hun wijnstok en van de velden van Gomorra; zijn druiven van gal, trossen der bitterheden hebben zij; venijn der draken hun wijn en wrede gal der adders', (Deuteronomium 32:32,33).
Zie hierover nr. 519, waar zij zijn ontvouwd; ook daar dat hun wijn, dat venijn der draken wordt genoemd en wrede gal der adders, betekent dat het ware van de Kerk bij de nakomelingen van Jakob uiterlijk was, waarin innerlijk helse en boze dingen waren; de draken en de adders betekenen de zinlijke dingen, namelijk de laatsten van de natuurlijke mens, vol van schandelijke boosheden die de valsheden bevestigen.
De oorzaak hiervan is dat het natuurlijke niets opneemt door het geestelijk gemoed uit de Heer; en daarom is datgene wat het wel opneemt vanuit de hel.
Dat met de draak zulke dingen als eerder zijn vermeld, worden aangeduid, kan vollediger vaststaan uit wat in dit hoofdstuk volgt, namelijk uit zijn vijandschap tegen de barende en in de woestijn vluchtende vrouw en verder uit zijn strijd tegen Michaël en verder in de hoofdstukken (16:13-15; 20:2,7,8,10,14), waar van hem wordt gezegd, dat hij gebonden was duizend jaren en daarna, losgemaakt zijnde, is uitgegaan om de natiën te verleiden en om Gog en Magog te vergaderen tot de oorlog tegen de heiligen, maar dat hij daarna is geworpen in de poel des vuurs en des zwavels.
Uit al deze dingen kan vaststaan dat onder de draak degenen worden verstaan die niet enig goede van de naastenliefde en van de liefde bezitten, uit hoofde hiervan dat zij dit niet hebben erkend als enig middel dat het heil van dienst is, maar enig wetenschappelijke, dat zij vanuit overreding het geloof noemen; en wanneer het goede van de naastenliefde en van de liefde niet vanuit het leven van de mens is ingeplant, dan is het boze in de plaats ervan; en waar het boze is, daar is het valse.
Aangezien met de slangen de zinlijke dingen worden aangeduid, namelijk de laatsten van de natuurlijke mens en deze niet boos zijn dan alleen bij hen die boos zijn en omdat de draken met hetzelfde woord in de Hebreeuwse taal worden genoemd als waarmee niet-giftige slangen worden genoemd, is het daarvandaan dat met de draken, wanneer daaronder zulke slangen worden verstaan, in het Woord de niet-boze zinlijke dingen worden aangeduid, of op personen toegepast, de niet-boze zinlijke mensen.
Dat met hetzelfde woord inde Hebreeuwse taal de draken worden genoemd als waarmee ook zulke slangen worden bedoeld, kan vaststaan, bij Mozes, 'toen hem werd bevolen vanuit de braamstruik zijn stok op de aarde te werpen en dat toen deze in een slang werd veranderd, Mozes zijn staart greep en toen dit had plaatsgevonden de slang opnieuw werd veranderd in een stok', (Exodus 4:2,3).
Daarna, 'dat Mozes de stok nam en hem wierp vóór Farao, dat hij werd tot een slang (draak) en dat de magiërs iets eenders met hun stokken deden; maar dat de stok van Mozes, toen een slang (draak), de stokken-slangen (draken) van de magiërs verzwolg', (Exodus 7:9-12).
De slang wordt in de vorige plaats met een ander woord in de oorspronkelijke taal genoemd dan in de latere; in de vorige plaats wordt de slang met het algemene woord genoemd, waarmee elders in het Woord de slang wordt genoemd, maar in de latere plaats met het woord waarmee de draak wordt genoemd, zodat het ook is geoorloofd om te vertalen, dat de stok van Mozes die vóór Farao werd neergeworpen, werd verkeerd in een draak.
Hieruit volgt, dat met de draak evenzeer als met de slang in de goede zin het zinlijke wordt aangeduid, dus het laatste van de natuurlijke mens, niet boos of niet boosaardig.
In deze mildere zin worden de draken ook genoemd, bij Jesaja: 'Eren zal Mij het wilde dier des velds, de draken en de dochters van de nachtuil, deswege dat Ik heb gegeven in de woestijn wateren, rivieren in de verlatenheid, om te drenken Mijn uitverkoren volk', (Jesaja 43:20).

En bij Jeremia: 'De hinde heeft in het veld gebaard, maar al achterlatende, omdat er geen gras was; en de woudezels stonden op de heuvels, zij snoven de wind zoals de draken, verteerd zijn hun ogen, omdat er geen kruid is', (Jeremia 14:5,6).
In deze plaatsen worden de draken met hetzelfde woord genoemd als waarmee de slangen in het algemeen worden genoemd en eveneens worden met hetzelfde woord de walvissen in de zee genoemd, waarmee ook iets eenders wordt aangeduid, namelijk het natuurlijke van de mens in het algemeen, namelijk het zinlijke en daarom is het in de latere plaats geoorloofd om ook te vertalen: Zij snoven de wind zoals de walvissen; eender bij (Jesaja 51:9; Jeremia 51:34; Ezechiël 29:3,4) en bij David (Psalm 74:13,14).
Er zijn ook louter natuurlijke mensen die goed zijn.

715. Hebbende zeven hoofden; dat dit betekent de wetenschap van de heilige dingen van het Woord, die zij gebben verechtbreukt en vandaar de waanzin, niettemin toch geslepenheid, staat vast uit de betekenis van het hoofd, namelijk het inzicht en de wijsheid en in de tegengestelde zin waanzin en dwaasheid, waarover de nrs. 553, 577; dat het ook geslepenheid is, zie nr. 577; en uit de betekenis van zeven, namelijk allen en alle dingen en het wordt gezegd met betrekking tot de heilige dingen, zie nr. 257; hier dus met betrekking tot de heilige dingen van het Woord, die zij hebben verechtbreukt.
Omdat van zeven wordt gesproken met betrekking tot de heilige dingen, wordt daarvan in de tegengestelde zin gesproken met betrekking tot die heilige dingen, verechtbreukt en ontwijd.
Ieder ding in het Woord heeft ook zijn tegengestelde zin en aan het heilige tegengesteld is het profane; hieruit blijkt, dat onder de zeven hoofden die gezien werden van de draak, niet hoofden verstaan, noch zeven, maar de wetenschap van de heilige dingen van het Woord, die zij hebben verechtbreukt en vandaar de waanzin, maar toch geslepenheid.
Dat de waanzin met het hoofd van de draak wordt aangeduid, is omdat de mens van de Kerk het inzicht heeft vanuit de echte waarheden die vanuit het Woord zijn.
Het waarlijk menselijke verstand wordt geformeerd en vervolmaakt door de natuurlijke, burgerlijke, redelijke en geestelijke ware dingen; het innerlijk verstand door de geestelijke waarheden, maar het uiterlijke door de zedelijke en de burgerlijke dingen.
Hoedanig vandaar de waarheden zijn, zodanig is het verstand waaruit het is; alle geestelijke waarheden zijn vanuit het Woord en zij maken één uit met het goede van de liefde en van de naastenliefde; indien dus de mens het al van de Kerk en van de hemel stelt in het geloof en vanuit dit het goede van de naastenliefde en van de liefde afscheidt, zoals degenen doen die de draak samenstellen, zoals in het voorgaande artikel is gezegd, dan kan het innerlijk verstand niet worden geformeerd; vandaar hebben zij in de plaats van het inzicht in geestelijke dingen, waanzin.
Immers vanuit een vals beginsel vloeien valse dingen in een ononderbroken reeks voort en vanwege de afscheiding van het goede van de naastenliefde kan hun niet echt ware worden gegeven, aangezien elk ware is van het goede, ja zelfs het goede in vorm is.
Daaruit blijkt dat met het hoofd van de draak de waanzin in geestelijke dingen wordt aangeduid.
Dat met het hoofd van de draak ook de geslepenheid wordt aangeduid, is omdat al degenen die zijn hoofd ervan samenstellen, louter natuurlijk en zinlijk zijn; en dezen zijn, indien zij zich tevens op het Wood en op de leer van de Kerk hebben toegelegd en voor waarheden valsheden hebben opgevat en deze ook wetenschappelijk hebben bevestigd, meer dan de overigen geslepen; maar die geslepenheid openbaart zich niet zo in de wereld als daarna wanneer zij geesten zijn geworden, want in de wereld hebben zij die geslepenheid oversluierd met uiterlijke vroomheid en geveinsde zedelijkheid, die de geslepenheid verbergen.
Maar omdat die in hun geest zetelt, komt zij klaarblijkend uit wanneer de uiterlijke dingen worden verwijderd, zoals plaatsvindt in de geestelijke wereld.

Maar men moet weten dat de geslepenheid die met het hoofd van de draak wordt aangeduid, de geslepenheid is van de waarheden te verdraaien en de goedheden van het Woord door redeneringen vanuit begoochelingen en drogredenen en ook vanuit overredingen, waardoor het verstand wordt betoverd omdat die over de valsheden de gedaante brengen alsof het waarheden waren.
Dat dit zo is, kan vaststaan uit de slang waardoor de eerste ouders werden verleid en van deze slang wordt gezegd, 'dat zij geslepener is geworden dan al het wilde dier van het veld', (Genesis 3:1).
Onder die slang wordt iets eenders verstaan als onder de draak en daarom wordt deze ook genoemd 'de oude slang', verleidende het algehele wereldrond, vers 9 van dit hoofdstuk.

716. En tien hoornen; dat dit veel macht betekent, staat vast uit de betekenis van de hoorn, namelijk de macht van het ware tegen het valse en het boze en in de tegengestelde zin de macht van het valse tegen het ware en het goede, waarover eerder de nrs. 316, 567; en uit de betekenis van tien, namelijk allen en alle dingen en ook velen en vele dingen, waarover ook nr. 675; daaruit staat vast dat met de tien hoornen veel macht wordt aangeduid.
Dat de draak veel macht heeft gehad, staat vast uit wat volgt, namelijk dat de oorzaak daarvan, dat de manlijke zoon, die de vrouw had gebaard, werd weggerukt tot God; dat zijn staart vanuit de hemel het derde deel van de sterren neertrok en verder dat hij streed met Michaël en met diens engelen en daarna dat hij tot de oorlog tegen de heiligen opwekte Gog en Magog en de natiën in ontzaglijk aantal.
Dat de draak zo'n macht heeft, gehad, was omdat onder hem degenen worden verstaan die het geloof hebben gescheiden van de goede dingen van de naastenliefde, namelijk de werken en dit hebben bevestigd door de letterlijke zin van het Woord, die zij zo van de echte zin hebben afgewrongen en als het ware uit de hemel hebben neergetrokken; en aan het einde van de Kerk, waarover in het boek Openbaring wordt gehandeld, is er geen naastenliefde, vandaar heeft de draak dan macht.
Eenieder immers, aan het einde van de Kerk, wil leven voor zich, voor de wereld en naar eigen zijn en weinigen voor de Heer, de hemel en het eeuwige leven; en het beginsel ten aanzien van het geloof-alleen, dus het van de naastenliefde gescheiden geloof, begunstigt dat leven en zoals de voorttrekkende kracht van een stroom sleurt het allen mee om dat te geloven en zo te leven; vandaar is het dat aan de draak, waaronder zulken en zulke dingen worden verstaan, tien hoornen verschenen.
Eerder werd gezegd dat valsheden vanuit het boze hoegenaamd geen macht hebben, maar men moet weten, dat de valsheden vanuit het boze geen macht hebben tegen het ware vanuit het goede; het ware immers vanuit het goede is uit de Heer en de Heer heeft alle macht door Zijn Goddelijk Ware; maar dat de valsheden vanuit het boze macht hebben en dat die macht wordt aangeduid met de tien hoornen van de draak, is omdat de valse dingen vanuit het boze zich laten gelden tegen hen die in de valsheden vanuit het boze zijn; zij treden immers als één op; en de mens is in het boze en vandaar in de erfelijke valsheden vanuit de ouders en daarna vanuit het eigen werkelijke leven, vooral aan het einde van de Kerk.
Die valsheden vanuit het boze kunnen niet in een oogwenk uit de mens verdreven worden, maar langzamerhand; indien zij immers in een oogwenk verdreven werden, dan zou de mens de laatste adem uitblazen; zij maken immers zijn leven en omdat de staat van de mens zodanig is aan het einde van de Kerk, maken daarom de valse dingen van het boze zich geldend, hoewel zij in het geheel niets vermogen tegen het ware vanuit het goede.
De Heer zou door Zijn Goddelijk Ware de valsheden van het boze die bij de mens zijn, terstond hebben kunnen verwerpen, maar dit zou gelijk staan met de mens terstond in de hel werpen; want eerst moeten die valsheden worden verwijderd en voor zoveel als zij worden verwijderd, voor evenzoveel wordt er plaats gegeven om de waarheden vanuit het goede in te planten en wordt de mens hervormd.

Degenen die hier onder de draak worden verstaan, worden ook verstaan onder de bok die streed met de ram, bij (Daniël 8) en eveneens onder de bokken bij (Mattheüs 25), want met de bokken daar worden degenen aangeduid die in het van de naastenliefde gescheiden geloof zijn, en met de ram en met de schapen zij die in de naastenliefde zijn.

717. En op de hoofden zeven diademen; dat dit betekent de Goddelijke waarheden in het laatste van de orde, namelijk de waarheden in de letterlijke zin van het Woord, hier deze verechtbreukt en ontwijd, staat vast uit de betekenis van de hoofden van de draak, namelijk de wetenschappelijke waarheden van het Woord die verechtbreukt en ontwijd zijn.
Dat zij de waanzin in geestelijke dingen betekenen, maar toch de geslepenheid van te bedriegen en te verleiden, zie eerder nr. 714; uit de betekenis van de diademen of van de kostbare stenen, te weten de Goddelijke waarheden in het laatste van de orde, namelijk de ware dingen in de letterlijke zin van het Woord, waarover aanstonds; en uit de betekenis van zeven, namelijk alle dingen en gezegd ten aanzien van de heilige dingen en in de tegengestelde zin met betrekking tot de profane dingen; zie eerder nr. 715; hier tot de profane dingen, omdat het gezegd wordt met betrekking tot de verechtbreukte en zo ontwijde waarheden van het Woord.
Daaruit blijkt dat de zeven diademen op de hoofden van de draak de Goddelijke waarheden in het laatste van de orde betekenen, hier dus verechtbreukt en ontwijd.
Dat de kostbare stenen die de diademen zijn de Goddelijke ware dingen in het laatste van de orde betekenen, namelijk de waarheden in de letterlijke zin van het Woord, is omdat de steen het ware betekent; vandaar betekenen de kostbare stenen de Goddelijke ware dingen.
Dat het de Goddelijke ware dingen in het laatste van de orde zijn, namelijk de waarheden van de letterlijke zin van het Woord, is omdat zij doorschijnend zijn; in die zin is immers de geestelijke zin en in deze zin is het licht van de hemel, vanwaaruit alle dingen van de letterlijke zin van het Woord doorschijnend zijn en eveneens volgens de reeks in de geestelijke zin worden geschakeerd; waarvandaan de aanpassingen zijn van het hemelse licht, die kleuren vertonen zodanig als die in de hemelen verschijnen en vandaar in de kostbare stenen van verschillende geslachten.
Dat er zeven diademen op de hoofden van de draken werden gezien, is omdat de waarheden van de letterlijke zin van het Woord opblinken, waar zij ook zijn, zowel bij de bozen als bij de goeden; het geestelijk licht immers dat zij in zich hebben, wordt niet uitgeblust omdat zij bij de bozen zijn, want de hemel vloeit toch in die waarheden in; maar omdat de bozen die dingen echtbreken en vandaar niet iets van het licht van de hemel daarin zijn; maar omdat zij toch geloven dat zij heilig zijn, uit hoofde hiervan dat zij die toevoegen om de valsheden van hun godsdienst te bevestigen, blijken zij vandaar vanwege het geloof van de heiligheid bij hen vóór hen op; en omdat dit zo is en zij zich door die ware dingen vergemeenschapping met de hemelen verwerven, worden zij daarom tenslotte daarvan beroofd en overgelaten aan hun valse dingen, waarin niet enig licht is en dit vindt plaats wanneer zij in de hel worden neergelaten.
Dat de waarheden van de letterlijke zin van het Woord als diademen verschijnen, kan vaststaan uit de diademen in de geestelijke wereld; in de paleizen van de engelen in de hemel flonkeren verscheidene dingen van kostbare stenen en eveneens worden die kostbare stenen van daar soms neergelaten in de lagere gebieden en als geschenk gegeven aan hen die iets goeds hebben gedaan.
Ja zelfs worden zij daar ook verkocht zoals in de wereld, vooral door de Joden, die daarmee daar ook handel drijven; dat de Joden daarmee in de geestelijke wereld zoals in de natuurlijke wereld handel drijven, is gegeven en toegestaan omdat zij de letterlijke zin van het Woord heilig houden; vandaar is het eveneens, dat de adellijke vrouwen beneden de hemelen zich ook met diademen tooien, eender als in de wereld; en toen het werd gevraagd vanwaar die diademen in de hemel zijn en vanuit de lagere gebieden daaruit werd gezegd, dat zij uit de

Heer zijn en uit het geestelijk licht dat uit Hem is en dat zij de laatsten van dat licht zijn, die uitwerkingen worden genoemd en dat die de uitbeeldingen vormen van de aandoeningen van het ware zijn, dus dat die de Goddelijke waarheden in het laatste van de orde zijn, zodanig als de ware dingen van de letterlijke zin zijn.
Omdat de kostbare stenen daarvandaan zijn, is het daarom enigen in de geestelijke wereld geoorloofd om diademen te vormen door samenhechting van bepaalde waarheden vanuit de letterlijke zin van het Woord; maar deze diademen zijn niet echt, met een hardheid zoals van kristal, omdat zij kunstmatig zijn.
Hieruit nu kan vaststaan wat met de diademen of met de kostbare stenen in de volgende plaatsen wordt aangeduid.
Bij Jesaja: 'Gij verdrukte en door wervelstormen geteisterde en geen vertroosting verkregen hebbende, zie, Ik zal met spiesglans uw stenen schikken en uw fundamenten in saffieren en Ik zal tot karbonkel stellen uw zonnen en uw poorten in stenen van pyroop en geheel uw einde in stenen van verlangen en al uw zonen geleerd van Jehovah', (Jesaja 54:11-13).
Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de onvruchtbare die niet heeft gebaard en vele zonen zal hebben en onder haar worden de natiën verstaan, die de Goddelijke waarheden niet hadden, omdat zij het Woord niet hadden.
Vandaar wordt gezegd: Gij verdrukte en door wervelstormen geteisterde en geen vertroosting verkregen hebbende; verrukt zijn en door wervelstormen geteisterd worden, wordt gezegd van de valsheden, waardoor zij worden bestookt en naar alle kanten worden gesleurd.
Dat de Heer wanneer Hij zal komen, de Goddelijke waarheen aan hen zal onthullen en hen zal onderrichten, wordt daarmee aangeduid, dat Hij met spiesglans haar stenen zal schikken, de fundamenten in saffieren, de zonnen tot karbonkel, de poorten in stenen van pyroop en de einden in stenen van verlangen.
Het is duidelijk dat onder deze kostbare stenen die genoemd worden, de Goddelijke waarheden in het laatste van de orde worden verstaan, zodanig als de waarheden van de letterlijke zin van het Woord zijn, waarin de innerlijke waarheden zijn, namelijk de waarheden zoals die zijn in de geestelijke zin van het Woord; want met de fundamenten en met de poorten en met de einden, die Hij zal stellen vanuit die kostbare stenen, worden de laatsten aangeduid.
Daaruit volgt dat daar met de stenen in het algemeen en met de saffieren en de karbonkels en stenen van pyroop worden aangeduid, zodanige ware dingen als er in de letterlijke zin van het Woord zijn, die de laatste zijn, omdat die voor de natuurlijke en zinlijke mens zijn.
Omdat het onderricht van de natiën in de Goddelijke waarheden daaronder wordt verstaan, volgt daarom: En al uw zonen geleerd van Jehovah.
Wat echter de saffier, de karbonkel en de pyroop in het bijzonder betekenen, dit is hier niet de plaats om dat te vermelden, slechts dit, dat kostbare stenen in het algemeen de laatste waarheden betekenen.
Aangezien de stad het Nieuwe Jeruzalem de leer van de Nieuwe Kerk betekent en de fundamenten van haar muur de laatste van de Goddelijke waarheden en de poorten de binnenleidende Goddelijk waarheden, worden daarom de fundamenten beschreven met twaalf kostbare stenen en de poorten met paarlen.
In de Openbaring: 'De fundamenten van de muur van de stad, het Nieuwe Jeruzalem, was met alle kostbare steen versierd: het eerste fundament was jaspis, het tweede saffier, het derde chalcedon, het vierde smaragd, het vijfde sardonix, het zesde sardius, het zevende chrysoliet, het achtste beryl, het negende topaas, het tiende chrysopraas, het elfde hyacint, het twaalfde amethyst.
De twaalf poorten twaalf paarlen, een iedere poort één parel en de straat van de stad zuiver goud, als het ware doorschijnend glas', (Openbaring 21:19-21).
Met deze twaalf kostbare stenen waaruit de fundamenten waren en met de twaalf paarlen waaruit de poorten waren, worden de laatste Goddelijke waarheden aangeduid, namelijk de

waarheden van de letterlijke zin van het Woord, waarop de leer van die Kerk wordt gegrondvest en waardoor de mens zoals door poorten wordt binnengeleid.
Dat van de fundamenten wordt gezegd dat die uit kostbare stenen waren en van de poorten dat die uit paarlen waren, is omdat de letterlijke zin van het Woord in zich de geestelijke zin bevat, dus het licht van de hemel, vanwaaruit de letterlijke zin van het Woord doorschijnend is, zoals die stenen uit het licht en uit het vuur, maar hierover zal meer worden gehandeld in wat volgt, waar de afzonderlijke dingen moeten worden ontvouwd.
Eendere dingen worden aangeduid met de kostbare stenen die de borstlap van het gericht, urim en thummim genoemd, die op de efod van Aharon was, uitmaakten en eveneens die op de schouders van de efod gesteld, bij Mozes: 'Zij zullen de efod maken van goud, hemelsblauw, purper, dubbelgedoopt scharlaken en fijngetweernd linnen, het werk van een uitdenker; gij zult nemen twee stenen shoham (onyx) en daarop graveren de namen van de zeven zonen Israëls, het werk van een steenbewerker; met zegelgraveringen zult gij de twee stenen zetten op de namen der zonen Israëls, omgeven met vattingen van goud zult gij ze maken en stellen de twee stenen op de schouders van de efod.
En gij zult een borstlap des gerichts maken, het werk van een uitdenker, zoals het werk van de efod zult gij hem maken en gij zult hem vullen met opvulsel van stenen; vier rijen stenen zullen het zijn, de eerste rij: robijn, topaas, karbonkel; de tweede rij: chrysopraas, saffier en diamant; de derde rij: cyaan, agaat en amethist; en de vierde rij: tarshis, shoham en jaspis.
De stenen zullen zijn op de namen van de zonen Israëls, twaalf op hun namen, zegelgraveringen voor eenieder op zijn naam; voor de twaalf stammen zullen zij zijn, dit is de borstlap des gerichts, de urim en de thummim', (Exodus 28:6-30).
Wat deze dingen behelzen kan niemand weten, tenzij men weet wat Aharon uitbeeldde en wat vandaar zijn klederen betekenden en wat in het bijzonder de efod; zijn klederen immers werden uit hoofde hiervan dat zij aanduidden, klederen der heiligheid genoemd, en verder wat de borstlap en de efod, die de borstlap van het gericht, urim en thummim, wordt genoemd en verder ook wat de twaalf stammen van Israël en wat de twaalf stenen op hun namen.
Wat Aharon zelf betreft, hij beeldde de Heer uit ten aanzien van het Priesterschap, dus Zijn hemels rijk; zijn klederen echter in het algemeen beeldden het geestelijk rijk uit; dit immers in de hemelen bekleedt het hemels rijk; het zijn immers twee rijken waarin de hemelen zijn onderscheiden: het hemels rijk en het geestelijk rijk.
Het hemels rijk wordt genoemd waar wordt opgenomen het voortgaande Goddelijk Goede uit de Heer en het geestelijk rijk waar het Goddelijk Ware wordt opgenomen; en daarom wordt het Goddelijk Ware met de klederen van Aharon in het algemeen aangeduid en met de efod het Goddelijk Ware in laatsten, aangezien deze het laatste bekleedsel was.
Dat klederen in het algemeen de ware dingen betekenen en de klederen van de Heer, die zoals het licht blinkend wit verschenen toen Hij vóór de drie discipelen van gedaante was veranderd, het uit Hem Goddelijk Ware hebben aangeduid, en eender de door de soldaten verdeelde klederen, zie eerder de nrs. 64,65,195,271,395,475,476,637.
Hieruit kan vaststaan, dat met de twaalf stenen in de borstlap van de efod de Goddelijke waarheden in laatsten werden aangeduid, eender als met de twaalf zonen Israëls en met de twaalf stammen.
Dat met deze dingen in het Woord de waarheden van de Kerk in de gehele samenvatting worden aangeduid, zie men eerder de nrs. 431,657.
Dat die borstlap vervaardigd is geweest uit kostbare stenen, waarop de namen van de twaalf zonen Israëls waren, was opdat zij daardoor antwoorden vanuit de hemel kregen, die zich vertoonden in de borstlap en daaruit door de schakeringen van de kleuren en het opflonkeren vanuit die stenen, volgens de uitbeeldingen van de Goddelijke waarheden in de hemelen, waar de Goddelijke waarheden, die uit de Heer door de hemelen naar de lagere gebieden neervloeien, zich vertonen door schakeringen van de kleuren.

Hieruit kan vaststaan dat met die kostbare stenen ook de Goddelijke waarheden in laatsten werden aangeduid.
Maar deze dingen zie men ten volle ontvouwd in het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 9856 tot 9909; en over de beide stenen shoham, die op de schouders van de efod waren, nrs. 9831 tot 9855.
Dat de efod het uiterlijke van het geestelijk rijk heeft uitgebeeld, te weten het Goddelijk Ware in laatsten, nr. 9824; wat echter in het bijzonder de: robijn, de saffier en de karbonkel heeft betekend, nr. 9865.
Wat de chrysopraas, de saffier en de diamant, nr. 9868 en wat de cyaan, de agaat en de amethist, nr. 8970; en wat de tarshis, de shoham en de jaspis, nr. 9872.
Eendere dingen worden ook aangeduid met de kostbare stenen waarmee wordt beschreven de wetenschap van het ware en het goede en het inzicht daaruit van de koning van Tyrus, bij Ezechiël: 'O koning van Tyrus, gij vol van wijsheid en volmaakt van schoonheid, in Eden, de tuin Gods, zijt gij geweest; alle kostbare steen was uw deksel: robijn, topaas en diamant, tarshis, sardonyx en jaspis, saffier, chrysopraas en smaragd en goud; gij een cherub, uitspansel voor de overdekkende dingen en Ik heb u gesteld, in de berg der heiligheid Gods zijt gij geweest, in het midden der stenen van vuur hebt gij gewandeld', (Ezechiël 28:12-14).
Aangezien met de koning van Tyrus worden aangeduid de erkentenissen van het ware van de Kerk vanuit het Woord, en wel vanuit de letterlijke zin ervan, wordt daarom gezegd dat hij in Eden, de tuin Gods is geweest; met Eden, de tuin Gods, wordt aangeduid het inzicht door het Woord vanuit de Heer, want Eden, net als het Oosten, is de Heer; en de tuin Gods is het inzicht uit Hem en omdat het ware inzicht enig en alleen wordt verworven, dat wil zeggen, gegeven, door de erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord, volgens de echte zin ervan verstaan, wordt vandaar gezegd: Alle kostbare steen was uw deksel; alle kostbare steen betekent de erkentenissen van het ware en het goede en het deksel betekent het uiterlijke van het Woord dat het innerlijke afdekt.
Het uiterlijke van het Woord is de letterlijke zin ervan, dat het innerlijke bedekt, namelijk de geestelijke zin ervan en omdat de mens daaruit de wijsheid en het inzicht heeft, wordt daarom gezegd: O koning van Tyrus, gij vol van wijsheid en volmaakt van schoonheid; de schoonheid betekent het inzicht, omdat alle schoonheid in de hemelen volgens dat inzicht is; ook wordt de letterlijke zin van het Woord verstaan onder de cherub, uitspansel voor de overdekkende dingen; want de cherubim betekenen de bescherming opdat de Heer niet wordt toegegaan alleen door het goede van de liefde en de letterlijke zin van het Woord beschermt, omdat hij de innerlijke dingen ervan overdekt.
De berg der heiligheid betekent de Kerk ten aanzien van de leer van de liefde en van de naastenliefde; de stenen van vuur, in het midden waarvan hij heeft gewandeld, betekenen de waarheden vanuit het goede van de liefde, volgens welke het leven is.
Dat met de kostbare stenen hier de waarheden worden aangeduid doorschijnend vanuit het licht van de hemel, dus het Goddelijk Ware, kan hieruit klaarblijkend vaststaan, dat met Tyrus in het Woord de erkentenissen van het ware en het goede worden aangeduid, welke erkentenissen de laatste ware dingen zijn, zodanig als die van de letterlijke zin van het Woord zijn; dat Tyrus de erkentenissen van het ware en het goede betekent, zie eerder nr. 514.
Bij dezelfde: 'Syrië uw koopvrouw vanwege de veelheid van uw werken, met chrysopraas, purper en borduursel en fijn linnen en ramoth (koraal) en pyroop gaven zij in uw koophandels; de kooplieden van Sheba en Raäma, dezen uw kooplieden met het voornaamste van alle specerij en met alle kostbare steen en goud', (Ezechiël 27:6,22).
Ook deze tekst betreft Tyrus, waarmee worden aangeduid de erkentenissen van het ware en het goede van de Kerk vanuit het Woord, zoals eerder.
Omdat met Syrië en met Sheba en Raäma eender de erkentenissen van het ware en het goede worden aangeduid en met de koophandels de verwervingen ervan worden aangeduid, wordt daarom gezegd dat die streken kostbare stenen in zijn koophandels gaven; de erkentenissen

van het ware en het goede zijn de waarheden in laatsten, zodanig als die zijn in de zin van de letter en van de letterlijke zin van het Woord.
Bij Job: 'In de plaats van saffier haar stenen en stofjes van goud heeft zij, de wijsheid, vanwaar wordt zij gevonden en wat is de plaats van het inzicht; het goud wordt voor haar niet gegeven en met zilver wordt haar prijs niet opgewogen; zij wordt niet gelijkgesteld met goud van Ofir, kostbaar onyx en saffier; niet zal wedijveren met haar goud en diamant, ramoth en gabish zal niet worden gedacht en de keur der wijsheid is meerder dan paarlen; niet zal wedijveren met haar de topaas van Ethiopië; zie, de vreze des Heren is de wijsheid en terugtreden van het boze is het inzicht', (Job 28:6,12,13,15-19,28).
Aangezien door de laatste Goddelijke waarheden, geestelijk verstaan, alle wijsheid en inzicht is en omdat met de daar genoemde kostbare stenen: onyx, saffier, diamant, topaas en met de paarlen, die ware dingen worden aangeduid en deze stenen, stenen zijn vanuit aardse materie en voor kostbaar worden gehouden in de wereld, van geen waarde zijn ten opzichte van het inzicht en de wijsheid, wordt daarom gezegd, dat die stenen niet zijn gelijk te stellen met het inzicht en de wijsheid, noch het goud en het zilver.
De vergelijkingen zijn met die dingen omdat die ook aanduiden en dat zij overigens niets zijn naar verhouding.
Bij David: 'Gij, Jehovah, zult opstaan en U ontfermen over Zion, omdat Uw knechten Uw stenen verlangen', (Psalm 102:14,15).
Onder de stenen van Zion, die de knechten van Jehovah verlangen, worden de Goddelijke waarheden verstaan, want onder Zion, waarover Jehovah Zich zal ontfermen, wordt verstaan de Kerk die in de hemelse liefde is.
Bij Zacharia: 'Zie, de steen die Ik heb gegeven vóór de hogepriester Jozua, op de ene steen zeven ogen; zie, Ik graverende zijn graveersel; te dien dage zal de man roepen tot zijn metgezel, onder de wijnstok en onder de vijgenboom', (Zacharia 3:9,10).
Deze dingen betreffen de Komst van de Heer en met de steen gegeven vóór Jozua de priester, wordt aangeduid het Goddelijk Ware, namelijk het Woord; zeven ogen in één steen, betekenen de Goddelijke wijsheid en het Goddelijk inzicht, namelijk van het Goddelijk Ware, dus van het Woord.
Zeven wordt gezegd van de heilige dingen van het Woord en van de Kerk en de ogen betekenen het inzicht en de wijsheid; graveersel graveren betekent het uitbeeldende en het aanduidende ervan; met de wijnstok en met de vijgenboom waaronder zij zullen komen, wordt aangeduid de Kerk en de leer vanuit de innerlijke waarheden en vanuit de uiterlijke waarheden; het zijn de innerlijke waarheden die geestelijke waarheden worden genoemd en het zijn de uiterlijke ware dingen die de natuurlijke dingen worden genoemd; deze worden met de vijgenboom aangeduid en de innerlijke dingen met de wijnstok.
Bij Mozes: 'Zij zagen de God Israëls en onder Zijn voeten als een werk van saffiersteen, zoals de substantie van de hemel naar de reinheid', (Exodus 24:10).
Onder de God Israëls wordt de Heer verstaan; onder het werk van saffiersteen onder Zijn voeten, wordt verstaan het Goddelijk Ware in laatsten, zodanig als het Woord in de letterlijke zin is; immers de zool van de voet betekent het laatste en dit alleen kon de Joodse natie zien, want zij waren in de uiterlijke dingen van het Woord, de Kerk en de eredienst en niet in de innerlijke dingen.
De saffier betekent het doorschijnende vanuit de innerlijke waarheden; zoals de substantie van de hemel naar de reinheid, betekent de doorschijnendheid van de engelenhemel, maar deze dingen zijn ontvouwd in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 9406-9408.
Aangezien de kostbare steen het Goddelijk Ware in laatsten betekent, doorschijnend vanuit de innerlijke ware dingen, wordt daarom met de schijnselgever van de stad het Nieuwe Jeruzalem beschreven in de Openbaring, 'dat hij eender was aan een kostbare steen, zoals aan de steen jaspis, gelijk als kristal blinkende', (Openbaring 21:11).

En aangezien met het witte paard het verstand van het Woord wordt aangeduid en met de op dat paard zittende de Heer ten aanzien van het Woord, werd daarom gezien, ‘dat op het hoofd van Hem Die op dat paard zat, vele diademen waren en dat Zijn naam wordt genoemd, het Woord Gods’, (Openbaring 19:12,13).
Deze dingen ten aanzien van de kostbare stenen bij hen die in de Goddelijke waarheden zijn.
Nu iets ten aanzien van de kostbare stenen bij hen die in de helse valse dingen zijn; bij dezen bestaan, terwijl zij in de wereld leven, eveneens kostbare stenen, omdat er eveneens bestaan erkentenissen van het ware en het goede vanuit de natuurlijke zin van het Woord, dus de letterlijke zin.
Vandaar is het dat aan hen eveneens kostbare stenen of diademen worden toegekend, zoals hier aan de draak, op wiens hoofden zeven diademen werden gezien.
De oorzaak hiervan is, dat het Woord het Woord blijft en de waarheden ervan toch waarheden in zich zijn, hetzij zij bij de bozen zijn, hetzij bij de goeden; dat de bozen de waarheden van het Woord verdraaien en vervalsen, daardoor verandert het wezen ervan niet.
Daarvandaan is het, dat in wat volgt in de Openbaring eendere dingen werden gezien op de vrouw zittende op het scharlaken beest, met wie Babylon wordt beschreven.
Ten aanzien van haar het volgende: De vrouw was zittende op het scharlaken beest vol van namen der lastering en het had zeven hoofden en tien hoornen; zij was bekleed met purper en scharlaken en versierd met goud en kostbare steen en paarlen en op het voorhoofd een naam geschreven: het grote Babylon’, (Openbaring 17:3-5), maar hierover meer in wat volgt.
Eender elders in de Openbaring: ‘De kooplieden van de aarde zullen wenen en misbaar maken over het grote Babylon, omdat niemand de koopwaren van haar meer koopt, koopwaren van goud en zilver en kostbare steen en paarlen en fijn lijnwaad en purper en zijde en scharlaken; en de kooplieden zullen zeggen: Wee, wee, de grote stad, die bekleed was met fijn lijnwaad en purper en scharlaken versierd met goud, kostbare steen en paarlen’, (Openbaring 18:11,12,15,16).
Omdat met de kostbare stenen en met het purper en fijn lijnwaad, de erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord worden verstaan, wordt daarom van de rijke mens gezegd, ‘dat hij was bekleed met purper en fijn lijnwaad, aan wiens voorportaal Lazarus nederlag’, (Lukas 16:19,20).
Onder de rijke wordt de Joodse natie verstaan en omdat deze het Woord had, waarin de Goddelijke waarheden zijn, wordt van hem gezegd dat hij met purper en fijn lijnwaad was bekleed en onder de arme Lazarus worden verstaan de natiën die niet het Woord en vandaar niet de ware dingen hebben, daaruit blijkt dat de rijke, hoewel hij boos was, en daarna in de hel was geworpen, klederen uit purper en fijn Lijnwaad had.
Zulke dingen worden ook gezegd van de koning van het noorden, die oorlog voerde tegen de koning van het zuiden, bij Daniël: ‘De koning van het noorden zal zulk een grote god, de vestingen op zijn standplaats eren; de god die zijn vaders niet hebben gekend, zal hij eren met goud, zilver en kostbare steen en verlangenswaardige dingen; hij zal bolwerken van de vestingen maken met de vreemde god; hem die erkend zal hebben, zal met grote eer worden aangedaan’, (Daniël 11:38,39).
In dat hoofdstuk wordt gehandeld over de oorlog van de koning van het noorden met de koning van het zuiden en onder de koning van het noorden worden degenen verstaan die in de wetenschap vanuit het Woord zijn, maar toch niet in het leven, dus eveneens degenen die in het zogenaamde geloof-alleen zijn, maar niet in de naastenliefde, door deze te verwerpen als niet bevorderlijk tot het heil.
Onder de koning van het zuiden echter worden degenen verstaan die in het inzicht vanuit het Woord zijn, omdat zij in de naastenliefde zijn; dezen zijn de koning van het zuiden of van de koning van het zuiden, omdat het zuiden het licht betekent en het licht is inzicht; en het licht van het inzicht is vanuit het Woord voor hen die in de naastenliefde zijn en deze is het leven van het geloof.

Dat echter de eerdergenoemden de koning van het noorden zijn, of van de koning van het noorden, is omdat het noorden de nacht betekent en eveneens het koude licht, zodanig als het licht van de winter is, vanwaaruit en waardoor, omdat er geen warmte in is, er geen vruchtmaking is.
Geestelijke warmte immers is naastenliefde en vanuit de warmte door het licht is alle ontkieming.
Gehandeld wordt over de oorlog tussen die koningen, omdat er wordt gehandeld over de laatste tijd van de Kerk, wanneer het al van het heil wordt gesteld in de wetenschap vanuit het Woord en niets in het leven.
Bij de Joodse natie in de overleveringen, door welke zij het Woord hebben vervalst en de waarheden van het Woord worden overleveringen, wanneer het leven van de naastenliefde er niet is; eender worden de waarheden van het Woord valsheden, wanneer het geloof wordt gescheiden van de naastenliefde.
Hieruit kan vaststaand dat onder de koning van het noorden ook degenen worden verstaan die in het geloof-alleen zijn, dat wil zeggen, die in het geloof zonder de naastenliefde zijn.
Dezen worden ook bij Daniël verstaan onder de bok die streed met de ram en ook onder de draak in dit hoofdstuk, met dit verschil dat onder de draak eigenlijk de ontwikkelde mens wordt verstaan, die zich met leer en leven hebben bevestigd in het van de naastenliefde gescheiden geloof; dezen immers hebben het venijn zoals de draken, dat de naastenliefde doodt; vandaar is het, dat bij Daniël ook de engel Michaël wordt genoemd, (Daniël 12:1).
Dat diegenen de waarheden van het Woord verdraaien en vervalsen, die het al van de Kerk stellen in de wetenschap van de erkentenissen daaruit en niets in het leven, wordt daaronder verstaan dat de koning van het noorden een vreemde god eerde, die hun vaders niet hebben gekend en dat hij hem heeft geëerd met goud, zilver, kostbare steen en paarlen.
Onder zijn god worden de vervalste waarheden van het Woord verstaan, aangezien waar in het Woord wordt gezegd: God, de Heer wordt verstaan ten aanzien van het Goddelijk Ware, dus eveneens het Goddelijk Ware dat voortgaat uit de Heer en waar gezegd wordt Jehovah, de Heer wordt verstaan ten aanzien van het Goddelijk Goede, dus eveneens het Goddelijk Goede dat voortgaat uit de Heer en daarom wordt onder de vreemde god die de vaders niet hebben gekend, de vervalste waarheden vanuit het Woord verstaan, die in zich valsheden zijn en niet erkend door hen die tevoren van de Kerk waren geweest.
Die ware en goede dingen zelf van het Woord, hoewel vervalst, worden aangeduid met de kostbare stenen en met de verlangenswaardige dingen en ook met het zilver en het goud.
De waarheden van het Woord immers veranderen het wezen niet uit hoofde hiervan dat zij bij de bozen zijn; met de vestingen op de standplaats en met de bolwerken van de vestingen, worden aangeduid de dingen die van het eigen inzicht zijn en bevestigd door de letterlijke zin van het Woord; deze zin van de letter is zodanig, indien die niet innerlijk wordt verstaan, naar onverschillig welke ketterijen ter bevestiging kan worden getrokken.
Hieruit nu kan vaststaan, wat wordt aangeduid met de zeven diademen op de hoofden van de draak.

718. En zijn staart trok het derde deel van de sterren des hemels; dat dit de vervalsing en de echtbreking van het Woord betekent van alle waarheden van het Woord, staat vast uit de betekenis van de staart trekken, wanneer het de draak betreft, namelijk de vervalsing en de echtbreking, waarover hierna.
Uit de betekenis van het derde deel, te weten alles en dit wordt gezegd van de waarheden, waarover de nrs. 384,506 en uit de betekenis van de sterren van de hemel, te weten de erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord, zie de nrs. 72,402; dus eveneens de waarheden, want de erkentenissen van het ware en het goede zijn de ware dingen van de natuurlijke mens, vanwaaruit de redelijke en geestelijke mens het inzicht heeft.

Hieruit kan vaststaan, dat met de staart trok het derde deel van de sterren des hemels, wanneer het de draak betreft, wordt aangeduid de waarheden van het Woord vervalsen en echtbreken; dat dit wordt aangeduid, is omdat onder de draak in het algemeen allen worden verstaan die het Woord erkennen en het lezen en toch niet volgens het Woord leven en wel omdat zij het leven, namelijk de naastenliefde, scheiden van het geloof en geloven dat het genoeg is de dingen te denken die in het Woord zijn en zich overreden dat zij gezaligd worden indien zij bepaalde dingen daaruit vanuit stellige verwachting en vertrouwen denken en spreken en dat het geloof-alleen rechtvaardigt en zaligt en niet iets van het leven of van het werk; dat dezen het zijn die onder de draak worden verstaan, zie eerder nr. 714.
Omdat zij ter bevestiging van hun dogma's vanuit het Woord plaatsen aanvoeren waar het geloof wordt vermeld en waar geloof wordt gezegd; maar waar de naastenliefde en de liefde wordt vermeld en doen wordt gezegd, verdraaien zij door toevoeging ervan aan het geloof-alleen en zo vervalsen zij het Woord, dat van de aanvang tot het einde de leer van de liefde tot de Heer en van de liefde jegens de naaste is.
Deze vervalsing en echtbreking van de waarheden van het Woord wordt verstaan onder 'de staart trok het derde deel van de sterren des hemels', dat dit onder die woorden wordt verstaan, is omdat de staart de voortzetting is van de hersens door de ruggengraat, waarvan die het aanhangsel is en de staart zo wordt aangezet vanuit het hoofd en vanuit het lichaam volgens de verlangens en de lusten van de natuurlijke mens en daarom zijn de bewegingen van de staart de uitwerkingen die voortvloeien vanuit de verkwikkingen van de liefden waarin de zinlijke mens is en de liefden van de zinlijke mens vervalsen en echtbreken de waarheden van het Woord.
Dat de staart het zinlijke betekent, dus het laatste van de natuurlijke mens, zie eerder nr. 559, of men zegt dat de liefden van de natuurlijke mens de ware dingen van het Woord vervalsen en echtbreken, dan wel of men zegt dat het zinlijke dit doet, is hetzelfde, want het zinlijke heeft het lief te leven voor het lichaam en de wereld, dus naar zijn eigen zin en dat leven neemt het zinlijke waar, maar niet het innerlijk leven en daarom ontkent het dit.

719. Gezegd is dat het zinlijke de waarheden van het Woord vervalst en echtbreekt; maar het is van belang te weten hoe het zinlijke de ware dingen van het Woord kan vervalsen en echtbreken; want wie niet weet hoe dit plaatsvindt en hoedanig het Woord is, kan geloven dat de waarheden van het Woord, omdat zij waar zijn en in de letter ervan uitkomen, niet vervalst kunnen worden.
Maar ter toelichting het volgende voorbeeld in de natuur en vandaar begrijpelijk voor de natuurlijke mens: het schijnt namelijk voor de ogen alsof de zon dagelijks rondom de aardbol wordt gevoerd en eveneens eenmaal jaarlijks; vandaar wordt in het Woord gezegd, dat de zon opgaat en ondergaat, dat zij dag, middag, avond en nacht maakt, ja zelfs de tijden van de lente, zomer, herfst en winter en zo dagen en jaren; terwijl toch de zon onbeweeglijk staat en de aarde zich dagelijks rondwentelt en jaarlijks wordt rondgevoerd en dat het alleen een schijn is en vandaar een begoocheling dat de zon zo voortschrijdt.
Wanneer dus die waarheid bekend is en aanvaard, dat niet de zon zich beweegt, maar de aarde, dan wordt het ene en het andere waar, namelijk dat de zon in het middelpunt van haar wereld onbeweeglijk staat en eveneens dat zij voortschrijdt; dat zij onbeweeglijk staat wordt een waarheid voor de redelijke mens en dat zij voortschrijdt voor de zinlijke mens., dus wordt het ene en het andere waar, daadwerkelijk voor de redelijke mens en schijnbar voor de zinlijke.
Indien dit fenomeen niet is verlicht door de redelijke mens, dan wordt het valse geloofd, namelijk dat de zon daadwerkelijk voortschrijdt en zo wordt dat ware vervalst dat niet de zon zich beweeg, maar de aardbol uit die plaats, maar het wordt niet vervalst wanneer het redelijke dat verlicht.

Iets eenders is het geval met de afzonderlijke dingen van het Woord in de letterlijke zin ervan; deze zin is, omdat die de laatste is, natuurlijk en aangepast aan de bevatting van de zinlijke mens, dus van de kleine kinderen en de eenvoudigen en daarom zijn de meeste dingen daar schijnbaarheden van het ware en indien deze niet tevens worden doorvat met het geestelijk verstand, dat wil zeggen, met het verlichte verstand, dan worden die valsheden, want dan worden die geloofd alsof zij daadwerkelijk en niet schijnbaar waren.
Anders is het gesteld wanneer zij tegelijk verstandelijk en geestelijk worden doorvat, dan worden alle waarheden van het Woord in de echte zin daadwerkelijk waar, zoals ten aanzien van de zon is gezegd.
Hieruit kan vaststaan, hoe ontelbare dingen in het Woord worden vervalst en verechtbreukt, zoals dat God verzoekt, dat Hij toornt, dat Hij het boze doet, dat Hij in de hel werpt; eender dat op de dag van het Laatste Gericht de Heer zal komen in de wolken des hemels, dat dan de zon en de maan hun lichten zullen verliezen en dat de sterren van de hemelen zullen vallen en verder dat de wereld met de aarde zal vergaan en opnieuw een schepping van alle dingen zal plaatsvinden, behalve andere dingen die waarheden in de letterlijke zin van het Woord zijn, die valsheden worden indien zij niet tevens met het verlichte verstand worden doorvat.
In wat volgt echter zal worden gezegd hoe het geloof-alleen, dus het van de naastenliefde gescheiden geloof, alle dingen van het Woord vervalst.

720. En wierp die op de aarde; dat dit de uitblussing en de vernietiging ervan betekent, staat vast uit de betekenis van ter aarde werpen, wanneer het de sterren betreft, waarmee wordt aangeduid, de erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord, dus de waarheden, dus die uitblussen en vernietigen, aangezien de ware dingen worden uitgeblust en vernietigd wanneer zij worden vervalst en verechtbreukt.
Vervalste en verechtbreukte waarheden zijn meer vals dan valsheden vanuit andere oorsprong, want de valsheden vanuit andere oorsprong, blussen niet zo de waarheden uit en vernietigen die niet zodanig; zij geven immers enige plaats aan de waarheden in zich of die nabijkomen.
Onder de valsheden vanuit andere oorsprong worden voornamelijk verstaan valsheden vanuit onwetendheid, vanuit begoochelingen en vanuit de godsdienst bij hen bij wie het Woord niet is.
Men moet weten dat zij die boos leven en toch zeggen dat zij gezaligd worden, omdat zij dat geloof hebben, nauwelijks enig echt ware hebben, hoezeer zij ook verscheidene dingen vanuit de letterlijke zin weten en tevoorschijn halen; de letterlijke zin van het Woord immers is zodanig, dat die indien hij niet innerlijk wordt begrepen, op verschillende wijze kan worden ontvouwd en indien die zin niet vanuit echte waarheden wordt beschouwd, dan wordt hij geloofd volgens de letter en vervalst, volgens de dingen die in het voorafgaande artikel door een vergelijking ten aanzien van de voortschrijding en de stilstand van de zon zijn getoond.
Dat zij nauwelijks enig echt ware hebben, werd bevonden bij enigen in de geestelijke wereld, die het geloof-alleen hadden bevestigd met leer en leven, namelijk dat zij zelfs niet één echt ware hebben geweten en erkend.
De engelen onderzochten dit en waren verwonderd; daaruit bleek, dat zij de waarheden van het Woord bij zich hadden uitgeblust en vernietigd.
Dit dus wordt daarmee aangeduid, dat de draak met zijn staart het derde deel van de sterren des hemels trok en ze ter aarde wierp, zoals ook de geitenbok bij Daniël: ‘De hoorn van de geitenbok groeide tot aan het heir der hemelen en wierp ter aarde van het heir en van de sterren en vertrad ze en hij wierp de waarheid ter aarde’, (Daniël 8:10,12).
Onder het heir der hemelen worden alle waarheden en goedheden van de hemel en van de Kerk verstaan.
Iets eenders wordt aangeduid met ‘de sterren die van de hemel zullen vallen’, (Mattheüs 24:29).

721. En de draak stond vóór de vrouw die baren zou, dat dit betekent de haat van degenen die onder de draak worden verstaan, tegen de Kerk bij hen die in de leer en daaruit in het leven van de liefde en van de naastenliefde uit de Heer zullen zijn, staat vast uit de betekenis van de draak, namelijk zij die in de wetenschap van de erkentenissen van het ware vanuit de letterlijke zin van het Woord zijn en niet in het leven ernaar, zie nr. 714.
Uit de betekenis van de vrouw, te weten de Kerk die in de leer en daaruit in het leven van de liefde tot de Heer en van de naastenliefde jegens de naaste is, zie nr. 707.
Dat het is de haat van degenen die met de draak worden aangeduid, tegen die Kerk en haar leer, wordt verstaan onder 'de vrouw die zou baren en de baring willen verslinden'; en uit de betekenis van baren, namelijk zulke dingen voortbrengen die van de Kerk zijn, namelijk de leerstellingen, hier ten aanzien van de liefde tot de Heer en ten aanzien van de naastenliefde jegens de naaste; met de manlijke zoon immers die de vrouw baarde, wordt de leer van die Kerk aangeduid.
Dat zulke dingen met baren worden aangeduid, is omdat onder de verwekkingen, de baringen en de geboorten in het Woord, geestelijke verwekkingen, baringen en geboorten worden verstaan, die plaatsvinden door de waarheden en volgens het leven daarnaar; vandaar is het dat wanneer in het Woord wordt gehandeld over de geestelijke verwekking, die de wederverwekking wordt genoemd, deze wordt beschreven met de natuurlijke verwekking en baring, zoals bij Johannes: 'Jezus zei tot Nicodemus: Indien iemand niet opnieuw wordt verwekt, zo kan hij het koninkrijk Gods niet zien.
Nicodemus zei: Hoe kan de mens verwekt worden wanneer hij oud is; kan hij andermaal in de baarmoeder van zijn moeder ingaan en verwekt worden?
Jezus zei: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Indien iemand niet verwekt zal zijn geweest vanuit water en geest, zo kan hij in het koninkrijk Gods niet ingaan; wat geboren is van het vlees, is vlees, maar wat verwekt is uit de geest, is geest', (Johannes 3:3-6).
Aangezien Nicodemus niet de geestelijke zin van de woorden van de Heer verstond, dat het nodig is dat de mens opnieuw wordt verwekt, ontvouwde de Heer dat onder verwekt worden, wordt verstaan, verwekt worden met water en geest, dus wederverwekt worden, namelijk door de waarheden vanuit het Woord en door het leven volgens die waarheden.
Water immers betekent waarheden en de geest het leven daarnaar.
Maar elders in het Woord waar in barensnood zijn, baren, voorttelen en verwekken wordt gezegd, wordt het niet ontvouwd, maar toch wordt onder die dingen de geestelijke barensnood, baring, geboorte en verwekking aangeduid, aangezien het Woord in de letter natuurlijk is, maar in de schoot geestelijk is.
Dat baren geestelijk baren betekent, is omdat de mens die wordt wederverwekt, eender als het ware wordt ontvangen, gedragen in de baarmoeder, geboren en opgevoed, zoals de mens vanuit de vader is ontvangen, door de moeder gedragen en geboren en daarna opgevoed.
Maar om te bevestigen dat onder de baringen en de geboorten in het Woord de geestelijke baringen en geboorten worden verstaan, zou ik enige plaatsen daarover willen aanvoeren, bij Jesaja: 'Bloos, o Zidon; de zee heeft gezegd, het bolwerk van de zee, door te zeggen: Ik heb geen barensnood gehad, ik heb niet gebaard en niet jongemannen opgevoed, maagden doen opgroeien; met het gerucht voor Egypte, met smart zullen zij worden aangegrepen, zoals tot het gerucht van Tyrus', (Jesaja 23:4,5).
Met Zidon en Tyrus worden de erkentenissen van het goede en het ware vanuit het Woord aangeduid; dat de Kerk niet iets van inzicht en wijsheid voor zich daardoor heeft verworven en nut heeft verricht, wordt aangeduid met: Ik heb geen barensnood gehad, ik heb niet gebaard, niet jongemannen opgevoed, maagden doen opgroeien.
De jongemannen zijn de waarheden van de Kerk en de maagden zijn de goede dingen ervan; maar deze dingen zie men eerder ontvouwd in nr. 275.

Bij dezelfde: ‘Uw kastijding voor hen, zoals een zwangere nadert om te baren, schreeuwt in haar smarten, zo zijn wij geweest voor U, o Jehovah; wij hebben ontvangen, wij hebben barensnood gehad; als het ware hebben wij wind gebaard, heilen hebben wij niet gemaakt voor het land, noch vielen de bewoners van het wereldrond; uw doden zullen leven’, (Jesaja 26:16-19).

Deze dingen betreffen de laatste dingen van de Kerk, wanneer de valsheden en de boosheden dermate aangroeien, dat zij niet hervormd en wederverwekt kunnen worden; die staat wordt verstaan onder de kastijding van Jehovah voor hen; dat zij dan met moeite enig ware zou kunnen worden doorvat en verworven, wordt aangeduid met, ‘zoals een zwangere nadert om te baren, schreeuwt in haar smarten’; dat zij in plaats van waarheden ijdelheden putten waarin niet-ware dingen zijn, wordt aangeduid met: Wij hebben ontvangen, wij hebben barensnood gehad en wij hebben wind gebaard; de wind betekent zulke ijdelheden.

Dat vanuit dit in het geheel geen nut van het leven is, wordt aangeduid met: Heilen hebben wij niet gemaakt voor Jehovah, niettemin zal zij door de Heer, wanneer Hij in de wereld zal komen, moeten worden geleerd en wederverwekt door de ware dingen uit Hem, wordt aangeduid met: Uw doden zullen leven, en met de dingen die daar volgen.

Bij dezelfde: ‘Zing, gij onvruchtbare die niet hebt gebaard, maak geschal met gezang en jubel, die geen barensnood hebt gehad, omdat de zonen van de eenzame meer zijn dan de zonen van de getrouwde’, (Jesaja 54:1).

Deze dingen betreffen de Komst van de Heer en de Nieuwe Kerk uit Hem, die moet worden geïnstaureerd bij de natiën; deze dingen worden aangeduid met de onvruchtbare die niet heeft gebaard en met de eenzame die veel zonen zal hebben.

Zij worden onvruchtbaren genoemd, omdat zij de Heer niet kenden, noch het Woord hadden, waar de waarheden zijn en daarom niet konden worden wederverwekt; de zonen zijn de waarheden uit de Heer door het Woord, de Kerk die het Woord heeft, vanwaaruit de Heer bekend is, wordt verstaan onder de getrouwde die geen zonen heeft.

De vreugde van hen die vanuit de nieuwe Kerk zijn, die tevoren geen waarheden had, wordt aangeduid met: Maak geschal met gezang en jubel, gij die geen barensnood hebt gehad; barensnood hebben is in de baarmoeder hebben.

In het eerste boek van Samuël: ‘Die voortgedreven zijn, hebben sterkte rondom aangegord, de verzadigden hebben zich om brood verhuurd en de uitgehongerden hebben opgehouden, totdat de onvruchtbare zeven heeft gebaard en die veel kinderen had krachteloos is geworden’, (1 Samuël 2:4,5); dit is een profetische, uitspraak van Hanna, de moeder van Samuël; onder de voortgedrevenen, met sterkte rondom aangegord zijnde, worden verstaan de natiën bij wie de Kerk zal zijn en dezen worden voortgedrevenen genoemd vanwege het gemis aan erkentenissen van het ware en vandaar door hen die van de Kerk waren, toenmaals de Joden, verworpen waren.

Met sterkte omgord worden, betekent dat zij de waarheden vanuit het goede hadden en daaruit macht; onder de verzadigden om brood verhuurd en onder de uitgehongerden die hebben opgehouden, worden degenen verstaan die van de Joodse Kerk zijn, die verzadigden worden genoemd uit hoofde hiervan dat zij de waarheden in overvloed hebben, en om brood verhuurden uit hoofde hiervan dat zij niet daartoe konden worden gebracht om die dingen aan te leren en te doen, tenzij zoals huurlingen; dat zij ook niet verlangden die dingen te weten, wordt daarmee aangeduid dat de uitgehongerden hebben opgehouden.

Dezelfde Kerk wordt ook verstaan onder die veel kinderen had en krachteloos is geworden, maar de natiën die de Heer zullen erkennen en het Woord zullen opnemen en zich vandaar in de Kerk zullen laten wederverwekken, worden verstaan onder de onvruchtbare die zeven zal baren; zeven betekent alle en vele dingen en daarvan wordt gesproken met betrekking tot de heilige dingen van de Kerk.

Bij Jeremia: ‘Zij die zeven had gebaard zal verkwijnen, zij zal haar ziel uitblazen, haar zon zal ondergaan wanneer het nog dag is’, (Jeremia 15:9).

Dat de Kerk die alle waarheden heeft omdat zij het Woord heeft, zal vergaan totdat er niets van het ware en niets van het goede over is, wordt met die woorden aangeduid; met zeven baren wordt aangeduid begiftigd worden met alle ware dingen vanuit het Woord; met verkwijnen en het ondergaan van de zon, wordt aangeduid geleidelijk en tenslotte geheel en al vergaan; met de ziel uitblazen wordt aangeduid vergaan ten aanzien van alle waarheden en met het ondergaan van de zon, ten aanzien van alle goede dingen van de liefde; wanneer het nog dag is, betekent terwijl het Woord nog wordt erkend.

Bij Jesaja: 'Voordat zij barensnood had, heeft zij gebaard; voordat haar de smart komt, is zij verlost van de manlijke; wie heeft dergelijk gehoord, wie heeft dergelijk gezien; heeft een land barensnood gehad op één dag; zal een natie op eenmaal verwekt worden; Zion heeft barensnood gehad en ook haar zonen gebaard; zou Ik breken en niet genereren, vraagt Jehovah; doende genereren en toesluiten; verheugt u met Jeruzalem, springt op in haar, alle gij die haar liefhebt; opdat gij moogt zuigen en verzadigd worden van de mam van haar vertroostingen', (Jesaja 66:7-11).

Deze dingen betreffen eveneens de Komst van de Heer en de instauratie van de Kerk bij de natiën; de hervorming en de wederverwekking van haar wordt beschreven met barensnood hebben, baren, verlost worden van de manlijke en met de matrix breken en genereren; want zoals eerder is gezegd, de mens die opnieuw wordt verwekt, wordt eender als het ware ontvangen, in de baarmoeder gedragen, geboren, opgevoed en groeit op, als uit een vader en moeder.

Onder Zion en onder Jeruzalem wordt de Kerk en haar leer verstaan en met zuigen en verzadigd worden van de mam van haar vertroostingen, wordt aangeduid ten volle onderricht worden in de ware dingen vanuit het goede vanuit het verkwikkelijke van de liefde, op verlangen; met één dag waarop die dingen zullen plaatsvinden, wordt de Komst van de Heer aangeduid.

Bij David: 'Van vóór de Heer hebt gij barensnood, gij land, van vóór de God Jakobs', (Psalm 114:7); met 'gij hebt barensnood, gij land', wordt de instauratie van de Kerk aangeduid of de hervorming van hen die van de Kerk zullen zijn; barensnood hebben is de waarheden opnemen en hervormd worden en het land is de Kerk.

Gezegd wordt van vóór de Heer en van vóór de God Jakobs, omdat verstaan wordt de hervorming ten aanzien van het goede en ten aanzien van het ware; de Heer immers wordt Heer geheten naar het goede en God naar het ware.

Bij Jeremia: 'Zie, Ik aanbrengende hen uit het land van het noorden en Ik zal hen vergaderen van de zijden der aarde; onder hen de blinde en de lamme, de zwangere en de barende tezamen; zij zullen, een grote gemeente, herwaarts wederkeren', (Jeremia 31:8).

Ook deze dingen betreffen de hervorming van de Kerk bij de natiën uit de Heer; de natiën die in de valsheden en in de schijnbaarheden van het ware zijn, zodanig als de waarheden van het Woord zijn in de letterlijke zin ervan, worden verstaan onder het land van het noorden en onder de zijden van de aarde; het noorden betekent de valsheden en de zijden van de aarde betekenen dergelijke laatste ware dingen, vandaar wordt ook gezegd 'tussen hen de blinde en de lamme, de zwangere en de barende'.

De blinde is degene die niet in de waarheden is en de lamme hij die niet in de goede dingen is; de zwangere zij die de waarheden opneemt en de barende zij die de waarheden doet.

Dat vanuit hen de Kerk moet worden geïnstaureerd, wordt aangeduid met: Zie, Ik aanbrengende hen Ik zal hen vergaderen en zij zullen, een grote gemeente, herwaarts wederkeren'.

Bij Jesaja: 'Ziet om tot de rots, vanuit welke gij gehouwen zijt en tot de uitgraving van de kuil vanuit welke gij uitgegraven zijt, ziet om tot Abraham uw vader en tot Sarah die u gebaard heeft, want als enige heb Ik hem geroepen en Ik zal hem zegenen en Ik zal hem vermenigvuldigen, want Jehovah zal Zion troosten, troosten zal Hij al haar woestheden en Hij

zal haar woestijn stellen zoals Eden en haar verlatenheid zoals de tuin van Jehovah', (Jesaja 51:1-3).
Deze dingen betreffen eveneens de Heer en de nieuwe Kerk uit Hem; de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware en ten aanzien van de leer van het Ware, wordt verstaan onder de rots vanwaaruit zij gehouwen zijn en onder de kuil vanwaaruit zij uitgegraven zijn, zie eerder nr. 411.
De Heer echter ten aanzien van het Goddelijke vanwaaruit de hervorming is, wordt verstaan onder Abraham tot wie zij zullen omzien en tot Sarah wie hen heeft gebaard; want dat onder Abraham, Izaäk en Jakob niet hen worden verstaan, maar de Heer ten aanzien van het Goddelijke Zelf en het Goddelijk Menselijke, zie het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 1893,2833,2836,3245,3251,3305,3439,3703,4615,6098,6185,5276,6804,6847.
Het hemels huwelijk echter, namelijk dat van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware, vanwaaruit alle hervorming en vandaar de Kerk is, wordt aangeduid met Abraham en Sarah die gebaard heeft; omdat de Heer onder Abraham wordt verstaan, wordt daarom gezegd: Enig en alleen heb Ik hem geroepen en Ik zal hem zegenen en Ik zal hem vermenigvuldigen en daarna dat Jehovah Zion zal troosten, troosten al haar woestheden.
Dat Jehovah Zion zal troosten, troosten al haar woestheden; onder Zion wordt de nieuwe Kerk verstaan, onder de woestheden worden de waarheden verstaan die verloren zijn gegaan en onder troosten wordt verstaan de Kerk restaureren.
Dat zij die van de Kerk zullen zijn, de Heer zullen erkennen en de liefde tot Hem zullen opnemen en daaruit de wijsheid, wordt daarmee aangeduid, dat Hij de woestijn zal stellen zoals Eden en de verlatenheid zoals de tuin van Jehovah; Eden betekent de liefde tot de Heer en de tuin van Jehovah de wijsheid daaruit.
Bij Micha: 'Gij helling der dochter Zions, tot u zal komen en terugkeren het koninkrijk, het koninkrijk van de dochter van Jeruzalem; nu, waarom krijt gij met gekrijt, is de koning niet in u, is uw raadgever vergaan, dat smart u aangrijpt zoals ene die barensnood heeft; heb barensnood en leid uit, dochter Zions, weldra zult gij uitgaan uit de stad en zult wonen in het veld', (Micha 4:8-10).
Daar wordt gehandeld over de geestelijke gevangenschap, waarin de gelovigen zijn wanneer zij in de Kerk, waar niet langer het ware en het goede is, vertoeven; de weeklacht van hen dat zij in de Kerk zijn, wordt aangeduid met: Waarom krijt gij met gekrijt, en verder: dat smart u aangrijpt zoals ene die barensnood heeft.
Terwijl zij toch de waarheden van de leer hebben en eveneens het verstand ervan, wat wordt aangeduid met: Is de koning niet in u, is uw raadgever vergaan; de koning betekent het ware van de leer vanuit het Woord en de raadgever het verstand ervan; dat bij degenen de Kerk zal zijn die in het goede van de naastenliefde en daaruit in het ware van de leer, wordt aangeduid met de dochter Zions tot wie het koninkrijk zal komen en met de dochter van Jeruzalem; het koninkrijk betekent ook de Kerk; de instauratie van de Kerk en de hervorming van hen die van de Kerk zijn, wordt verstaan onder: Heb barensnood, leid uit, dochter Zions, weldra zult gij uitgaan uit de stad en zult wonen in het veld, betekent dat zij zullen terugtreden van de leer waarin niet langer het ware en het goede is en dat zij zullen verblijven waar die in overvloed zijn.
De stad is de leer waaruit zij zullen terugtreden, het veld is waar de goede en de ware dingen in overvloed zijn en uitgaan is terugtreden, namelijk uit die leer en zo bevrijd worden van de geestelijke gevangenschap.
Bij David: 'Jehovah richt uit het stof de bedroefde op, uit de drek verhoogt Hij de nooddruftige, om te plaatsen met de vorsten, met de vorsten van Zijn volk, Die het onvruchtbare huis doet wonen, een blijde moeder van zonen', (Psalm 113:7-9).
Dat degenen die in valsheden zijn vanwege onwetendheid en vandaar niet in de goede dingen zijn, uit de Heer moeten worden onderricht in de waarheden, wordt daarmee aangeduid dat Jehovah uit het stof de bedroefde opricht en uit de drek de nooddruftige verhoogt

Bedroefden en nooddruftigen zijn zij die vanwege onwetendheid in valsheden zijn en vandaar niet in de goede dingen; de voornaamste waarheden van de Kerk waarin zij moeten worden onderricht, worden aangeduid met de vorsten, de vorsten van het volk met wie zij moeten worden geplaatst en dat het leven vanuit het huwelijk van het ware en het goede niet eerder bij dezen zal zijn, wordt aangeduid met het onvruchtbare huis doen wonen, een blijde moeder van zonen; wonen betekent leven, het onvruchtbare huis daar waar niet het huwelijk van het goede en het ware is; de blijde moeder van zonen is de Kerk waar de waarheden zijn, die worden geboren vanuit het goede.
Bij Hosea: 'Aangaande Efraïm, zoals een vogel zal zijn heerlijkheid heenvliegen, van de baring en van de buik en van de ontvangenis af', (Hosea 9:11).
Hiermee wordt aangeduid dat alle verstand van het ware zal vergaan van laatsten tot eersten, zie nr. 710, waar deze dingen zijn ontvouwd.
Bij Lukas: 'Wee de in de buik dragenden en de zogenden in die dagen, want er zal grote benauwdheid zijn en toorn in dit volk', (Lukas 21:23).
Bij dezelfde: 'Zie, de dagen zullen komen waarin zij zullen zeggen: Gezegend de onvruchtbaren en de buiken die niet hebben verwekt en de borsten die niet hebben gezoogd', (Lukas 23:29; Mattheüs 24:19; Markus 13:7).
Dat deze dingen zijn gezegd ten aanzien van degenen die aan het einde van de Kerk, wanneer er niet meer enige waarheden zijn of zij worden vervalst, kunnen worden opgenomen, zie ook nr. 710.
Bij Jeremia: 'Het veldhoen verzamelt, maar baart niet, makende rijkdommen maar niet met oordeel; in het midden der dagen verlaat hij dezelve en in zijn laatste zal hij dwaas worden', (Jeremia 17:11).
Onder het veldhoen worden degenen verstaan die verscheidene dingen vanuit het Woord en vanuit de leren van de Kerken aanleren, maar niet ter wille van het nut van het leven; baren is nut doen, dus leven en zo hervormd worden; met de rijkdommen die hij niet met oordeel maakt, worden aangeduid geestelijke rijkdommen, namelijk de erkentenissen van het ware en het goede; zich die verwerven niet ter wille van het nut van het leven, is rijkdommen maken niet met oordeel; dat die erkentenissen die niet van het leven zijn gemaakt, vergaan, wordt daarmee aangeduid, dat hij die in het midden van zijn dagen zal verlaten; dat zij tenslotte geen erkentenissen hebben van het ware, dan alleen vervalste, wordt daarmee aangeduid, dat hij in zijn laatste dwaas zal worden.
Aangezien de moeder de Kerk betekende en de zonen en de dochters haar ware en goede dingen en aangezien in de Oude Kerken en daarna in de Joodse Kerk, alle dingen uitbeeldend en vandaar aanduidend waren, was het daarom voor de vrouwen een smaad en een schande onvruchtbaar te zijn en daarom, 'ontstak Rachel tegen Jakob dat zij niet baarde en zei zij toen zij Jozef had gebaard: God heeft mijn smaadheid weggenomen', (Genesis 30:1-30).
Om dezelfde oorzaak zei Elizabeth nadat zij had ontvangen: 'Zo heeft de Heer mij gedaan in de dagen, waarin Hij heeft omgezien om mijn versmaadheid onder de mensen weg te namen', (Lukas 1:24,25); eveneens blijkt daaruit dat barensnood hebben, baren en verwekken, betekenen zulke dingen voortscheppen die van de Kerk zijn.
Bij Jesaja: 'Wee hen die tot de vader zeggen: Wat genereert gij, of tot de vrouw, wat baart gij', (Jesaja 45:10); deze dingen zijn eveneens gezegd ten aanzien van de hervorming van de mens, dat die is uit de Heer en niet uit de mens.
Bij dezelfde: 'De koning Hizkia zei, toen hij de woorden van Rabsake hoorde: Dag der benauwdheid en der schelding en der smaadheid, deze dag en de zonen zijn gekomen tot de mond van de matrix en geen krachten om te baren', (Jesaja 37:3)
Dat de waarheden vanuit het Woord worden gehoord en geweten en daardoor toch geen hervorming plaatsvindt, wordt daarmee aangeduid, dat de zonen zijn gekomen tot de matrix en geen krachten om te baren; baren betekent de waarheden bevruchten door doen, waarvandaan de hervorming is; dat dit de smart van het hart en van het gemoed was en dat dit

het smadelijke van de Kerk was, wordt aangeduid met de dag der benauwdheid, der schelding en der smaadheid.
Bij Ezechiël: 'Ik zal Mijn ontsteking uitgieten over Sin, de sterkte van Egypte en Ik zal de menigte van No uitroeien; Ik zal een vuur geven in Egypte; Sin zal barensnood hebben en er zal niet zijn om te doorbreken', (Ezechiël 30:15,16); met Egypte, Sin en No, worden de wetenschappelijke dingen en de begoochelingen aangeduid die van de natuurlijke mens zijn en deze verhinderen dat de mens door de waarheden vanuit het Woord wordt hervormd.
Dat deze dingen worden geweten, maar dat zij toch niet het leven zullen aannemen en zij niet hervormd kunnen worden, wordt aangeduid door: Sin zal door barensnood te hebben baren en er zal niet zijn om te doorbreken, namelijk de matrix.
Aangezien met barensnood hebben wordt aangeduid de waarheden van het Woord opnemen door het aanhoren ervan van het lezen en met baren wordt aangeduid die bevruchten en met de daad voortbrengen, dus daarnaar leven en zo hervormd worden, wordt daarom, wanneer deze dingen plaatsvinden met benauwdheid en moeite vanwege de valsheden en de boosheden die in de Kerk regeren die verhinderen en die de waarheden en de goedheden ervan verdraaien, dan gezegd, dat zij worden aangegrepen met de smart zoals van een in barensnood verkerende.
Omdat dit aan het einde van de Kerk plaatsvindt, wordt daarom dit in het Woord gezegd ten aanzien van hen die in die tijd leven, zoals in dit hoofdstuk van de Openbaring, 'dat de vrouw, in de baarmoeder hebbende, riep, barensnood hebbende en zijnde in pijn om te baren', vers 2, waarmee wordt aangeduid, dat de geestelijke waarheden en goedheden die vanuit het Woord zijn, niet dan met de grootste moeilijkheid en met benauwdheid konden worden opgenomen, terwijl de boosheden en de valsheden die toen in de Kerk waren en die de toegedane gemoederen in beslag hadden genomen, in de weg stonden.
Dit wordt eveneens aangeduid met de smarten zoals een in barensnood verkerende, bij Jeremia: 'Ik heb de stem gehoord als het ware van een krank zijnde, als het ware van een in de eerstverwekte nood zijnde, de stem van de dochter van Zion; zij hijgt, zij breidt haar handen uit: Wee mij nu, omdat mijn ziel verlaten is vanwege de doodslagers', (Jeremia 4:31); onder de dochter van Zion wordt verstaan de Kerk die in de waarheden van de leer vanuit het goede van de liefde is, van deze wordt gezegd dat zij hijgt en de handen uitbreidt, omdat haar ziel vermoeid is vanwege de doodslagers; de doodslagers zijn degenen die het geestelijk leven van de mens vernietigen door de valse en de boze dingen; en omdat daarom niet dan met benauwdheid en moeite de geestelijke ware en goede dingen kunnen worden opgenomen, vindt derhalve een weeklagen plaats zoals van een krank zijnde en van een in de eerstverwekte nood zijnde.
Met de eerstverwekte wordt het eerste van de Kerk aangeduid, vanwaaruit de overige dingen zoals vanuit hun beginsel volgen.
Bij dezelfde: 'Wij hebben het gerucht gehoord van een volk komende vanuit het land van het noorden, onze handen zijn afgezakt, benauwdheid grijpt ons aan, smart zoals van een barensnood hebbende; gaat niet uit in het veld en op de weg gaat niet heen, omdat het zwaard van de vijand er is, schrik van rondom', (Jeremia 6:24,25).
Onder het volk komende uit het land van het noorden worden degenen verstaan die in de valse dingen van het boze zijn en abstract genomen de valsheden van het boze die in de dan verwoeste Kerk zijn; dat dan de waarheden hoogst bezwaarlijk met geloof en liefde worden opgenomen, terwijl de valsheden van het boze in de weg staan en dat er vandaar kwelling en smart van het gemoed en van het hart is, wordt daarmee aangeduid, dat de handen zijn afgezakt, de benauwdheid aangrijpt, de smart zoals van een barensnood hebbende; dat dan niet de dingen moeten worden geraadpleegd die van de Kerk en van haar leer zijn, om voor zichzelf te zorgen, wordt aangeduid met: Gaat niet uit in het veld en op de weg gaat niet heen; het veld is de Kerk en de weg is de leer.

De oorzaak, omdat het valse uit de hel binnendringt, ten gevolge waarvan het ware wordt vervalst en uitgeblust, wordt daarmee aangeduid, dat het zwaard van de vijand er is, schrik van rondom, het zwaard is het valse dat het ware vernietigt, de vijand is de hel en de schrik is de geestelijke dood.
Hieruit kan vaststaan, wat wordt verstaan onder de woorden van de Heer, bij Mattheüs: 'Alsdan, die op het huis is, kome niet af om iets uit zijn huis weg te nemen en die in het veld is, kere niet weder terug; wee de in de baarmoeder dragenden en de zogenden in die dagen; er zal dan grote verdrukking zijn hoedanige niet is geweest van het begin van de wereld tot nu toe', (Mattheüs 24:17-19,21).
Deze dingen zijn eveneens gezegd ten aanzien van de staat van de Kerk omstreeks haar einde, wanneer de valsheden van het boze en de boosheden van het valse regeren en de waarheden van het Woord niet worden opgenomen, tenzij vervalst en verechtbreukt.
Dit wordt verstaan onder: Wee de in de baarmoeder dragenden en de zogenden in die dagen en eveneens onder de grote verdrukking.
Maar deze dingen met de overige van dat hoofdstuk, zie in 'Hemelse Verborgenheden' in volgorde ontvouwd.
Bij Jeremia: 'Vraagt en ziet, of een manspersoon baart, waarom zie ik elke man, zijn handen op zijn lenden, zoals een die barensnood heeft en alle aangezichten zijn in bleekheid verkeerd; omdat die dag groot is, zodat er geen is zoals deze', (Jeremia 30:6,7)
Dit betreft eveneens de laatste staat van de Kerk, wanneer het Laatste Gericht daar is; de grote dag is de Komst van de Heer en dan uit Hem het Gericht.
Met vragen en zien of een manspersoon baart, wordt aangeduid of het ware van het Woord zonder het goede van het leven iets van de Kerk kan voortbrengen, aangezien het al van de Kerk wordt voortgebracht vanuit het huwelijk van het goede en het ware; de manspersoon betekent het ware van de Kerk en de echtgenote het goede van de Kerk, en daarom betekent 'waarom zie Ik elke man, zijn handen op zijn lenden zoals een die barensnood heeft', waarom meent men alsof het ware zonder het goede zulke dingen voortbrengt die van de Kerk zijn.
De lenden betekenen het huwelijk, in de geestelijke zin het huwelijk van het ware en het goede, de lenden echter van een man zoals een die barensnood heeft, betekenen alsof het huwelijk was van het ware alleen zonder het goede.
Alle aangezichten zijn in bleekheid verkeerd, betekent dat er niets van het goede is, omdat er niets van liefde en naastenliefde is; het aangezicht betekent de aandoeningen die van de liefde en van het goed zijn, vandaar betekent de bleekheid dat die zijn uitgeblust.
Bij Jesaja: 'Vervuld zijn mijn lenden van grote smart, smarten grijpen mij aan, zoals de smarten van een die barensnood heeft', (Jesaja 21:3)
Deze dingen zijn eveneens gezegd ten aanzien van de laatste staat van de Kerk, wanneer haar ware en goede dingen vanwege de boosheden en de valsheden die dan in de weg staan, niet dan met de grootste smartelijke inspanning kunnen worden opgenomen; de lenden die vervuld van smart worden genoemd, betekenen het huwelijk van het goede en het ware, vanwaaruit de hemel en de Kerk is en dit wordt van smart vervuld genoemd wanneer het ware niet met het goede kan worden verbonden; die dingen worden aangeduid met de smarten zoals wanneer een die in barensnood is, die aangrijpen.
Dat de smart zoals van een die barensnood heeft, ook wordt gezegd van hen die vanwege de valsheden verbonden met de boosheden van het leven de waarheden niet langer kunnen opnemen, maar deze toch willen opnemen, wanneer de ondergang dreigt, vooral in de geestelijke wereld wanneer het Laatste Gericht daar is, maar dat met vergeefs streven en met vergeefse inspanning is, wordt aangeduid met de smarten van een die in barensnood is, in de volgende plaatsen, bij Jesaja: 'Huilt, omdat de dag van Jehovah nabij is; daarom worden alle handen neergelaten en alle hart des mensen versmelt en zij zijn verschrikt; kwellingen en smarten grijpen aan, zoals een barende hebben zij barensnood; de man is verbaasd jegens zijn genoot, aangezichten der vlammen hun aangezichten, (Jesaja 13:6-8).

De dag van Jehovah die nabij is, betekent het Laatste Gericht, dat er was uit de Heer toen Hij in de wereld was; de schrik van hen toen vanwege de dreigende ondergang, wordt daarmee aangeduid dat alle handen worden neergelaten en alle hart versmelt en zij verschrikt zijn; dat zij dan de ware en de goede dingen van de hemel en van de Kerk kunnen opnemen, maar tevergeefs, vanwege de valse dingen van het boze waarin zij geweest waren en dan zijn, wordt aangeduid met: Kwellingen en smarten grijpen hen aan, zoals een barende hebben zij barensnood; dat zij de boosheden van de haat en van de toorn hebben, wordt daarmee aangeduid dat aangezichten van de vlammen hun aangezichten zijn.
Bij Jeremia: 'Gij wonende op de Libanon, een nest hebbende in de ceders, hoeveel genade zult gij vinden, wanneer u de smarten zullen gekomen zijn, de smart zoals een die barensnood heeft; Ik zal u geven in de hand van degenen die uw ziel zoeken', (Jeremia 22:23.25).
Deze dingen betreffen degenen bij wie het Woord is en daarvandaan zijn de waarheden en het verstand ervan; dezen zijn het, van wie wordt gezegd dat zij wonen op de Libanon en een nest hebben in de ceders; hun ondergang wanneer het Laatste Gericht daar is en dan het streven van de waarheden op te nemen, maar tevergeefs, vanwege de in de weg staande valsheden van het boze, wordt aangeduid met: Hoeveel genade zult gij vinden, wanneer u de smarten zullen gekomen zijn, de smart zoals van een in barensnood, dat dan de valsheden van het boze die vanuit de hel zijn, hen zullen wegsleuren, wordt aangeduid met: Ik zal u geven in de hand van degenen die uw ziel zoeken.
Bij dezelfde: 'Damaskus is slap geworden; zij heeft zich gekeerd om te vluchten en siddering heeft haar aangegrepen, benauwdheid en smarten hebben haar bevangen zoals van een die barensnood heeft', (Jeremia 49:24).
Bij dezelfde: 'De koning van Babel heeft het gerucht gehoord van een volk komende uit het noorden; vandaar zijn zijn handen slap geworden, benauwdheid heeft hem aangegrepen, smart zoals een die barensnood heeft', (Jeremia 50:43).
Bij Mozes: 'De volken hebben gehoord, smart van barensnood hebbenden heeft de bewoners van Filistea aangegrepen', (Exodus 15:14).
Met de smarten van een die barensnood heeft, worden in deze plaatsen eendere dingen aangeduid als eerder.
Bij Hosea: 'Smarten van een die barensnood heeft zullen Efraïm aankomen; deze is een zoon die niet wijs is, omdat hij geen tijd staat in de baarmoeder der zonen', (Hosea 13:13), deze dingen zie men ontvouwd in nr. 710.
Bij Mozes: 'Jehovah God zei tot de vrouw: Door te vermenigvuldigen zal Ik uw smart vermenigvuldigen en uw ontvangenis; in smart zult gij zonen baren en tot uw man uw gehoorzaamheid zijn en deze zal over u heersen', (Genesis 3:16).
Onder deze dingen wordt niet verstaan dat de vrouwen in smart zonen zullen baren, maar onder de vrouw wordt de Kerk verstaan, die van hemels natuurlijk is geworden; eten van de boom der wetenschap betekent dit; dat de mens van de Kerk bezwaarlijk kan worden wederverwekt door de waarheden en het leven volgens die en dat hij verzoekingen zal ondergaan opdat de waarheden worden ingeplant en met het goede verbonden, wordt daarmee aangeduid dat de smart en de ontvangenis vermenigvuldigd zal worden en daarmee dat zij in smart zonen zou baren.
De ontvangenis betekent de opneming van het ware dat vanuit het goede is en zonen baren betekent ware dingen voortbrengen vanuit het huwelijk van het ware en het goede; aangezien de natuurlijke mens begerigheden heeft vanuit de eigenliefde en de liefde van de wereld en die niet kunnen worden verwijderd dan alleen door de waarheden, wordt daarom gezegd, dat tot de man haar gehoorzaamheid zal zijn en deze over haar zal heersen; met de man wordt hier, als elders in het Woord, het ware van de Kerk aangeduid.
Dat de mens door de waarheden en door het leven volgens die waarheden wordt hervormd en wederverwekt, is eerder getoond.

Hieruit nu kan vaststaan dat met de ontvangenis, de baring, de geboorten en de verwekkingen in het Woord, geestelijke ontvangenis, baring, geboorten en verwekkingen worden aangeduid.

722. Opdat hij, nadat zij zou gebaard hebben, haar vrucht zou verslinden; dat dit betekent dat zij de leer van die Kerk in haar aanvang zouden vernietigen, staat vast uit de betekenis van de vrucht die de vrouw zou baren, te weten de leer van de Kerk; dat deze wordt verstaan onder de manlijke zoon die zij baarde, zal men zien in het hiernavolgende artikel en uit de betekenis van verslinden, te weten vernietigen.
De predicaten (aanduidingen) immers volgen hun subjecten (de aard van de zaken), maar wanneer de leer van de Kerk het onderwerp is, dan is haar predicaat (de leer onderwijzen), vernietigen; vandaar is het, dat vernietigen hier met verslinden wordt aangeduid.
Dat vernietigen in haar eerste opkomen wordt aangeduid, is omdat gezegd wordt dat hij, nadat de vrouw zou gebaard hebben, haar vrucht zou verslinden.
Dat verslinden en eten ook elders vernietigen betekent, wanneer dit wordt gezegd van wilde dieren, waarmee valsheden en boosheden worden aangeduid, staat vast bij Ezechiël: 'Een van de leeuwenwelpen stond op, die een jonge leeuw werd, die roof leerde roven; hij verslond de mens', (Ezechiël 19:3,6); de mens verslinden betekent het verstand van het ware en het inzicht vernietigen.
Bij Hosea: 'Ik zal hen ontmoeten zoals een van jongen beroofde beer en Ik zal hen eten zoals een geweldige leeuw; het wilde dier van het veld zal hen vaneensplijten', (Hosea 13:8).
Bij Daniël: 'Zie, een beest, de beer gelijk, dat drie ribben had in de mond tussen de tanden, waaraan werd gezegd: Sta op, verslind veel vlees', (Daniël 8:5).
Bovendien wordt in de Hebreeuwse taal in vele plaatsen eten gezegd voor verteren, verderven en vernietigen, zoals bij Jeremia: 'Zij hebben Jakob gegeten, zij hebben hem gegeten en zij hebben hem verteerd en zij hebben zijn woningen verwoest', (Jeremia 10:25) en elders.

723. vers 5. *En zij baarde een manlijke zoon, die al de natiën zal weiden met een ijzeren roede; en haar vrucht werd weggerukt tot God en Zijn Troon.*

En zij baarde een manlijke zoon, betekent de leer van het ware die van de Kerk is, welke het Nieuwe Jeruzalem wordt genoemd; die al de natiën zal weiden met een ijzeren roede, betekent, die met de macht van het natuurlijk ware vanuit het geestelijk ware diegenen zal overtuigen en berispen die in valsheden en boosheden zijn en toch in de Kerk zijn waar het Woord is; en haar vrucht werd weggerukt tot God en Zijn Troon, betekent de bescherming van de leer uit de Heer, omdat zij voor de Nieuwe Kerk is.

724. En zij baarde een manlijke zoon; dat dit betekent de leer van het ware die voor de nieuwe Kerk is, die het Nieuwe Jeruzalem wordt genoemd, staat vast uit de betekenis van de zoon, namelijk het ware en van de manlijke zoon, te weten het echte ware van de Kerk, vandaar eveneens haar leer, want het ware van de Kerk vanuit het Woord is haar leer; deze leer immers bevat de waarheden die voor de Kerk zijn.
Maar de echte leer van de Kerk is de leer van het goede, dus de leer van het leven, welke is van de liefde tot de Heer en van de naastenliefde jegens de naaste; niettemin is zij de leer van het ware, want de leer onderwijst het leven, de liefde en de naastenliefde en voorzover zij onderwijst is zij het ware; want wanneer de mens weet en verstaat wat het goede is, wat het leven, wat de liefde en wat de naastenliefde, dan weet en verstaat hij deze dingen als waarheden.
Hij weet immers en verstaat hoedanig het goede is, hoe men moet leven en wat de liefde en de naastenliefde is en hoedanig de mens is die het leven van de liefde en van de naastenliefde heeft en zolang deze dingen van de wetenschap en van het verstand zijn, zijn zij niets dan waarheden en vandaar van de leer, maar zodra die dingen uit de wetenschap en vanuit het

verstand overgaan in de wil en daaruit in de daad, zijn zij niet langer waarheden, maar zijn zij goede dingen.
De mens immers wil innerlijk niet iets anders dan dat hij liefheeft en dat wat hij liefheeft, is voor hem het goede.
Hieruit kan vaststaan dat alle leer van de Kerk de leer van het ware is en dat het ware van de leer het goede wordt en van de liefde en van de naastenliefde wordt, wanneer het uit de leer overgaat in het leven.
Deze leer, die hier met de manlijke zoon wordt aangeduid is voornamelijk de leer van de liefde tot de Heer en van de liefde jegens de naaste, dus de leer van het goede van het leven, die eigenlijk de leer van het ware is.
Dat de leer van het goede van de liefde en vandaar van het leven hier wordt aangeduid met de manlijke zoon, kan hieruit vaststaan, dat de vrouw die de zoon baarde, werd gezien omgeven met de zon en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren en met de zon wordt de liefde tot de Heer aangeduid en met de kroon van twaalf sterren worden de erkentenissen van het goede en het ware aangeduid; en vanuit een zodanige vrouw en moeder wordt niet iets anders verwekt dan dat wat van de liefde en van het goede is, dus de leer ten aanzien ervan; dit dus is de manlijke zoon.
Dat die leer is voor de nieuwe Kerk, die het Nieuwe Jeruzalem wordt genoemd, is omdat deze vrouw over wie in dit hoofdstuk wordt gehandeld, de bruid en de echtgenote van het Lam wordt genoemd en deze was de heilige stad Jeruzalem die neerdaalde vanuit de hemel uit God, (Openbaring 21:9,10); vandaar is het, dat zij werd gezien omgeven door de zon; onder de Zon immers wordt de Heer verstaan ten aanzien van de Goddelijke Liefde, zie eerder de nrs. 401, 525, 527, 708.
Dat de manlijke zoon de leer van de Kerk betekent, is eveneens omdat de zoon in het Woord het ware betekent en de leer van de Kerk is het ware in de gehele samenvatting.
Dat de zoon in het Woord het ware betekent, kan vaststaan uit wat eerder is gezegd over de vrouw, over de baarmoeder en over baren, namelijk dat de vrouw de Kerk betekent, de baarmoeder het binnenste van de liefde en de opneming van het ware vanuit het goede en baren de voortbrenging en de vruchtmaking ervan: over de vrouw zie eerder nr. 707, over de baarmoeder nr. 70, en over baren nr. 721; daaruit volgt, dat met de zonen en de dochters, omdat zij degenen zijn die gebaard zijn, de waarheden en de goedheden van de Kerk worden aangeduid: met de zonen de ware dingen en met de dochters de goede dingen van haar.
In één Woord, dat met alle namen die van het huwelijk zijn en vandaar van de voortteling op aarde, zulke dingen worden aangeduid die van het huwelijk van het goede en het ware zijn, zoals met: de vader, de moeder, de zonen, de dochters, de schoonzonen, de schoondochters, de kleinzonen en met meer namen de voorttelende goede en ware dingen worden aangeduid en de voortgeteelde goede en ware dingen en verder de in volgorde afgeleide goedheden en waarheden.
Maar men moet weten dat de voorttelende goedheden en waarheden zijn in de geestelijke mens en dat de voortgeteelde goede en ware dingen in de natuurlijke mens zijn; en dat die in de geestelijke mens zijn, zijn zoals vader en moeder en dat die welke in de natuurlijke mens zijn, omdat zij daaruit zijn, zijn zoals broers en zusters; en dat daarna de waarheden en de goedheden die opnieuw worden voortgeteeld zoals vanuit getrouwde zonen binnen de verwantschap en vanuit de gehuwde dochters ook binnen die verwantschap, in de natuurlijke mens zijn, nadat die als ouders zijn opgeheven in de geestelijke mens; daar immers vindt alle ontvangenis plaats en alle in zwangerschap verkeren of dracht in de baarmoeder, maar de baring zelf vindt plaats in de natuurlijke mens; vandaar wordt de geestelijke mens door de verheffing van de goede en de ware dingen, die zoals ouders nieuwe zullen voorttelen, vanuit de natuurlijke mens daarheen, aanhoudend verrijkt, waar alle dingen worden vergezelschapt zoals gezelschappen van de hemel, volgens de aandoeningen van het ware en het goede en haar bloedverwantschappen en aanverwantschappen.

Daaruit blijkt, dat die geestelijke voorttelingen, zoals de natuurlijke voorttelingen, vanuit een vader en een moeder, worden vermenigvuldigd zoals de families en de huizen op aarde en zoals vanuit de zaden de bomen worden bevrucht, waarvandaan de tuinen zijn, die paradijzen worden genoemd in de geestelijke mens, maar bossen en boomgaarden in de natuurlijke mens en schaduwachtige wouden in de zinlijke mens.
Maar omdat in het Woord in zeer veel plaatsen zonen wordt gezegd en het nog niet bekend is dat met hen de waarheden van de Kerk en van de leer worden aangeduid, zou ik uit de vele plaatsen slechts de volgende ter bevestiging daaruit willen aanvoeren, bij de evangelisten:
'Jezus zei: 'Wie verlaat huizen, broeders, zusters, vader, moeder, echtgenote, kinderen, velden om Mijns Naams wil, zal honderdvoud ontvangen en de erfenis van het eeuwige leven deelachtig worden', (Mattheüs 19:29; Markus 10:29,30).
'Een elk die tot Mij komt en niet haat zijn vader, moeder, echtgenote, kinderen, broeders en zusters, ja zelfs zijn ziel, is niet Mijn discipel', (Lukas 14:26).
Wie kan niet zien, dat hier niet vader, moeder, echtgenoten, kinderen, broeders en zusters, noch huizen en velden worden verstaan, maar dat het zulke dingen zijn die van de mens zelf zijn en diens eigen dingen worden genoemd?
Deze immers zal de mens verlaten en haat toedragen, indien hij de Heer wil vereren en Zijn discipel zijn en honderdvoud ontvangen en de erfenis van het eeuwige leven deelachtig worden.
De eigen dingen van de mensen zijn van de liefde en daaruit van zijn leven waarin hij geboren is, bijgevolg zijn het boze en valse dingen van elk geslacht; en omdat die dingen van zijn liefde en leven zijn, wordt daarom gezegd dat hij ook zijn ziel moet haten; deze boze en valse dingen worden aangeduid met vader, moeder, echtgenote, kinderen, broeders en zusters, want alle dingen die van de liefde en leven zijn van de mens, of die van de aandoening en daaruit van het denken zijn, of die van de wil en daaruit van het verstand van hem zijn, zijn gevormd en verbonden zoals de neerdalende geslachten vanuit één vader en één moeder en eveneens zijn zij, als het ware, onderscheiden in families en huizen; de eigenliefde en daaruit de liefde van de wereld, zijn vader en moeder en de daaruit afkomstige begeerten en de boosheden en de valsheden daarvan, zijn de kinderen, die de broers en de zusters zijn.
Dat deze worden verstaan, kan klaarblijkend hieruit vaststaan, dat de Heer niet wil dat iemand vader en moeder haat, noch echtgenote, noch kinderen, noch broeders en zusters, omdat dit zou zijn tegen de geestelijke liefde die eenieder vanuit de hemel is ingeënt, namelijk die van de ouders jegens hun kinderen en van de kinderen jegens hun ouders en verder tegen de echtelijke liefde, dus die van de echtgenoot jegens de echtgenote en van de echtgenote jegens de echtgenoot, en ook tegen de wederzijdse liefde, dus die van de broeders en zusters onderling; ja zelfs leert de Heer, dat men ook de vijanden niet moet haten, maar liefhebben.
Hieruit blijkt dat onder de namen van bloedverwantschappen, aanverwantschappen en nabestaanden in het Woord bloedverwanten, aanverwanten en nabestaanden in de geestelijke zin worden verstaan.
Bij dezelfde: 'Jezus zei tot de discipelen: De broeder zal de broeder overleveren tot de dood, de vader de zoon en de kinderen zullen opstaan tegen de ouders en hen aan de dood overgeven', (Mattheüs 10:21; Markus 13:12)
'De vader zal tegen de zoon verdeeld worden en de zoon tegen de vader, de moeder tegen de dochter en de dochter tegen de moeder, de schoonmoeder tegen de schoondochter en de schoondochter tegen de schoonmoeder', (Lukas 12:53).
Dat ook deze dingen niet moeten worden verstaan volgens de letterlijke zin, staat vast uit de voorafgaande dingen daar, waar Jezus zegt, dat Hij niet is gekomen om vrede te geven op aarde, maar verdeling en dat er vijf in één huis verdeeld zullen zijn, drie tegen twee en twee tegen drie, waarmee wordt aangeduid dat de valsheden en de boosheden zullen strijden tegen de waarheden en de goedheden en omgekeerd en dit vindt plaats wanneer de mens in

verzoekingen komt en wordt hervormd; die strijd wordt met de verdeling en de opstand aangeduid.
Dat de vader zal verdeeld worden tegen de zoon en de zoon tegen de vader, betekent dat het boze zal strijden tegen het ware en het ware tegen het boze; daar is de vader het boze, dat het eigene van de mens is en de zoon is het ware dat de mens heeft uit de Heer.
Dat de begeerte van het valse zal strijden tegen de aandoening van het ware en de aandoening van het ware tegen de begeerte van het valse, wordt daarmee aangeduid dat de moeder zal verdeeld worden tegen de dochter en de dochter tegen de moeder; de moeder daar is de begeerte van het valse en de dochter is de aandoening van het ware; enzovoort.
Dat dit zo is, kan ook hieruit vaststaan dat de Heer elders zegt, zoals in (Johannes 14:27; 16:13), 'dat zij in Hem vrede zullen hebben, dus niet verdeling'.
Bij Lukas: 'De engel zei tot Zacharia aangaande Johannes: Hij zal vóór de Heer heengaan in de geest en de deugd van Elia, om te bekeren de harten van de vaderen tot de zonen', (Lukas 1:17).
Bij Maleachi: 'Ik zal u Elia de profeet zenden, voordat de grote en verschrikkelijke dag van Jehovah komt, om te bekeren het hart van de vaderen tot de zonen en het hart van de zonen tot hun vaderen, opdat Ik niet zal komen en de aarde zal slaan met de ban', (Maleachi 4:5,6).
Dat Johannes de Doper was vooruit gezonden om het volk voor te bereiden tot de opneming van de Heer, was door de doop; de doop immers beeldde uit en betekende de zuivering van de boosheden en valsheden en eveneens de wederverwekking door het Woord uit de Heer en indien deze uitbeelding niet was voorafgegaan, dan zou de Heer Zich niet in Judea en in Jeruzalem hebben kunnen openbaren, leren en verblijven, omdat de Heer de God van de hemel en de God van de aarde onder de Menselijke vorm was, Die niet tezamen kon zijn met een natie die louter in valsheden was ten aanzien van de leer en in louter boosheden ten aanzien van het leven en daarom zou die natie, indien niet de uitbeelding van de zuivering van de boze en de valse dingen door de doop die natie tot de opneming van de Heer had voorbereid, vanwege de tegenwoordigheid van het Goddelijke Zelf vergaan zijn door ziekten van elk geslacht; dit dus is het, wat wordt aangeduid met: Opdat Ik niet zal komen en de aarde zal slaan met de ban.
Dat dit zo is, is in de geestelijke wereld overbekend; daar immers worden degenen die in valsheden en boosheden zijn, bij de tegenwoordigheid van de Heer afgrijselijk gemarteld en zij sterven geestelijk.
Dat de doop van Johannes die uitwerking heeft kunnen voortbrengen, was omdat de Joodse Kerk een uitbeeldende Kerk was en alle verbinding met de hemel met hen plaatsvond door uitbeeldingen, zoals eveneens kan vaststaan uit de daar bevolen wassingen, zoals dat alle onrein gewordenen zichzelf en hun klederen zouden wassen en dan vandaar voor rein gelden; eender dat de priesters en de Levieten zich zouden wassen voordat zij de Tent der samenkomst binnentraden en daarna de tempel en de heilige ambten vervullen; eender dat Naäman was gereinigd van melaatsheid door de wassing in de Jordaan.
De wassing en de doop zelf zuiverde hen weliswaar niet van de valse en de boze dingen, maar zij beeldde slechts uit en betekende vandaar de zuivering ervan, wat evenwel in de hemel was aanvaard alsof zij zelf gezuiverd waren; zo was de hemel verbonden met het volk van die Kerk door de doop van Johannes en toen de hemel op die wijze met hen was verbonden, kon de Heer, Die de God van de hemel was, Zich daar openbaren, onderwijzen en verblijven, dat 'tot Johannes uitging Jeruzalem en algeheel Judea en het gehele land rondom de Jordaan en zij gedoopt werden door hem in de Jordaan, belijdende hun zonden', kan vaststaan bij (Mattheüs 3:5,6); en dat Hij tot hen zei: 'Gij addergebroedsels, wie heeft u aangewezen te vluchten van de toekomende toorn', (Lukas 3:7).
Dat de verbinding van de hemel met de Joden en met de Israëlieten is geweest door uitbeeldingen, zie 'de Leer van het Nieuwe Jeruzalem', nr. 248.

Dit nu was de oorzaak, waarom Johannes was vooruitgezonden om de weg voor de Heer te bereiden en om voor Hem het volk voor te bereiden.
Hieruit kan men opmaken, wat er wordt aangeduid met 'het hart van de vaderen bekeren en het hart van de zonen tot de vaderen', namelijk dat het is het binnenleiden van de uitbeelding van de verbinding van de geestelijke goedheden met de waarheden en omgekeerd, dus van de wederverwekking door het Woord uit de Heer, want de wederverwekking is de verbinding ervan en het is de Heer Die wederverwekt en het Woord leert.
Dat van die Johannes wordt gezegd, dat hij zou heengaan vóór de Heer in de geest en de deugd van Elia en dat hij Elia was, had als oorzaak, dat die Johannes evenals Elia, de Heer uitbeeldde ten aanzien van het Woord en vandaar het Woord betekende dat uit de Heer is en omdat in het Woord de Goddelijke Wijsheid en de Goddelijke Macht is, is die het, welke wordt verstaan onder de geest en de deugd van Elia.
Ten aanzien van het Woord dat zodanig is, zie het werk 'Hemel en Hel', nrs. 303 tot 310, en in het werkje 'Over het Witte Paard'.
Dat de zonen de waarheden vanuit het Woord betekenen, kan ook vaststaan uit de volgende plaatsen, bij David: 'Zie, een erfenis van Jehovah zijn de zonen, een beloning een vrucht des buiks; zoals de pijlen zijn in de hand van de machtige, zo zijn de zonen van de jongelingsjaren; gezegend de man die de pijlkoker daarmee gevuld heeft; niet zullen zij beschaamd worden wanneer zij zullen spreken met de tegenstanders in de poort', (Psalm 127:3-5).
Onder de zonen die de erfenis van Jehovah zijn en onder de vrucht des buiks die de beloning is, worden de waarheden en de goedheden van de Kerk verstaan: onder de zonen de waarheden en onder de vrucht des buiks de goede dingen; want deze beide zijn de beloning en de erfenis van Jehovah, dat wil zeggen, de hemel, die is van de ware en de goede dingen, namelijk vanuit de opneming ervan.
Met de zonen van de jongelingsjaren die zoals pijlen zijn in de hand van de machtige, worden de waarheden van de Oude Kerk aangeduid, die de natuurlijke waarheden vanuit het geestelijke waren.
Deze Kerk wordt verstaan onder de jongelingsjaren en omdat die waarheden alle macht hebben tegen de valsheden en de boosheden, wordt daarom gezegd: Zoals de pijlen in de hand van de machtige; de pijlen betekenen de waarheden die de valsheden vernietigen; de leer vanuit de waarheden wordt aangeduid met de pijlkoker; omdat zij met de boog wordt aangeduid en omdat degenen die in de leer vanuit de waarheden zijn, niets te vrezen van de valsheden, wordt gezegd: Gezegend de man die daarmee de pijlkoker heeft gevuld, niet zullen zijn beschaamd worden, wanneer zij zullen spreken met de vijanden in de poort; niet beschaamd worden is niet overwonnen worden; en de vijanden in de poort zijn de valsheden van het boze die vanuit de hel zijn.
Bij dezelfde: 'Ontruk mij aan de hand van de zonen van de vreemde, van wie de mond ijdelheid spreekt en hun rechterhand is de rechterhand der leugen; want onze zonen zijn zoals planten, groot geworden in hun jongelingsjaren, onze dochters zoals hoeken uitgesneden naar de figuur van een paleis', (Psalm 144:11,12).
Dat hier onder de zonen van de vreemde de valsheden worden verstaan, is duidelijk, want er wordt gezegd: Van wie de mond ijdelheid spreekt en hun rechterhand is de rechterhand der leugen; en dat met onze zonen de ware dingen worden aangeduid, is ook duidelijk, want gezegd wordt dat zij zijn zoals planten groot geworden in de jongelingsjaren; de planten zijn ook de ware dingen en de jongelingsjaren zijn hier, als eerder gezegd, de Oude Kerk, die echte waarheden heeft gehad.
Met onze dochters worden de aandoeningen van het ware aangeduid, die daarom worden vergeleken met de hoeken uitgesneden naar de figuur van een paleis; omdat het paleis uitbeeldend is voor het verstand, waarin de waarheden in schone vorm zijn en die zijn in een schone vorm wanneer zij vanuit de aandoening van het ware zijn.

Bij Micha: ‘Breng kaalheid aan en scheer u, vanwege de zonen van uw verrukkingen, verwijd uw kaalheid zoals de arend, omdat zij van u zijn weggetrokken’, (Micha 1:16).
De rouw vanwege de verloren gegane ware dingen van de Kerk wordt beschreven met kaalheid aanbrengen en verwijden en met zich scheren; de lokken immers betekenen de waarheden in laatsten en zij die zonder ware dingen in laatsten zijn, zijn ook zonder innerlijke ware dingen en vandaar is het dat in de geestelijke wereld diegenen kaal verschijnen die niet in waarheden vanuit het goede zijn.
Dat de waarheden verloren zijn gegaan, wordt daarmee aangeduid dat de zonen van de verrukkingen zijn weggetrokken van u; zonen van de verrukkingen worden degenen genoemd vanwege de liefde ervan en de verkwikkingen daaruit.
Bij Zacharia: ‘Hij zag twee olijfbomen aan de rechterzijde van de kandelaar en aan de linkerzijde; en hij zei: Deze zijn de twee zonen van de olijfboom staande naast de Heer van de ganse aarde’, (Zacharia 4:11,14).
Met de twee olijfbomen worden aangeduid de beide Kerken: de hemelse Kerk en de geestelijke Kerk; eerstgenoemde aan de rechterzijde van de kandelaar en de laatstgenoemde aan de linkerzijde.
Met de zonen van de olijfboom worden haar waarheden aangeduid, namelijk de leerstellingen.
Bij dezelfde: ‘Ik zal Mij Juda spannen, met de boog zal Ik Efraïm vullen en Ik zal uw zonen opwekken, o Zion, met uw zonen, o Javan; en Ik zal u stellen zoals het zwaard van een machtige’, (Zacharia 9:13).
Met de zonen van Zion en met de zonen van Javan worden de innerlijke en de uiterlijke waarheden van het Woord aangeduid: met de zonen van Zion de innerlijke waarheden en met de zonen van Javan de uiterlijke waarheden; wat de overige dingen betekenen, zie eerder de nrs. 357. 443, waar zij zijn ontvouwd.
Omdat met de zonen waarheden worden aangeduid, wordt gezegd dat zij zullen worden gesteld zoals het zwaard van een machtige; het zwaard van een machtige betekent het machtige ware dat het valse vernietigt.
Bij Jesaja: ‘Ik zal de Meden tegen hen opwekken, van wie de bogen de jongemannen zullen verpletteren en zij zullen zich niet ontfermen over de vrucht van de buik, hun oog zal de zonen niet verschonen’, (Jesaja 13:17,18).
Aangezien onder de Meden degenen worden verstaan die de ware en de goede dingen voor niets achten, wordt daarom ook gezegd: Hun oog zal de zonen niet verschonen; want de zonen zijn de waarheden van het Woord en van de Kerk, zie deze dingen verder ontvouwd in nr. 710.
Bij Jeremia: ‘Mijn Tent is verwoest en al Mijn lijnen zijn gescheurd; Mijn zonen zijn van Mij uitgegaan en zij zijn er niet’, (Jeremia 10:20).
Met de tent die verwoest is, wordt aangeduid de Kerk ten aanzien van het goede van de liefde en de eredienst daaruit; alle eredienst immers, werd oudtijds gehouden in tenten en daarna in de Tent der samenkomst; ter gedachtenis waarvan het feest der Tenten of der Tabernakels was ingesteld.
Al Mijn zelen (lijnen) zijn verscheurd, betekent dat er geen verbinding is van het ware met het goede, noch van de waarheden onderling, die dus uiteengevallen zijn en er vandaar geen verbinding is van de hemel met de Kerk.
Mijn zonen zijn van Mij uitgegaan en zij zijn er niet, betekent dat de waarheden van de Kerk vanuit het Woord zijn verstrooid en dat de mens zich zo van de Heer heeft verwijderd.
Bij dezelfde: ‘Zie, Ik wendende de gevangenschap der tenten Jakobs en Ik zal Mij over zijn habitakels ontfermen, opdat de stad zal worden gebouwd op haar hoop en het paleis naar zijn wijze zal worden bewoond en zijn zonen zullen zijn zoals eertijds en zijn vergadering zal vóór Mij vaststaan’, (Jeremia 30:18,20).
Met de tenten van Jakob en diens habitakels worden alle dingen van de Kerk en van haar leer aangeduid: met de tenten de goede dingen ervan en met de habitakels de ware dingen ervan;

met de gevangenschap ervan wordt de geestelijke gevangenschap aangeduid, die er is, wanneer vanwege de valsheden die regeren, de waarheden en de goedheden van het Woord niet kunnen worden doorvat.
De valsheden uiteenslaan en de waarheden leren, wordt aangeduid met de gevangenschap wenden; opdat de stad zal worden gebouwd op zijn hoop, betekent de leer vanuit de waarheden, die ineengestort is door de valsheden; de stad is de leer; en het paleis zal naar zijn wijze worden bewoond, betekent het geestelijk verstand van de waarheden, zoals bij de Ouden; het paleis is het verstand van de geestelijke waarheden, want in het verstand zijn de geestelijke waarheden in hun vormen, die, wanneer zij zich zo zichtbaar vertonen, verschijnen zoals paleizen.
Zijn zonen zullen zijn zoals eertijds en zijn vergadering zal vóór Mij vaststaan, betekent dat de waarheden van de Kerk zullen zijn zoals bij de Ouden en dat de vormen ervan in ordelijke verbinding, zoals bij hen, zal blijven.
De zonen daar zijn de waarheden en de vergadering is de verbinding ervan en de schikking in vormen, zodanig als die is bij de mens van de Kerk in het verstand, waardoor hij inzicht heeft; volgens de wijze en zoals eertijds, is zoals bij de Ouden.
In de Klaagliederen: Mijn oog loopt af van water, omdat verre van mij is de raadgever, verkwikkende mijn ziel; mijn zonen zijn verwoest geworden, omdat de vijand de overhand had', (Klaagliederen 1:16).
De rouw, vanwege de verwoesting van de Kerk, wordt daaronder verstaan dat mijn oog afloopt van water; haar verwoesting ten aanzien van de waarheden wordt daarmee aangeduid dat de zonen verwoest zijn geworden; dat dit was door de valsheden van het boze, wordt daarmee aangeduid dat de vijand de overhand had; de vijand is het valse van het boze en de hel vanwaaruit dit is.
Bij Jesaja: 'Waak op, waak op, sta op Jeruzalem, gij die gedronken hebt uit de hand van Jehovah de beker van Zijn toorn, de droesems van de beker der verwarring hebt gij uitgezogen; geen die haar leidt van al de zonen die zij gebaard heeft, noch die haar hand grijpt van al de zonen die zij heeft opgevoed; uw zonen zijn in onmacht gevallen, zij zijn nedergelegen aan het hoofd van alle straten', (Jesaja 51:17,18,20).
Het herstel van de Kerk die in louter valsheden van het boze is gevallen, wordt aangeduid met: Waak op, waak op, Jeruzalem, gij die gedronken hebt uit de hand van Jehovah de beker van Zijn toorn, de droesems van de beker der verwarring hebt gij uitgezogen.
Jeruzalem is de Kerk ten aanzien van de leer; opwaken en opstaan is het herstel van haar; de beker des toorns drinken, is het valse; de droesems van de beker zijn louter valsheden vanwaaruit de boosheden zijn; die naar zich toetrekken wordt aangeduid met drinken en uitzuigen; geen die haar leidt van al de zonen die zij gebaard heeft, noch die haar hand grijpt van al de zonen die zij heeft opgevoed, betekent dat geen van de waarheden vanuit het Woord die zij heeft geleerd en geput, haar uit de valsheden wegleidt; de zonen daar zijn de waarheden; uw zonen zijn in onmacht gevallen, zij zijn nedergelegen aan het hoofd van alle straten, betekent dat de waarheden verstrooid zijn door valsheden van elk geslacht.
Omdat de zonen de waarheden zijn, wordt met in onmacht vallen, verstrooid worden aangeduid en met nederliggen aan het hoofd van alle straten, wordt aangeduid door valsheden van elk geslacht; de straten van de stad immers betekenen de ware leerstellingen, hier de valse leerstellingen.
Bij dezelfde: 'Vrees niet, Jakob uit het oosten zal Ik uw zaad aanbrengen en uit het westen zal Ik u verzamelen; Ik zal zeggen tot het noorden: Geef, en tot het zuiden: Verhinder niet; breng aan Mijn zonen van verre en Mijn dochters van het uiteinde van de aarde', (Jesaja 43:5,6).
Deze dingen zijn niet gezegd over de nakomelingen van Jakob, maar over de natiën, vanwaaruit de Kerk moet worden geformeerd.
Onder Jakob en diens nakomelingen worden degenen verstaan die van die Kerk zullen zijn; dat zij moeten worden geformeerd uit hen die uit valsheden vanwege onwetendheid zijn en

vandaar in het duister ten aanzien van de waarheden, wordt aangeduid: Uit het westen zal Ik u verzamelen en Ik zal zeggen tot het noorden: Geef; en dat zij door hen die in het goede van de liefde en in de waarheden van de leer vanuit de heldere doorvatting zijn, niet moeten worden verstoten, maar aangenomen, wordt aangeduid met: Uit het oosten zal Ik uw zaad aanbrengen en Ik zal zeggen tot het zuiden: Verhinder niet; het oosten immers betekent het goede van de liefde in de helderheid; het zuiden het ware van de leer in de helderheid, het westen het goede van de liefde in het duister en het noorden het ware van de leer in het duister, zodanig als het voor degenen is die vanwege onwetendheid van het ware in valsheden zijn, maar toch waarheden verlangen.

Deze dingen immers worden aangeduid met die windstreken, omdat in de geestelijke wereld allen streng onderscheiden wonen in die windstreken in het licht van het ware en de aandoening van het goede; met die dingen worden eendere aangeduid als met deze bij Mattheüs: dat de uitverkorenen moeten worden vergaderd van de vier winden, van de grenzen der hemelen tot aan de grenzen ervan, (Mattheüs 24:31).

Dat allen die in valsheden zijn vanwege onwetendheid en toch in het verlangen van het ware, tot die Kerk moeten worden gebracht, wordt aangeduid met: Breng aan Mijn zonen van verre en de dochters van het uiteinde van de aarde; de zonen betekenen degenen die in de ware dingen zijn en de dochters degenen die in de aandoeningen ervan zijn en vandaar betekenen zij los van personen, de waarheden en de aandoeningen ervan; en de verte en de uiteinden der aarde betekenen het verwijderd zijn van het licht van het ware, omdat zij in valsheden zijn vanwege onwetendheid, omdat zij het Woord niet hadden, of omdat zij niet het verstand van de zin van het Woord hadden.

Bij dezelfde: ‘Uw zonen zullen zich haasten, de vernietigers van u en de verwoesters van u zullen van u uitgaan; zie, Ik zal Mijn hand jegens de natiën opheffen en jegens de volken zal Ik Mijn banier opsteken, opdat zij uw zonen aanvoeren in de schoot en uw dochters op de schouder aandragen’, (Jesaja 49:17,22).

Ook deze dingen betreffen de instauratie van de nieuwe Kerk uit de Heer en onder de zonen die zullen haasten en die zij zullen aanvoeren in de schoot en onder de dochters die zij op de schouder zullen dragen, worden al degenen aangeduid die in de ware dingen en in de aandoening ervan zijn en los van personen; de waarheden zelf en de aandoeningen ervan bij hen die van de nieuwe Kerk zullen zijn.

De vernietigers en verwoesters betekenen de valsheden van het boze, dat deze moeten worden verwijderd, dit wordt aangeduid met: Van u zullen zij uitgaan.

Bij dezelfde ‘De eilanden zullen op Mij vertrouwen en de schepen van Tarsis in het beginsel, om uw zonen van verre aan te brengen, hun zilver en hun goud met hen’, (Jesaja 60:9).

Deze dingen betreffen eveneens de Kerk van de natiën en met de zonen die zullen worden aangebracht, worden degenen aangeduid die de waarheden zullen opnemen; de overige dingen zie men ontvouwd in de nrs. 50, 406, 514.

Bij Hosea: ‘Ik zal Efraïm niet verderven, achter Jehovah zullen zij gaan; zoals een leeuw zal Hij brullen, omdat Hij zal brullen en met eer zullen de zonen toetreden uit de zee; met eer zullen zij aankomen, zoals een vogel vanuit Egypte en zoals een duif vanuit het land van Assyrië en Ik zal hen doen wonen in hun huizen’, (Hosea 11:9-11).

Met de zonen vanuit de zee worden de wetenschappelijke ware dingen en de redelijke ware dingen aangeduid en daarom wordt gezegd dat zij zullen aankomen zoals een vogel vanuit Egypte en zoals een duif vanuit het land van Assyrië; met Egypte wordt het natuurlijke aangeduid en met Assyrië het redelijke, beide ten aanzien van de waarheden, maar deze dingen zijn ook eerder ontvouwd in de nrs. 275, 601, 654.

Bij David: ‘Hoort dit, alle gij volken, neemt ter orde, alle gij bewoners der eeuw, zowel de zonen des mensen als de zonen des mans, tezamen rijk en behoeftig; mijn mond zal wijsheden spreken en de overdenking van mijn hart inzichten’, (Psalm 49:2-4).

Met de zonen des mensen worden de geestelijke waarheden aangeduid, die uit de Heer door het Woord zijn, dus de leerstellingen; en met de zonen des mans worden de redelijke en de natuurlijke waarheden aangeduid, die vanuit het verstand zijn, dus het verstand van het Woord; met de rijke en de behoeftige worden degenen aangeduid die daaruit in vele dingen en die daaruit in weinig dingen wijs zijn.
Bij dezelfde: 'Jehovah, keer weder, aanschouw vanuit de hemelen en zie en bezoek deze wijnstok en het stekje dat Uw rechterhand heeft geplant en over de zoon die Gij U versterkt had; Uw hand zij voor de man van Uw rechterhand, voor de zoon des mensen die Gij U gesterkt had', (Psalm 80:15,16,18).
Deze dingen zei David ten aanzien van de Kerk en ten aanzien van zichzelf, wat de letterlijke zin is; hij verstond immers zichzelf onder het stekje en onder de zoon, maar in de geestelijke zin wordt met de wijnstok en met het stekje dat Jehovah heeft geplant, de geestelijke Kerk aangeduid, uitgebeeld door de zonen Israëls; met de zoon over wie Hij Zich had gesterkt, wordt het ware van de leer vanuit het Woord aangeduid; met de man de rechterhand voor wie de hand zij en met de zoon des mensen over wie Hij Zich had gesterkt, wordt aangeduid het ware van het Woord in de natuurlijke zin, dus de letterlijke zin en het ware van het Woord in de geestelijke zin, namelijk de innerlijke zin.
Bij Ezechiël: 'Zie, Ik zal Mijn heiligdom ontwijden, de grootheid van Mijn sterkte, het verlangen van uw ogen en de goedgunstigheid van uw ziel en uw zonen en uw dochters, die gij hebt verlaten, zullen vallen door het zwaard', (Ezechiël 24:21,25).
Zo wordt de verwoesting beschreven van elk ware dat zij hebben die van de Kerk zijn; met het heiligdom dat Hij zal ontwijden, wordt aangeduid het Woord vanwaaruit de Kerk is, dit immers is het heiligdom zelf, omdat dit het Goddelijk Ware is.
Vanwege de macht ervan tegen de valsheden en de boosheden die uit de hel zijn, wordt die daarom genoemd de grootheid van de sterkte van Jehovah; vanwege het inzicht en het hemels leven daaruit, wordt het genoemd het verlangen van uw ogen en de goedgunstigheid van uw ziel.
Dat alle waarheden met de aandoening ervan door de valsheden zullen vergaan, wordt daarmee aangeduid dat uw zonen en uw dochters door het zwaard zullen vallen: de zonen zijn de waarheden en de dochters de aandoeningen van het ware en het zwaard het valse dat het ware vernietigt.
Bij Mozes: 'Toen de Allerhoogste aan de natiën de erfenis gaf, toen Hij de zonen des mensen scheidde, stelde Hij de grenzen der volken naar het getal van de zonen Israëls', (Deuteronomium 32:8).
Deze dingen zijn gezegd over de Oude Kerken, die vóór de Israëlitische waren geweest en over de instauratie ervan uit de Heer; onder de natiën worden degenen verstaan die in het goede van de liefde waren en onder de zonen des mensen zij die in de waarheden van de leer vanuit dat goede zijn.
Dat zij alle waarheden en goedheden hadden, wordt aangeduid met: Hij stelde de grenzen der volken naar het getal van de zonen Israëls; dat de twaalf zonen Israëls of de twaalf stammen de Kerk hebben uitgebeeld en vandaar betekend ten aanzien van alle ware en goede dingen, zie eerder de nrs. 39, 430, 657.
Bij Jeremia: 'De schaamte heeft de arbeid van onze vaders opgegeten, van onze knapenjaren aan, hun vee en hun kudden van grootvee, hun zonen en hun dochters; wij liggen in onze schaamte en onze schande overdekt ons', (Jeremia 3:24,25).
Bij dezelfde: 'Zie, Ik aanbrengende over u een natie van verre, o huis Israëls en deze zal eten uw oogst en uw brood, zij zal eten uw zonen en uw dochters, zij zal eten uw kudde van kleinvee en uw kudde van grootvee, zij zal eten uw wijnstok en uw vijgenboom, zij zal arm maken de steden van uw vestingen op welke gij vertrouwt, door het zwaard', (Jeremia 5:15,17).

Hiermee wordt in de geestelijke zin beschreven de verwoesting van alle dingen van de Kerk bij de Israëlieten; onder de natie van verre wordt verstaan het valse van het boze, namelijk het valse van de zinlijke mens, dat de waarheden vernietigt; met de oogst, het brood, de zonen, de dochters, de kudde van kleinvee, de kudde van grootvee, de wijnstok en de vijgenboom, welke die natie zal eten, worden alle dingen van de Kerk aangeduid: met de oogst en het brood haar ware en goede dingen ten aanzien van de voeding en met de zonen en haar dochters haar ware en goede dingen ten aanzien van de verwekking; met de kudde van kleinvee en de kudde van grootvee de geestelijke en de natuurlijke waarheden en goedheden en met de wijnstok en de vijgenboom de innerlijke en de uiterlijke geestelijke Kerk daaruit.
Bij Ezechiël: 'Indien drie mannen: Noach, Daniël en Job, in het midden ervan waren, de levende Ik; indien zij zonen of indien zij dochters zouden uitredden, die alleen zullen worden uitgered en het land zal verlating worden; Ik zal het zwaard aanbrengen over het land en uitroeien zal Ik daarvan de mens en het beest', (Ezechiël 14:14,16-18,20).
Hiermee wordt eveneens de verwoesting van de Kerk beschreven ten aanzien van alle ware dingen van het goede en van alle goede dingen van het ware, uitgezonderd bij hen die door de waarheden vanuit het Woord en door verzoekingen worden hervormd; dezen worden aangeduid met: Noach, Daniël en Job; dat bij de overigen alle waarheden van het goede en alle goedheden van het ware zullen vergaan, wordt daarmee aangeduid dat zij de zonen of de dochters niet zullen uitredden, maar dat alleen die zullen worden uitgered.
De verwoesting van de Kerk door de valsheden wordt daarmee aangeduid dat het land verlating zal worden en dat Ik het zwaard zal aanbrengen over het land; het land is de Kerk en het zwaard is het valse dat het ware vernietigt.
Dat alle geestelijk en natuurlijk ware zal worden vernietigd en dat vandaar alle inzicht en wetenschap van het ware zal vergaan, wordt daarmee aangeduid, 'dat Ik daarvan zal uitroeien de mens en het beest'.
Bij dezelfde: 'De vaders zullen de zonen eten in het midden van u en de zonen zullen hun vaders eten; Ik zal in u gerichten maken en Ik zal al uw overblijfselen in alle wind verstrooien', (Ezechiël 5:10).
Bij Mozes behoorde het tot de vervloekingen dat 'zij het vlees van de zonen en van de dochters zouden eten', (Leviticus 26:29).
Daarmee dat de vader de zonen zullen eten en de zonen de vaders, wordt aangeduid dat de boze dingen de ware dingen zullen vernietigen en de valsheden de goede dingen; de vaders zijn de boze en de goede dingen en de zonen zijn de valse en de ware dingen en omdat zo alles van het geestelijk leven bij de mens vergaat, wordt gezegd, dat Hij gerichten zal maken en de overblijfselen in alle wind verstrooien; de overblijfselen zijn de waarheden en de goedheden bij de mens vanaf de kindertijd en de knapenjaren door de Heer weggeborgen.
Ook leest men dat zij hun zonen hebben overgegeven aan de afgoden om te verslinden en tot spijs, en door het vuur, in de volgende tekst, bij Ezechiël: 'Gij hebt uw zonen genomen die gij Mij gebaard had en gij hebt ze aan hen geslachtofferd om te verslinden; is het wat kleins van uw hoererijen; gij hebt Mijn zonen geslacht en gij hebt hen overgeleverd, als gij dezelve voor hen hebt doen doorgaan; gij zijt de dochter van uw moeder en de zuster van uw zusters; zij walgden van haar echtgenoten en van haar zonen', (Ezechiël 16:20,21,45).
Deze dingen betreffen de gruwelen van Jeruzalem en met de zonen en de dochters slachtofferen aan de afgoden om te verslinden, wordt aangeduid alle waarheden en goedheden van de Kerk vernietigen en verteren; eender de waarheden vanuit het Woord; met de zonen slachten en dezelfde voor hen doen doorgaan; dat zij de waarheden en de goedheden van het Woord hebben vernietigd door vervalsingen en echtbrekingen, wordt aangeduid met de hoererijen daar en elders in dit hoofdstuk.
Bij dezelfde: 'Ik zal hen met hun gaven bevlekken, deswege dat zij alle opening van de baarmoeder hebben overgeleverd, opdat Ik hen verwoeste; waarom offert gij gaven, wanneer

gij uw zonen heenleidt door het vuur; gij zijt bevlekt door al uw afgoden', (Ezechiël 20:26,31).
De waarheden vernietigen door de boosheden van de eigenliefde en door de begeerten vanuit het eigene, wordt aangeduid met de zonen heenleiden door het vuur; en vernietigen door valsheden, wordt aangeduid met bevlekt worden door de afgoden.
Dat de afgoden betekenen de valsheden van leer en eredienst die vanuit het eigen inzicht zijn, zie eerder nr. 587.
Bij dezelfde: 'Ohola en Oholiba hebben gehoereerd en bloeden zijn in haar handen en met haar afgoden hebben zij gehoereerd en ook haar zonen die zij Mij hebben verwekt, hebben zij aan hen overgegeven tot spijs', (Ezechiël 23:37).
Onder Ohola en Oholiba worden Samaria en Jeruzalem verstaan: onder Samaria de geestelijke Kerk en onder Jeruzalem de hemelse Kerk, beide ten aanzien van de leer; de vervalsingen en de echtbrekingen van het Woord worden daarmee aangeduid, dat zij hebben gehoereerd en dat de bloeden in haar handen zijn; de valse dingen daaruit vanuit het eigen inzicht worden daarmee aangeduid dat zij met haar afgoden hebben gehoereerd; daaruit blijk wat daarmee wordt aangeduid dat zij haar zonen hebben overgegeven aan de afgoden tot spijs, namelijk dat zij de waarheden vanuit het Woord hebben vernietigd door valsheden.
Aangezien de zonen de waarheden betekenen, worden daarom de zaden die vielen in de goede aarde, door de Heer, 'Zonen des Koninkrijks' genoemd, en het onkruid namelijk de valsheden, 'Zonen van het boze', (Mattheüs 13:38).
Zij die in het huwelijk van het ware en het goede uit de Heer zijn, Zonen der bruiloft', (Markus 2:19; en zij die zijn wederverwekt, 'Zonen Gods', (Johannes 1:11-13).
Omdat met de stenen in het Woord de waarheden worden aangeduid, zei Johannes de Doper, 'dat God vanuit deze stenen Abraham zonen kan opwekken, (Lukas 3:8).
Dat met de stenen worden aangeduid de waarheden waarop de innerlijke waarheden worden gegrondvest, zie men in het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 643, 1298, 3720, 6426, 8609, 10376.
Zoals met de zonen de waarheden worden aangeduid, evenzo worden met hen ook in de tegengestelde zin valsheden aangeduid, zoals in sommige eerder aangevoerde plaatsen, bij Jesaja: 'Bereidt voor zijn zonen een slachting vanwege de ongerechtigheid van hun vaders, opdat zij niet opstaan en het land bezitten en de aangezichten van het land met steden worden vervuld; Ik zal tegen hen opstaan en uitroeien zal Ik van Babel de naam en het overschot en de zoon en de zoonszoon; en Ik zal haar stellen tot een erfenis van de eend en tot poelen van de wateren en Ik zal haar uitvegen met bezems door te verderven', (Jesaja 14:21-23).
Deze dingen betreffen Babel, waarmee de echtbreking van het Woord en de ontwijding wordt aangeduid; hier wordt gehandeld over de totale verwoesting van het ware bij hen die onder Babel worden verstaan; dat de waarheden bij hen volslagen zijn vernietigd door de echtbreking van het Woord, wordt aangeduid met: Bereidt voor zijn zonen een slachting, opdat zij niet opstaan en het land bezitten en de aangezichten van het land met steden worden vervuld; onder het land wordt de Kerk verstaan waarin de waarheden zijn en onder de steden worden de leerstellingen vanuit louter valsheden verstaan.
Dat alle waarheden zullen vergaan van eersten tot laatsten, wordt daarmee aangeduid dat van Babel zal worden uitgeroeid de naam en het overschot, de zoon en de zoonszoon; dat er hoegenaamd niets van het ware zal overblijven, wordt aangeduid met: Met bezems zal zij worden uitgeveegd door te verderven.
Men moet weten dat met de zonen in de eerder aangevoerde plaatsen degenen worden aangeduid die in waarheden of in valsheden zijn, maar omdat de geestelijke zin van het Woord niets gemeen heeft met personen, worden daarom in die zin met de zonen de ware of de valse dingen aangeduid los van de idee van de persoon.
Dat de geestelijke zin zodanig is, is omdat de idee van de persoon het denken en de uitbreiding ervan in de hemel elke kant eindig maakt; elk denken immers dat vanuit de

aandoening van het ware voortgaat, gaat door de hemel overal heen en zij wordt ook niet begrensd dan alleen zoals het licht in de schaduw; maar wanneer tevens de persoon wordt gedacht, dan wordt de idee begrensd daar waar de persoon is en daarmee ook het inzicht; dit is de oorzaak dat met de zonen in de geestelijke zin de waarheden of de valsheden, abstract genomen, worden aangeduid.

725. Dat de manlijke zoon betekent de leer van het ware voor de Kerk, die het Nieuwe Jeruzalem wordt genoemd, is omdat met de zoon het ware wordt aangeduid, zoals nu eerder is getoond en met de manlijke zoon wordt het ware van de leer vanuit het Woord aangeduid, dus de leer van het echte ware, die voor de Kerk is; dat het de leer is voor de Kerk die het Nieuwe Jeruzalem wordt genoemd, is omdat onder de vrouw die de manlijke zoon baarde, die Kerk wordt verstaan, zoals eveneens eerder is getoond.
De leer van het ware die voor de Kerk is, wordt ook met het manlijke aangeduid in de volgende plaatsen, bij Mozes: 'God schiep de mens in Zijn beeld, in het beeld Gods schiep Hij hem, manlijk en vrouwelijk schiep Hij hen', (Genesis 1:27).
'Manlijk en vrouwelijk schiep Hij hen en Hij zegende hen en Hij noemde hun naam Mens, ten dage waarop zij geschapen werden', (Genesis 5:2).
Wat die dingen die in de eerste hoofdstukken van Genesis over de schepping van de hemel en de aarde, over het paradijs, over het eten van de boom der wetenschap worden vermeld, behelzen, kan niemand weten dan alleen vanuit de geestelijke zin; die historische dingen immers zijn gemaakte historische dingen, niettemin heilig, omdat de afzonderlijke dingen ervan van binnen of in de schoot geestelijk zijn en daarmee wordt de instauratie van de Oudste Kerk beschreven, die de uitmuntendste is geweest van alle Kerken op deze aardbol: haar instauratie met de schepping van de hemel en de aarde, haar inzicht en wijsheid met de tuin in Eden en haar afname en val met het eten van de boom der wetenschap.
Daaruit blijkt dat onder de mens, die genoemd werd Adam en Eva, die Kerk wordt verstaan; want gezegd wordt: Manlijk en vrouwelijk schiep Hij hen en Hij noemde hun naam Mens; en omdat die Kerk onder de een en de ander wordt verstaan, zo volgt dat onder manlijk wordt verstaan het ware ervan en onder vrouwelijk het goede ervan; en dus eveneens onder manlijk de leer en onder vrouwelijk het leven, aangezien de leer van het ware eveneens de leer van de liefde en van de naastenliefde is, dus de leer van het leven en het leven van het goede is eveneens het leven van de liefde en van de naastenliefde, dus het leven van de leer, dat wil zeggen: het leven volgens de leer.
Deze twee worden verstaan onder manlijk en vrouwelijk en tezamen genomen en door het huwelijk verbonden, worden zij Mens genoemd en eveneens maken zij de Kerk die onder de Mens, zoals eerder is gezegd, wordt verstaan.
Daarom eveneens is Adam genoemd naar 'humus', en humus betekent vanwege de opneming van de zaden, de Kerk ten aanzien van de waarheden van de leer; de zaden immers betekenen in het Woord de ware dingen en Eva is genoemd naar het leven, 'omdat zij de moeder zal zijn van al het levende', zoals wordt gezegd in (Genesis 3:20).
Dat die twee, namelijk de leer en het leven, tezamen genomen en verbonden door een huwelijk als het ware, Mens wordt genoemd en eveneens de Kerk maken, is omdat de mens een mens is krachtens het verstand van het ware en krachtens de wil van het goede en dus krachtens de leer van het leven, omdat die van het verstand is en krachtens het leven van de leer, omdat die van de wil is; iets eenders is het geval met de Kerk, de Kerk immers is 'in' de mens en zij is de mens zelf.
Dat die twee, die worden aangeduid met manlijk en vrouwelijk, niet twee zullen zijn, maar één, leert de Heer bij de evangelisten: 'Jezus zei: Hebt gij niet gelezen dat Hij Die gemaakt heeft vanaf het begin van de schepping, hen manlijk en vrouwelijk heeft gemaakt en de twee zullen tot één vlees zijn; daarom zijn zij niet langer twee, maar één vlees', (Mattheüs 19:4-6; Markus 10:6,8).

Deze dingen moeten eveneens, net als de afzonderlijke dingen in het Woord, niet alleen natuurlijk, maar ook geestelijk worden verstaan, en als het ook niet geestelijk gebeurt, want niemand wat het betekent, dat de manlijke en de vrouwelijke, of echtgenoot en echtgenote niet langer twee zijn, maar één vlees, zoals eveneens wordt gezegd in (Genesis 2:24).
Onder de manlijke en de vrouwelijke wordt in de geestelijke zin hier, zoals eerder, het ware en het goede verstaan, dus ook de leer van het ware, namelijk de leer van het leven en het leven van het ware, dus het leven van de leer.
Deze twee zullen niet twee zijn, maar één, aangezien het ware niet het ware bij de mens wordt zonder het goede van het leven, noch het goede bij wie ook, het goede wordt zonder het ware van de leer; want het goede wordt niet het geestelijk goede tenzij door de ware dingen en het geestelijk goede is het goede, maar niet het natuurlijk goede zonder dat; wanneer die één zijn, dan is het ware van het goede en is het goede van het ware.
Dit éne wordt verstaan onder één vlees; iets eenders is het geval met de leer en het leven, deze maken eveneens één mens van de Kerk, wanneer de leer van het leven en het leven van de leer bij hem verbonden zijn; de leer immers leert hoe men moet leven en doen en het leven leeft dat en doet dat.
Hieruit kan eveneens vaststaan, dat met de manlijke zoon de leer van de liefde en van de naastenliefde wordt aangeduid, dus de leer van het leven.
Aangezien het ware van de leer of de leer van het ware wordt aangeduid met de manlijke, was daarom de Wet gegeven dat, ‘de manlijke openende de baarmoeder, Jehovah heilig zou zijn’, (Exodus 13:12,15; Deuteronomium 15:19; Lukas 2;23).
Vanuit het huwelijk immers van het ware en het goede, dat in de geestelijke zin wordt verstaan onder het huwelijk van de man en de vrouw, zoals eerder is gezegd, worden waarheden en goedheden geboren, die vandaar in die zin worden aangeduid met de zonen en de dochters: de waarheden met de zonen, en de goedheden met de dochters; en omdat elk mens wordt hervormd en wederverwekt door ware dingen, want zonder de waarheden weet de mens niet wat en hoedanig het goede is, zo weet hij de weg tot de hemel niet, is het daarvandaan, dat het ware dat het eerst geboren is vanuit het huwelijk van het ware en het goede, Jehovah geheiligd werd.
Het eerstgeboren ware is eveneens de leer van het ware, want dat wat het eerste is, is in de volgende dingen het al, dus is het alle ware en alle ware is de leer.
Maar men moet terdege weten, dat met de eerstverwekte het ware wordt aangeduid dat van het goede van de naastenliefde is, dus het goede van de naastenliefde in zijn vorm en in zijn hoedanigheid, dus het echte ware; want de vorm van het goede en de hoedanigheid van het goede, is het ware.
Dat dit met het eerstverwekte wordt aangeduid, is omdat vanuit het goede van de liefde, dat met de baarmoeder en met het kleine kind daar wordt aangeduid, niet iets anders kan worden geboren dan het goede van de naastenliefde en dit goede wordt niet het goede tenzij het geformeerd en gekwalificeerd is, dus tenzij het in de vorm is waarin het zijn hoedanigheid heeft; en de vorm ervan wordt het ware genoemd, maar toch is dit het goede in een vorm.
Uit wat eerder is gezegd kan ook vaststaan waarom het bevolen was, ‘dat elk manlijke zou verschijnen driemaal in het jaar voor het aangezicht van de Heer Jehovah’, (Exodus 23:17; 34:23; Deuteronomium 16:16); namelijk op de drie feesten, waarmee werd aangeduid het al van de wederverwekking van haar eerste tot het laatste en omdat het al van de wederverwekking plaatsvindt door de van het leven geworden waarheden van de leer uit de Heer, moesten zich daarom alle manlijken, met wie de waarheden werden aangeduid, zich aan de Heer vertonen, opdat zij door Hem worden gemonsterd en daarna geleid.
Met driemaal in het jaar wordt ook aangeduid bij voortduur en met het aangezicht van Jehovah de Goddelijke Liefde, vanwaaruit de mens wordt geleid.
Ook heeft dit plaatsgevonden, omdat met Jeruzalem de Kerk werd aangeduid ten aanzien van de leer en vandaar eveneens de leer van de Kerk.

Aangezien de brandoffers en de slachtoffers de hemelse en de geestelijke dingen betekenden: de brandoffers de hemelse en de slachtoffers de geestelijke, was daarom de Wet gegeven, 'dat de brandoffers zouden geschieden vanuit volkomen mannetjes, of vanuit het kleinvee, of vanuit het grootvee; maar de slachtoffers, of vanuit mannetjes, of vanuit wijfjes', (Leviticus 1:2,3; 3:1,6).

De oorzaken hiervan waren dat de hemelse dingen die dingen zijn die van de liefde tot de Heer zijn, dus van het huwelijk van het goede en het ware, maar de geestelijke dingen zijn die dingen die van de naastenliefde jegens de naaste zijn, dus niet het huwelijk van het ware en het goede, maar de bloedverwantschap; in de bloedverwantschap zijn de ware en de goede dingen zoals zusters en broeders, in het huwelijk echter zijn de ware en de goede dingen zoals echtgenoot en echtgenote; vandaar was het dat de brandoffers waren vanuit volkomen mannetjes, waarmee de echte waarheden worden aangeduid vanuit het Woord, of vanuit de leer van het Woord, die verbonden waren met het goede van de liefde tot de Heer, welk goede met het altaar en met het vuur ervan werd aangeduid.

Dat de slachtoffers zouden genomen worden of vanuit mannetjes of vanuit wijfjes, was omdat met mannetjes de waarheden werden aangeduid en met de wijfjes de goede dingen, maar niet door huwelijk, maar door bloedverwantschap verbonden en omdat de ene en de andere zoals broeders en zusters uit één ouder zijn, behaagde de eredienst vanuit de waarheden evenzeer als die vanuit de goedheden, dat wil zeggen, als vanuit de mannetjes evenzeer als vanuit de wijfjes.

Omdat alle geestelijke voeding plaatsvindt vanuit waarheden die vanuit het goede zijn, is daarom ook de Wet gegeven, 'dat de manlijke onder de priesters de heilige dingen zou eten', (Leviticus 6:18,29; 7:6).

Dit was ingesteld omdat met de manlijken de waarheden van de leer worden aangeduid, dus de leerstellingen, zoals eerder en met de priesters, de goedheden, dus de goede dingen van het leven; en met de gezamenlijke maaltijden uit de heilige dingen, die voor Aharon en zijn zonen waren, werd de geestelijke voeding aangeduid.

Bij Mozes: 'Wanneer zij zouden toetreden tot een stad om tegen haar te strijden, zo zult gij haar uitnodigen tot de vrede; indien zij niet aanneemt, zult gij al de manlijke van haar slaan met de mond van het zwaard, maar de vrouwen, de kleine kinderen, de beesten en de buit zult gij nemen', (Deuteronomium 20:10-14).

De oorzaak dat al de manlijke in die stad die de vrede niet aannam, zou worden geslagen met de mond van het zwaard, niet echter de vrouwen, de kleine kinderen en de beesten, was omdat met de stad de leer wordt aangeduid en met de stad der natiën in het land Kanaän, de leer van het valse; eender met de manlijken van die stad; en met de vrede niet aannemen wordt aangeduid niet samenstemmen met de waarheden en de goedheden van de Kerk, die met de zonen Israëls werden aangeduid.

Met de mond van het zwaard waarmee de manlijken zouden worden geslagen, wordt aangeduid het ware dat het valse vernietigt en omdat valsheden enig en alleen strijden tegen ware en goede dingen en die vernietigen, maar niet de boosheden zonder de valsheden, werden daarom de vrouwen, de kleine kinderen en de beesten, waarmee bij de natiën de boze dingen werden aangeduid, niet geslagen; de boosheden immers kunnen door de waarheden getemd, verbeterd en hervormd worden.

Bij Jeremia: 'Vervloekt zij de man die zijn vader heeft geboodschapt door te zeggen: U is een manlijke zoon geboren; door te verblijden heeft hij hem verblijd; deze man zij zoals de steden die Jehovah omkeert', (Jeremia 20:15,16).

Deze dingen betreffen hen die in de Kerk verwoest zijn, waarin niets anders dan valsheden regeren en worden aangenomen, vandaar wordt met, 'vervloekt zij de man die zijn vader heeft geboodschapt door te zeggen: U is een manlijke geboren', degene aangeduid die het valse erkent en voor waarheid verklaart en dus de leer van het valse voor de leer van het ware erkent.

Met, ‘door te verblijden heeft hij verblijd’ wordt de aanvaarding vanuit de aandoening van het valse aangeduid; deze man zij zoals de steden die Jehovah omkeert, betekent dat het hiermee is gesteld zoals met de leren die louter vanuit valsheden zijn, die de Heer uit de Kerk heeft verbannen en eveneens de steden in de natie Kanaän heeft vernietigd; de vergelijking met steden wordt genomen, omdat steden ook leren betekenen.
Bij Ezechiël: ‘Gij hebt genomen de vaten van uw sieraad vanuit Mijn goud en vanuit Mijn zilver, dat Ik u gegeven had en gij hebt u mansbeelden gemaakt, waarmee gij hebt gehoereerd’, (Ezechiël 16:17).
Deze dingen betreffen de gruwelen van Jeruzalem, waarmee de vervalsingen en de echtbrekingen van het Woord worden aangeduid, die hebben plaatsgevonden door het toevoegen van de begeerten van de lichamelijke en aardse liefden; de vaten van het sieraad vanuit het goud en vanuit het zilver van de Heer, betekenen de erkentenissen van het goede en het ware, namelijk de goedheden en de waarheden van de letterlijke zin van het Woord; die worden vaten genoemd, omdat die geestelijke ware en goede dingen bevatten en vaten van het sieraad, omdat zij schijnbaarheden en zo vormen van de innerlijke dingen zijn en die van goud zijn betekenen die vanuit het goede zijn en vanuit het zilver die vanuit het ware zijn.
Gij hebt u mansbeelden gemaakt, waarmee gij hebt gehoereerd, betekent de valse schijnbaarheden alsof die de waarheden van de leer zijn, die vervalst zijn; mansbeelden zijn schijnbaarheden van het ware, hier valsheden en hoereren is vervalsen.
Bij Maleachi: ’Vervloekt zij de bedriegende die in de kudde van kleinvee een mannetje heeft en de Heer het verdorvene belovende en slachtofferende’, (Maleachi 1:14).
Met het mannetje in de kudde van kleinvee wordt het echte ware van de leer vanuit het Woord aangeduid; met het verdorvene wordt het vervalste aangeduid en met beloven en slachtofferen wordt vereren aangeduid, dus vanuit vervalsingen, wanneer het ware wordt geweten.
Dat die eredienst, omdat die bedrieglijk en hels is, wordt aangeduid met: Vervloekt zij de bedriegende.
Uit deze dingen blijkt wat ten aanzien van de betekenis van de manlijke en ten aanzien van de betekenis van de zoon vanuit het Woord zijn getoond, kan vaststaan dat met de manlijke zoon, die de vrouw, omgeven met de zon en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren had, baarde, de leer van het ware wordt aangeduid, dus de leer van de liefde en van de naastenliefde voor de Kerk, die het Nieuwe Jeruzalem wordt genoemd, waarover in hoofdstuk 21 van dit boek.

726. Die al de natiën zal weiden met een ijzeren roede, dat dit betekent welke met de macht van het natuurlijk ware vanuit het geestelijk ware diegenen zal overtuigen en berispen die in valsheden en boze dingen zijn, en toch in de Kerk waar het Woord is, staat vast uit de betekenis van weiden, namelijk onderwijzen, leren, waarover eerder in nr. 482; hier echter overtuigen en berispen, omdat gezegd wordt dat hij zal weiden met een ijzeren roede.
Uit de betekenis van alle natiën, namelijk degenen die in valsheden en boosheden zijn, waarover ook eerder in de nrs. 175, 331, 625; en uit de betekenis van de ijzeren roede, namelijk de macht van het natuurlijk ware vanuit het geestelijk ware; met de roede immers of de stok wordt de macht aangeduid en daarvan wordt gesproken met betrekking tot het geestelijk Goddelijk Ware en met ijzer het ware in de natuurlijke mens; dat het de macht is van het ware van de natuurlijke mens vanuit de geestelijke, die wordt aangeduid met de ijzeren roede, is omdat alle macht die de waarheden hebben in de natuurlijke mens, is vanuit de invloeiing van het ware en het goede vanuit de geestelijke mens, dat wil zeggen, vanuit de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer door de geestelijke mens in de natuurlijke; alleen de Heer immers heeft de Macht en Hijzelf oefent die uit door het Goddelijk Ware dat uit Hem voortgaat.
Maar opdat deze dingen helderder worden doorvat, moet het worden getoond:
1. Dat de Heer oneindige Macht heeft.
2. Dat de Heer die heeft vanuit Zich door Zijn Goddelijk Ware.

3. Dat alle Macht tezamen is in laatsten en dat vandaar de Heer Oneindige Macht heeft vanuit eersten door laatsten.
4. Dat de engelen en de mensen voor zoveel als zij opnemenden zijn van het Goddelijk Ware uit de Heer, voor evenzoveel machten zijn.
5. Dat de macht zetelt in de ware dingen van de natuurlijke mens, voor zoveel als deze de invloeiing uit de Heer door de geestelijke mens opneemt.
6. Dat de ware dingen van de natuurlijke mens niets van macht hebben zonder die invloeiing.

1.Dat de Heer oneindige macht heeft kan hieruit vaststaan, dat Hij de God van de hemel en de God van de aarde is, dat Hij het heelal heeft geschapen, met zoveel ontelbaar vele sterren, die zonnen zijn; en zoveel werelden daarin en in die werelden aardbollen en die werelden en die aardbollen daarin, in getal verscheidene honderdduizenden te boven gaan en dat Hij die, omdat Hij ze geschapen heeft, alleen in stand houdt en aanhoudend ondersteunt; en verder dat Hij evenals dat Hij de natuurlijke werelden heeft geschapen, zo ook de geestelijke werelden boven die heeft geschapen en deze voortdurend vult met engelen en geesten, ten getale van myriaden en myriaden; en dat Hij daaronder hellen heeft verborgen even talrijk als er hemelen zijn en dat Hij aan alle en de afzonderlijke dingen die in de werelden van de natuur en in de werelden boven de natuur zijn alleen het leven geeft, en dat omdat Hij alleen het leven geeft, geen engel, geest en mens, een hand of voet kan bewegen dan alleen door Hem.
Hoedanig de Oneindige Macht die de Heer heeft, blijkt vooral hieruit, dat Hij alleen allen die vanuit zo vele aarden in de geestelijke werelden komen, namelijk ettelijke myriaden vanuit onze aardbol alleen al iedere week en dus zovele myriaden vanuit zovele duizenden aardbollen in het heelal, opneemt en door duizenden verborgenheden van de Goddelijke Wijsheid leidt, eenieder tot de plaats van zijn leven: de gelovigen tot hun plaats in de hemelen en de ongelovigen tot hun plaats in de hellen; en dat Hij overal, van elke zijde: het denken, bedoelen en willen van allen afzonderlijk, evenals universeel bestuurt en maakt dat allen afzonderlijk in de hemelen zich in gelukzaligheid verheugen en dat allen en ieder afzonderlijk in de hellen in hun banden zijn en wel dermate dat zelfs niet één van hen zich durft opheffen, te minder in opstand komen en enig engel nadeel berokkenen; en dat allen zo in de orde en in banden worden gehouden, hoezeer ook de hemelen en de hellen tot in eeuwigheid worden vermenigvuldigd.
Deze dingen en meer, die vanwege de veelheid niet kunnen worden opgesomd, kunnen niet bestaan, tenzij de Heer oneindige Macht heeft.
Dat alleen de Heer alle dingen bestuurt, leert Hijzelf bij Mattheüs: ‘Mij is gegeven alle mogendheid in de hemel en op aarde’, (Mattheüs 28:18); en ‘dat Hijzelf het Leven is’, (Johannes 5:26; 11:25,26; 14:6).
2.Dat de Heer Oneindige Macht heeft vanuit Zich door Zijn Goddelijk Ware, is omdat het Goddelijk Ware is het Goddelijk voortgaande en vanuit het Goddelijke dat vanuit de Heer voortgaat, geschieden alle dingen die eerder ten aanzien van de Oneindige Macht van de Heer zijn gezegd.
Het Goddelijk Ware in zich beschouwd, is de Goddelijke Wijsheid, die zich naar alle kanten heen uitbreidt, zoals het licht en de warmte in onze wereld uit de zon; de Heer immers verschijnt in de geestelijke wereld, waar de engelen en de geesten zijn, als Zon, vanuit de Goddelijke Liefde.
Al wat voortgaat vanuit die Zon, wordt het Goddelijk Ware genoemd en dat wat voortgaat, brengt voort; dat wat voortgaat, is eveneens Hijzelf, omdat het vanuit Hemzelf is; en daarom is de Heer in de hemelen het Goddelijk Ware.
Opdat men evenwel zal weten dat de Heer Oneindige Macht heeft door het Goddelijk Ware, zal iets worden gezegd over het wezen en het bestaan ervan; dit kan vanuit de natuurlijke mens en diens schijnsel niet worden begrepen dan alleen door zulke dingen die voortgaan

vanuit de zon van de wereld, vanuit welke dingen en door welke dingen zij alle macht heeft in haar wereld en in de aardbollen die onder haar licht en warmte zijn.
Vanuit de zon van de wereld zijn als vanuit haar bron uitgegaan de aura's en de atmosferen die ethers en luchten worden genoemd, omdat het naast rondom haar de zuivere ether is en verder van haar verwijderd de minder zuivere ethers en tenslotte de luchten, maar deze en eerdere rondom de aardbollen.
Die ethers en luchten geven door het volume aangedreven, warmte, maar afzonderlijk aangepast geven zij het licht, hierdoor oefent de zon al haar macht uit en brengt zij al haar uitwerking buiten zich voort, dus door de ethers en door de luchten door middel van de warmte en tegelijk door middel van het licht.
Zo kan men enig idee vormen ten aanzien van de Oneindige Macht van de Heer door het Goddelijk Ware, vanuit Hem als Zon stroomden eender aura's en atmosferen uit, maar geestelijke, omdat zij vanuit de Goddelijke Liefde zijn, welke die Zon maakt.
Dat er zulke atmosferen in de geestelijke wereld zijn, kan vaststaan uit de ademhaling van de engelen en van de geesten; die geestelijke aura's en atmosferen, die de Heer als Zon het naast zijn, zijn allerzuiverst, maar bij graden werden zij verwijderd door minder en steeds mindere zuivere graden; vandaar is het dat er drie hemelen zijn: de binnenste hemel in een zuiverder aura, de middelste in een minder zuivere aura en de laatste hemel in een nog minder zuivere aura; omdat die aura's of atmosferen, die geestelijk zijn, vanuit de Heer als Zon zijn ontstaan, brengen zij, in het algemeen aangedreven, warmte teweeg en afzonderlijk aangepast brengen zij licht teweeg.
Die Warmte die in haar wezen de Liefde is en dat Licht dat in zijn wezen de Wijsheid is, worden in het bijzonder het Goddelijk Ware genoemd en deze tezamen met de aura's die eveneens geestelijk zijn, worden het Goddelijk voortgaande genoemd; daaruit nu zijn de hemelen geschapen en eveneens de werelden; want vanuit de geestelijke wereld, zijn alle dingen die in de natuurlijke wereld ontstaan, voortgebracht, zoals de uitwerkingen vanuit haar uitwerkende oorzaken.
Hieruit nu kan, zoals in een natuurlijke spiegel worden beschouwd de schepping van de hemel en de aarde door het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer als de Zon, die boven de hemel van de engelen is en eveneens kan enigszins worden begrepen worden dat de Heer Oneindige Macht heeft door het Goddelijk voortgaande, dat in het algemeen het Goddelijk Ware wordt genoemd.
Dit wordt eveneens verstaan onder deze woorden bij Johannes: 'In de aanvang was het Woord en het Woord was bij God en God was het Woord; alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt en zonder Hetzelve is niets gemaakt dat gemaakt is en de wereld is door Hetzelve gemaakt', (Johannes 1:1,3,10).
Bij David: 'Door het Woord van Jehovah zijn de hemelen gemaakt', (Psalm 32:6); het Woord betekent het Goddelijk Ware.
3.Dat alle macht tezamen is in laatsten en dat vandaar de Heer Oneindige Macht heeft vanuit eersten door laatsten.
Wat onder laatsten wordt verstaan, zal eerst worden gezegd; eersten zijn de dingen die in de Heer zijn en die het naast uit Hem voortgaan; laatsten zijn de dingen die het verst van Hem verwijderd zijn, die in de natuur zijn en laatsten daar zijn.
Deze worden laatsten genoemd, omdat de geestelijke dingen, dus de eerdere dingen, daarin stilhouden en daarop als op hun basis blijven staan en rusten en daarom zijn zij onbeweeglijk en vandaar worden deze de laatsten van de Goddelijke Orde genoemd.
Dat in de laatsten is alle macht, is omdat de eerdere dingen daarin tegelijk zijn; die bestaan immers daar samen in volgorde, die de gelijktijdige orde wordt genoemd.
Er is immers een verbonden samenhang van alle dingen uit de Heer Zelf door de dingen die van de hemel zijn en die van de wereld zijn tot aan de laatsten toe; en omdat in de laatsten de

eerdere dingen, die opeenvolgend voortschrijden, tegelijk zijn, zoals is gezegd, zo volgt dat in laatsten uit eersten de macht zelf is.
Maar de Goddelijk Macht is de macht door het Goddelijk voortgaande, dat het Goddelijk Ware wordt genoemd, zoals in het voorgaande artikel is getoond.
Uit hoofde hiervan is het, dat het menselijk geslacht als het ware de basis voor de pilaar is, of als het ware het fundament voor het paleis is, voor de hemelen; bijgevolg dat de hemelen in volgorde blijven bestaan op de dingen die van de Kerk zijn bij de mensen in de wereld, dus op de Goddelijke waarheden in laatsten, namelijk de Goddelijke waarheden hoedanig als die zijn van het Woord in de letterlijke zin.
Hoedanig de sterkte is in die dingen, kan niet in het kort worden beschreven; in die laatsten vloeit bij de mens de Heer in uit Zich, dus uit eersten en bestuurt en in volgorde en in een samenhang houdt Hij alle dingen samen die in de geestelijke wereld zijn.
Omdat nu de Goddelijke Macht in die laatsten zetelt, kwam daarom de Heer Zelf in de wereld en is Hij Mens geworden, opdat Hij in laatsten gelijk zou zijn zoals Hij in eersten is, te dien einde opdat Hij door laatsten vanuit eersten alle dingen, die geordend waren geworden, in de orde zou kunnen terugbrengen, namelijk alle dingen in de hellen en eveneens in de hemelen.
Dit is de oorzaak van de Komst van de Heer geweest, want vlak vóór de Komst van de Heer was er niet enig Goddelijk Ware in laatsten bij de mensen in de wereld en in het geheel niet in de Kerk die toen bij de Joodse natie was, tenzij vervalst en verdraaid en vandaar hadden de hemelen ook niet enige basis; en daarom zouden, indien niet de Heer in de wereld was gekomen en Hij Zelf zo het laatste had aangenomen, de hemelen, die vanuit de inwoners van deze aardbol waren, naar elders zijn overgebracht en zou het gehele menselijke geslacht op deze aardbol in een eeuwige dood zijn vergaan.
Maar nu is de Heer in Zijn Volheid en zo in Zijn Almacht op aarde zoals Hij het is in de hemelen, omdat Hij is in eersten en in laatsten.
Zo kan de Heer al degenen zaligen die in de ware Goddelijke dingen vanuit het Woord zijn en in een leven volgens die dingen zijn, want bij dezen kan Hij in de laatste waarheden vanuit het Woord tegenwoordig zijn en wonen, aangezien de laatste waarheden ook van Hem zijn en die Hemzelf zijn omdat zij uit Hem zijn, volgens Zijn woorden bij Johannes: ‘Wie Mijn geboden heeft en die doet, die is het die Mij liefheeft en Mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken’, (Johannes 14:21,23).
4.Dat de engelen en de mensen, voor zoveel als zij opnemen van het Goddelijk Ware uit de Heer, voor evenzoveel machten zijn, kan vaststaan uit hetgeen hiervoor is gezegd, namelijk dat de Heer oneindige Macht heeft en Hij-alleen de Macht heeft door Zijn Goddelijk Ware; en hieruit dat de engelen niets anders zijn dan de opnemende vormen van het Goddelijk Ware, eender de mensen; vandaar is het dat met de engelen in het Woord de Goddelijke waarheden worden aangeduid en dat zij goden worden genoemd.
Hieruit volgt, dat voor zoveel en hoedanig zij het Goddelijk Ware uit de Heer opnemen, voor evenzoveel en zodanig machten zijn.
5.Dat de macht zetelt in de ware dingen van de natuurlijke mens, voor zoveel als deze de invloeiing uit de Heer door de geestelijke mens opneemt, volgt uit de dingen die voorafgaan, namelijk dat de Goddelijke waarheden alle macht hebben in laatsten vanuit eersten en de natuurlijke mens is de ontvanger van de laatsten.
Maar er zijn tot het natuurlijk gemoed van de mens twee wegen: de ene vanuit de hemel, de andere vanuit de wereld; de weg vanuit de hemel leidt door het geestelijk gemoed in het redelijk gemoed en door dit in het natuurlijk gemoed; en de weg vanuit de wereld door het zinlijk gemoed, dat het naast in de wereld uitstaat en aan het lichaam kleeft; daaruit kan vaststaan, dat de Heer met het Goddelijk Ware niet invloeit in de natuurlijke mens dan alleen door de geestelijke en voor zoveel als de natuurlijke mens daaruit de invloeiing opneemt, voor evenzoveel is daar macht.

Onder de macht daar wordt verstaan de macht tegen de hellen, dus de macht om de boosheden en de valsheden te weerstaan en die te verwijderen en voor zoveel als die worden weerstaan en verwijderd, voor evenzoveel komt de mens in de engelenmacht en eveneens in het inzicht en wordt hij een zoon van het Koninkrijk.
Over de macht van de engelen, zie het werk, 'Hemel en Hel', nrs. 228 tot 233; en over het inzicht en de wijsheid van hen, nrs. 265 tot 275.
6.Dat de ware dingen van de natuurlijke mens niets van macht hebben zonder die invloeiing, volgt als consequentie uit wat eerder hiervoor is gezegd: de waarheden van de natuurlijke mens zonder de invloeiing door de geestelijke mens, hebben niets van de Heer in zich en vandaar eveneens niets van leven en waarheden zonder het leven zijn geen waarheden, ja zelfs innerlijk beschouwd, zijn het valsheden en valsheden hebben hoegenaamd niets van macht, omdat zij zijn tegengesteld aan de waarheden die alle macht hebben.
Deze dingen nu zijn aangevoerd opdat men zal weten wat er wordt verstaan onder de macht van het natuurlijk ware vanuit het geestelijke, die wordt aangeduid met de ijzeren roede waarmee de uit de vrouw geboren manlijke zoon alle natiën zal weiden.
727. Dat de roede en de stok de macht betekenen en wel de macht van het Goddelijk Ware, is voornamelijk daarvandaan, dat het twijgen of takken van bomen waren en deze betekenden de erkentenissen van het ware en het goede, dus de waarheden van de natuurlijke mens en omdat zij ook het lichaam ondersteunden, betekenden zij de macht; en nog meer de ijzeren roede, omdat het ijzer eender betekent het ware van de natuurlijke mens en vanwege de hardheid de macht waaraan geen weerstand kan worden geboden.
Dat de roeden en de stokken daaraan de betekenis ontlenen van de Macht van het Goddelijk Ware, is vanwege de overeenstemming; daarvandaan is het gebruik van stokken in de geestelijke wereld, waar alle dingen die verschijnen overeenstemmingen zijn, uitbeeldend voor de macht ervan; eender in de Joodse Kerk, die, evenals de Oude Kerk, een uitbeeldende Kerk was.
Vandaar is het dat de wonderen en de tekenen in Egypte en daarna in de woestijn, door Mozes hebben plaatsgevonden door het uitsteken van een stok, zoals, 'zoals dat de wateren, met de stok geslagen, in bloed werden verkeerd', (Exodus 7:1-21).
'Dat uit de stromen en de poelen waarover de stok was uitgestoken, kikvorsen opklommen', (Exodus 8:1) e.v.
'Dat uit het met de stok geslagen stof luizen werden', (Exodus 8:12) e.v.
'Dat op het uitsteken van de stok tot de hemel donder en hagel werd', (Exodus 9:23) e.v.
'Dat sprinkhanen voortkwamen', (Exodus 10:12) e.v.
'Dat de zee Suph, nadat de stok daarover was uitgestoken, werd verdeeld en daarna terugkeerde', (Exodus 14:16,21,26).
'Dat van de rots in Horeb, met de stok geslagen, wateren uitgingen', (Exodus 17:5; Numeri 20:7-13).
'Dat Jozua overmocht tegen Amalek, wanneer Mozes de hand met de stok ophief en dat Amalek overmocht wanneer Mozes die liet zakken', (Exodus 17:9-12).
Eender, 'Dat vuur uitging van de rots en het vlees en de ongezuurde dingen verteerde, die Gideon offerde, toen de engel van Jehovah met het uiteinde van de stok deze dingen aanraakte', (Richteren 6:21).
Dat die wonderen hebben plaatsgevonden door het uitsteken van de stok, was omdat de stok vanwege de overeenstemming de Macht van de Heer door het Goddelijk Ware betekende; over deze macht is in het voorgaande artikel gehandeld.
Dat het Goddelijk Ware ten aanzien van de macht ook elders in het Woord met roeden en stokken wordt aangeduid, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij David: 'Ook wanneer ik zal gewandeld hebben in een schaduwachtig dal, zo zal ik mij het boze niet vrezen; Uw roede en Uw stok zullen mij vertroosten; richt vóór mij een tafel toe voor het aangezicht van mijn tegenstanders en maak met olie het hoofd vet; mijn beker zal overvloeien', (Psalm 23:4,5).

Wandelen in een schaduwachtig dal betekent in de geestelijke zin het duistere verstand, waaraan de ware dingen vanuit het licht niet verschijnen; Uw roede en Uw stok zullen mij vertroosten, betekent dat het geestelijk Goddelijk Ware tezamen met het natuurlijk Goddelijk Ware zal beschermen, omdat die de macht hebben: de roede is het geestelijk Goddelijk Ware, de stok het natuurlijk Goddelijk Ware, het ene en het andere tegelijk ten aanzien van de beschermende macht, want vertroosten is beschermen.
Omdat de roede en de stok het Goddelijk Ware ten aanzien van de macht betekenen, volgt daarom: Richt vóór mij een tafel toe, maak met olie het hoofd vet en mijn beker zal overvloeien; waarmee wordt aangeduid de geestelijke voeding door het Goddelijk Ware, want met een tafel toerichten wordt aangeduid geestelijk gevoed worden, met het hoofd vet maken met olie wordt aangeduid door het goede van de liefde en met de beker wordt aangeduid door het ware van de leer vanuit het Woord; de beker staat daar voor de wijn.
Bij Ezechiël: 'Uw moeder was zoals een wijnstok aan de wateren geplant, weswege hij roeden der sterkte had, tot scepters der heersers; maar zijn gestalte verhief zich boven tussen de ineengevlochten takken; en daarom werd hij omgekeerd in toorn, hij is ter aarde geworpen en de oostenwind heeft zijn vrucht verdroogd; de roeden van zijn sterkte zijn verscheurd en zijn uitgedroogd; het vuur heeft elkeen verteerd; nu is hij geplant in een woestijn, in een land van dorheid en dorst; een vuur is uitgegaan van de roede van zijn takken, het heeft zijn vrucht verteerd, zodat in hem niet is een roede der sterkte, een scepter der heersers', (Ezechiël 19:10-14).
Met deze woorden wordt beschreven de verlating van al het ware in de Joodse Kerk; de vorsten tegen wie de klacht is, betekenen de waarheden en de moeder die een leeuwin is geworden, betekent de Kerk; over deze en genen zijn deze dingen gezegd.
Uw moeder was zoals een wijnstok aan de wateren geplant, betekent dat van de instauratie aan de geestelijke Kerk in de waarheden onderricht is geweest; de moeder is de Kerk in het algemeen, de wijnstok is de geestelijke Kerk in het bijzonder; de wateren zijn de waarheden, geplant worden is geïnstaureerd worden.
Waarom hij roeden der sterkte had, tot scepters der heersers, betekent dat zij het Goddelijk Ware in zijn macht had en zij vandaar de heerschappij had over de valsheden van het boze die uit de hel zijn.
De roeden der sterkte betekenen het Goddelijk Ware ten aanzien van de macht en de scepters betekenen het Goddelijk ware ten aanzien van de heerschappij; de scepters immers van de koningen waren korte stokken uit een aanduidende boom, deze uit de wijnstok, maar zijn gestalte verhief zich boven tussen de ineengevlochten takken, betekent de trots van het eigen inzicht vanuit de wetenschappelijke dingen die van de natuurlijke mens zijn; die trots wordt aangeduid met: Zijn gestalte verhief zich; en de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens worden aangeduid met de ineengevlochten takken.
Hij is omgekeerd in toorn, hij is ter aarde geworpen, betekent de vernietiging van haar door de valsheden van het boze; de oostenwind heeft zijn vrucht verdroogd, betekent de vernietiging van haar goede: de oostenwind betekent de vernietiging en de vrucht het goede; de oostenwind betekent de vernietiging en de vrucht het goede; dit goede, dat degenen hebben die in het valse van het boze zijn, dat nog over is vanuit het Woord, wordt verstaan en de vernietiging ervan wordt aangeduid met de verdroging van de vrucht vanwege de oostenwind; de roeden van zijn sterkte zijn verscheurd en uitgedroogd, betekent dat al het Goddelijk Ware is verstrooid en daarom heeft die Kerk geen macht tegen de hellen; het vuur heeft eenieder verteerd, betekent de trots vanuit de eigenliefde, die vernietigde; nu is hij geplant in de woestijn, in een land van dorheid en dorst, betekent dat zij verlaten is dermate dat er niet enig goede van het ware en ware van het goede is.
Een vuur is uitgegaan van de roede van zijn takken, betekent de trots in de afzonderlijke dingen ervan; het heeft zijn vrucht verteerd, betekent de vertering van het goede; zodat in hem

niet is een roede der sterkte, een scepter der heersers, betekent de verlating van het Goddelijk Ware ten aanzien van de macht en ten aanzien van de heerschappij, zoals eerder.
Bij Jeremia: 'Zegt, hoe is gebroken de stok der sterkte, de stok des sieraads; daal neder van de heerlijkheid en zit in dorst, gij bewoonster, dochter van Dibon, omdat de verwoester van Moab is opgeklommen tegen u en uw vestingen heeft verdorven', (Jeremia 48:17,18).
Met de dochter van Dibon wordt het uiterlijke van de Kerk aangeduid en vandaar het uiterlijke van het Woord, dus de letterlijke zin ervan en de verwoester van Moab betekent de echtbreking ervan; daaruit blijkt wat het betekent dat gebroken is de stok der sterkte, de stok des sieraads, namelijk dat zij niet het Goddelijk Ware in zijn macht hebben; de stok der sterkte is dat in de natuurlijke zin en de stok des sieraads is dat in de geestelijke zin.
Daal neder van de heerlijkheid en zit in dorst, gij bewoonster, dochter van Dibon, betekent de beroving en de ontbering van het Goddelijk Ware; nederdalen van de heerlijkheid is de beroving ervan; de heerlijkheid is het Goddelijk Ware in het licht en de dorst is de ontbering ervan.
Omdat de verwoester van Moab is opgeklommen tegen u, betekent de echtbreking van het Woord ten aanzien van de letterlijke zin ervan; en hij heeft uw vestingen verdorven, betekent de wegneming van de bescherming; de vesting is de bescherming tegen de valsheden en de boosheden en de letterlijke zin van het Woord is die bescherming.
Bij David: 'De stok van uw sterkte zal Jehovah zenden vanuit Zion', (Psalm 110:2).
Met de stok der sterkte wordt ook hier het Goddelijk Ware in zijn macht aangeduid en met Zion de Kerk, die in de liefde tot de Heer is en vandaar de hemelse Kerk wordt genoemd.
Bij Micha: 'Weid Uw volk met Uw roede, de kudde van Uw erfenis; zij zullen weiden in Basan en Gilead naar de dagen der eeuw', (Micha 7:14).
Weid het volk met Uw roede, betekent het onderricht van hen die van de Kerk in de Goddelijke waarheden vanuit het Woord zijn; weiden betekent onderrichten; het volk zijn zij die van de Kerk in de waarheden zijn en de roede daar is het Woord, omdat dit het Goddelijk Ware is.
Met de kudde [van kleinvee] van de erfenis worden degenen van de Kerk aangeduid die in de geestelijke dingen van het Woord zijn, namelijk in de waarheden van de innerlijke zin ervan; laten zij weiden in Basan en Gilead, betekent het onderricht in de goedheden van de Kerk en in de waarheden ervan vanuit de natuurlijke zin van het Woord.
Bij Jesaja: 'Hij zal de aarde slaan met de roede van Zijn mond en met de Geest van Zijn lippen zal Hij de goddeloze doden', (Jesaja 11:4).
Met de roede van de mond van Jehovah wordt ook hier het Goddelijk Ware of het Woord in de natuurlijke zin aangeduid en met de Geest van Zijn lippen wordt het Goddelijk Ware of het Woord in de geestelijke zin aangeduid, het ene en het andere dat de valsheden van het boze in de Kerk vernietigt, dit wordt aangeduid met 'de aarde slaan en de goddeloze doden'.
Iets eenders wordt aangeduid met, 'slaan met de roede', bij (Micha 4:14) en met, 'het hoofd van de ongelovigen doorboren met stokken', (Habakuk 3:14).
Bij Mozes: 'Israël zong een lied op de bron bij Beër: Gij bron, vorsten hebben gegraven, de eersten van het volk hebben uitgegraven, door de Wetgever, met hun stokken', (Numeri 21:17,18).
Met de bron uit Beër wordt hier de leer vanuit het Woord aangeduid; Beër betekent ook in de oorspronkelijke taal 'Bron'; met de vorsten die groeven en met de eersten van het volk die uitgroeven, worden de inzichtsvollen en de wijzen vanuit de Heer aangeduid, Die daar de Wetgever is; met de stokken waarmee zij groeven en uitgroeven, wordt het in de Goddelijke ware dingen verlichte verstand aangeduid.
Bij Zacharia: 'Nog zullen wonen oude mannen en oude vrouwen in de straten van Jeruzalem en de man in wiens hand een staf is vanwege de veelheid der dagen', (Zacharia 8:4).
Met de oude mannen en de oude vrouwen worden de inzichtsvollen vanuit de leer en vanuit de aandoening van het ware aangeduid; met de man in wiens hand de staf is vanwege de

veelheid der dagen, worden de wijzen aangeduid die in het geheel niet op zichzelf maar op de Heer alleen vertrouwen; dat dezen in de Kerk zijn waar de leer van het echte ware is, wordt aangeduid met, 'in de straten van Jeruzalem'; Jeruzalem is de Kerk ten aanzien van de leer en de straten zijn de waarheden van de leer, hier de echte waarheden.
Bij Jeremia: 'Elk mens is dwaas geworden van de wetenschap, elke goudsmid is met schaamte aangedaan van het gesneden beeld; niet zoals die is het deel van Jakob, maar de Formeerder van allen Hij en Israël is de stok van Zijn erfenis; Jehovah Zebaoth Zijn Naam', (Jeremia 10:14,16; 51:19).
Elk mens is dwaas geworden van de wetenschap, betekent van de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke mens; elke goudsmid is met schaamte aangedaan van het gesneden beeld, betekent van de valsheden die vanuit het eigen inzicht zijn; maar de Formeerder van allen Hij, betekent de Heer uit Wie alle inzicht van het ware is. Israël is de stok van Zijn erfenis, betekent de Kerk waarin het Goddelijk Ware is en de macht ervan tegen de valsheden en omdat hier over het inzicht door het Goddelijk Ware wordt gehandeld, wordt daaraan toegevoegd: Jehovah Zebaoth Zijn Naam.
De Heer wordt Jehovah Zebaoth genoemd vanwege de Goddelijke waarheden in de gehele samenvatting; Zebaoth immers betekent heirleger en het heirleger alle waarheden en goedheden van de Kerk en van de hemel.
Toen de zonen Israëls in de woestijn murmureerden tegen Mozes en Aharon vanwege Korach, Dathan en Abiram, namelijk dat zij verzwolgen waren door de aarde, werd bevolen, 'dat de vorsten van de twaalf stammen hun stokken zouden leggen in de Tent der samenkomst, vóór de Getuigenis, nadat dit was geschied, bloeide de stok van Aharon en bracht amandelen voort', (Numeri 17:2-10).
Dit gebeurde omdat zij murmureerden tegen Jehovah, dus de Heer en wel tegen het Goddelijk Ware dat uit Hem is; Mozes immers en Aharon beeldden de Heer uit ten aanzien van de Wet, dus het Woord; daarom was het bevolen, dat de vorsten van de twaalf stammen hun stokken zouden leggen in de Tent der samenkomst, vóór de Getuigenis.
Met de twaalf stammen immers en in het bijzonder met de vorsten ervan, werden de waarheden van de Kerk in de gehele samenvatting aangeduid, eender met hun twaalf stokken en met de Tent der samenkomst werd de hemel uitgebeeld en vandaar aangeduid, vanwaar de ware dingen van de Kerk zijn; en met de Getuigenis de Heer Zelf.
Dat de stok van Aharon bloeide en amandelen voortbracht, was omdat zijn stok het ware vanuit het goede van de liefde uitbeeldde en vandaar betekende en omdat enig en alleen het ware vanuit het goede van de liefde vrucht voortbrengt, namelijk het goede van de naastenliefde, bloeide daarom zijn stok en bracht amandelen voort; amandelen betekenen dat goede; eender de stam van Levi, zie eerder nr. 444.
Men moet weten dat 'stam' met hetzelfde Woord wordt genoemd als 'stok', zoals in (Numeri 1:16; 2:5,7); vandaar worden met de 12 stokken eendere dingen aangeduid als met de 12 stammen, namelijk de Goddelijke waarheden van de Kerk in de gehele samenvatting; ten aanzien van de 12 stammen zie eerder de nrs. 39, 430, 431, 657.
Aangezien de stok de macht van het Goddelijk Ware betekent, betekent die ook de macht van het valse en het boze te weerstaan.
Bij Jesaja: 'Zie, de Heer Jehovah Zebaoth, verwijderende vanuit Jeruzalem en vanuit Juda de stok en de staf, alle stok van het brood en alle stok van het water, de sterke en de man des krijgs, de rechter en de profeet', (Jesaja 3:1,2).
Hier wordt met alle stok van het brood en alle stok van het water, aangeduid al het goede en ware van de Kerk wegnemen en wanneer die zijn weggenomen, dan is er niet langer enige macht om de boze en de valse dingen te weerstaan, dat ze niet vrij binnentreden.
Het brood betekent het goede van de Kerk, het water het ware ervan en de stok deze ten aanzien van de macht om de boosheden en valsheden te weerstaan; vandaar volgt: de sterke en de man des krijgs, de rechter en de profeet, die ook zullen worden verwijderd; met de

sterke en de man des krijgs worden aangeduid het ware dat strijdt tegen het boze en het valse en met de rechter en de profeet de leer van het goede en het ware.
Bij Ezechiël: 'Zie, Ik brekende de stok des broods in Jeruzalem, opdat zij het brood eten met gewicht en met kommer en de wateren drinken met maat en met verbijstering', (Ezechiël 4:16).
Met de stok des broods breken wordt aangeduid dat het goede en het ware in de Kerk zal ontbreken, want het brood betekent hier het ene en het andere en daarom volgt: opdat zij het brood eten met gewicht en met kommer en de wateren drinken met maat, waarmee wordt aangeduid, het gebrek aan het goede en het ware en vandaar aan de macht om het boze en valse te weerstaan.
Eendere dingen worden aangeduid met 'de stok des broods breken', (Ezechiël 5:16; 14:13; Psalm 105:16; Leviticus 26:26).
Zoals de roede en de stok de macht van het Goddelijk Ware betekenen en vandaar het Goddelijk Ware ten aanzien van de macht, betekenen daarom de roede en de stok in de tegengestelde zin ook de macht van het helse valse en vandaar het helse valse ten aanzien van de macht; in deze zin wordt roede en stok gezegd in de volgende plaatsen, bij Jesaja: 'Jehovah heeft verbroken de stok van de goddelozen, de roede van de heersers', (Jesaja 14:5).
Met de stok van de goddelozen verbreken, wordt aangeduid de macht van het valse vanuit het boze, vernietigen en met de roede van de heersers verbreken, wordt aangeduid de heerschappij van het valse.
Bij David: 'De stok der goddeloosheid zal niet rusten op het lot der gerechten, opdat niet de gerechten hun handen uitstrekken tot verdraaidheid', (Psalm 125:3).
De stok der goddeloosheid betekent de macht van het valse vanuit het boze; op het lot van de gerechten, betekent op de ware dingen vanuit het goede, die zijn bij de gelovigen en in het bijzonder bij hen die in de liefde tot de Heer zijn; opdat niet de gerechten hun handen uitstrekken tot verdraaidheid, betekent opdat dezen niet de waarheden vervalsen.
In de Klaagliederen: 'Ik de man die ellende heeft gezien door de roede van Zijn woede; Hij heeft mij geleid in de duisternis en niet in het licht', (Klaagliederen 3:1,2).
Deze dingen zijn gezegd over de verwoesting van de Kerk en met de roede van de woede wordt de heerschappij van het helse valse aangeduid; Hij heeft mij geleid en heengeleid in de duisternis en niet in het licht, betekent in louter valsheden en zo niet tot de waarheden.
Bij Jesaja: 'Het juk van zijn last en de stok van zijn schouder, de roede van hem die hem dreef, hebt Gij verbroken', (Jesaja 9:3).
Deze dingen betreffen de natiën die in valsheden waren vanwege onwetendheid omdat zij het Woord niet hadden en hun vandaar de Heer niet bekend was; het boze waarmee zij bezwaard waren en het valse waardoor zij bestookt waren, worden aangeduid met het juk van de last, met de stok van de schouder en met de roede van hem die dreef; deze vernietigen wordt aangeduid met verbreken; van verbreken immers wordt gesproken met betrekking tot het juk, de stok en de roede, maar van vernietigen met betrekking tot het boze en het valse, die zwaar drukken en machtig overreden en tot gehoorzamen aandrijven.
Bij dezelfde: 'Door de stem van Jehovah zal Assur verbijsterd worden, met de stok zal hij geslagen worden; dan zal de roede van het fundament alle doorgang hebben, waarop Jehovah zal doen rusten, met trommelen en citers', (Jesaja 30:31,32).
Deze dingen betreffen de tijd van het Laatste Gericht, wanneer ook de nieuwe Kerk er is.
Met Assur, die door de stem van Jehovah zal worden verbijsterd en met de stok geslagen, wordt de redenering vanuit valsheden aangeduid, die door het Goddelijk Ware zullen worden verstrooid; dat dan de waarheden van de letterlijke zin van het Woord met vreugde zullen worden verstaan en opgenomen, wordt daarmee aangeduid dat dan de roede van het fundament doorgang zal hebben met trommels en citers; de doorgang betekent de openstelling en de vrije opneming en de trommels en de citers betekenen de verkwikkingen van de aandoening van het ware; dat de waarheden van de letterlijke zin van het Woord onder de

roede van het fundament worden verstaan, is omdat die zin het fundament is voor de ware dingen van de geestelijke zin ervan; en omdat deze zin op de vorige rust, wordt gezegd: Waarop Jehovah zal doen rusten.
Bij Zacharia: 'De hoogmoed van Assur zal worden nedergeworpen en de stok van Egypte zal wegwijken', (Zacharia 10:11).
Met de hoogmoed van Assur wordt de trots van het eigen inzicht aangeduid en met de stok van Egypte wordt aangeduid de macht vanuit de bevestiging van de valse dingen ervan door de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens.
Bij Jesaja: 'Wee Assur, de roede van Mijn toorn en de stok die in hun hand is, van Mijn verontwaardiging; vrees niet gij volk, bewoner van Zion, voor Assur, dat de roede u slaat en hij de stok over u opheft in de weg van Egypte', (Jesaja 10:5,24,26).
Met Assur worden ook hier aangeduid de redeneringen vanuit het eigen inzicht, waardoor de waarheden worden verdraaid en vervalst; de valsheden daaruit en de verdraaiingen van het ware, worden aangeduid met de roede van Mijn toorn en met de stok van Mijn verontwaardiging die in hun hand is.
Dat de waarheden niet zouden worden verdraaid bij hen die van de Kerk in de hemelse liefde zijn en daaruit in de waarheden, wordt aangeduid met: Vrees niet, bewoner van Zion; dat het valse aandringt en aanspoort en door zulke dingen die van de natuurlijke mens zijn, tracht te verdraaien, wordt daarmee aangeduid dat de roede u slaat en hij de stok over u opheft in de weg van Egypte.
De weg van Egypte betekent de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens, van waaruit de redeneringen plaatsvinden.
Aangezien Egypte betekent de natuurlijke mens met de dingen die in hem zijn, en deze gescheiden van de geestelijke mens, in louter valsheden is, wordt daarom Egypte genoemd.
'een stok van gebroken riet die binnengaat en de hand doorboort wanneer iemand daarop leunt', (Ezechiël 29:6,7; Jesaja 36:6); deze dingen zijn eerder ontvouwd in nr. 627.
Bij Jesaja: 'Verblijd u niet, Filistea, dat gebroken is de roede die u sloeg, want vanuit de wortel van de slang zal een basilisk uitgaan, waarvan de vrucht een vurige vliegende slang is', (Jesaja 14:29).
Dat met Filistea wordt aangeduid de godsdienst ten aanzien van het van de naastenliefde gescheiden geloof; met de wortel van de slang dat valse beginsel, met de basilisk de vernietiging van het goede en het ware van de Kerk en met de vliegende vurige slang de redenering vanuit de valsheden van het boze, zie eerder nr. 386.
Zo worden eendere dingen met deze slangen aangeduid als met de draak in dit hoofdstuk van de Openbaring; dat Filistea zich niet daarover zal verblijden dat gebroken is de roede die haar sloeg, betekent dat zij zich niet daarop zal beroemen dat de heerschappij van dat valse nog niet vernietigd is.
Bij Hosea: 'Mijn volk ondervraagt het hout en zijn stok zal hem antwoorden, omdat de geest der hoererijen heeft verleid en zij hoereerden onder hun god', (Hosea 4:12).
Deze dingen betreffen de vervalsing van het Woord en met het hout ondervragen of de afgod uit hout, wordt aangeduid het inzicht vanuit het eigene raadplegen, dat de liefden ervan begunstigt; daarmee dat de stok hen antwoordt, wordt aangeduid het valse waaraan geloof wordt gehecht; want wanneer het eigene wordt geraadpleegd, antwoordt hem het valse; het eigene is van de wil, dus van de liefde en het valse is van het verstand, dus van het denken.
Met de geest der hoererijen die heeft verleid, wordt de begeerte van vervalsen aangeduid; met hoereren onder hun god, wordt aangeduid de waarheden van het Woord vervalsen.
Hieruit nu kan vaststaan, wat wordt aangeduid met de roede en met de stok in de ene en de andere zin; vandaar nu kan men weten wat wordt aangeduid met, 'de ijzeren roede waarmee de manlijke zoon alle natiën zal weiden', eender hiermee in de Openbaring: 'Vanuit de mond van Hem Die op het witte paard zat, gaat een scherp slagzwaard uit, opdat Hij daarmee de natiën zal slaan en Hij zal ze weiden met een ijzeren roede', (Openbaring 19:15).

Verder met wat hiervoor is vermeld: ‘Die overwint, Ik zal hem mogendheid geven over de natiën, opdat hij ze zal besturen met een ijzeren roede, zoals pottenbakkersvaten zullen zij vermorzeld worden’, (Openbaring 2:26,27); zie de ontvouwing hiervan eerder in nr. 176. Eendere dingen dus worden aangeduid met deze bij David: ‘Gij zult hem vermorzelen met een ijzeren roede, zoals een pottenbakkersvat zult gij hen verstrooien’, (Psalm 2:9).

728. En haar vrucht werd weggerukt tot God en Zijn Troon; dat dit betekent de bescherming van de leer uit de Heer, omdat zij voor de nieuwe Kerk is, staat vast uit de betekenis van de vrucht of van de manlijke zoon die had gebaard de vrouw omgeven met de zon, onder wier voeten de maan was en op wier hoofd een kroon van twaalf sterren was, te weten de leer vanuit het Woord, namelijk de leer van het ware, dat wil zeggen, de leer van de liefde tot de Heer en van de naastenliefde jegens de naaste en tenslotte van het geloof; en uit de betekenis van weggerukt worden tot God en tot Zijn troon, te weten de bescherming uit de Heer tegen de draak, die bij de barende stond met het gemoed en de begeerte om hem te verslinden; die bescherming uit de Heer tegen hen die onder de draak worden verstaan, wordt hier met die woorden aangeduid en omdat die leer zal zijn de leer van de Kerk die genoemd wordt het Nieuwe Jeruzalem, wordt daarom bescherming gezegd, omdat zij is voor de nieuwe Kerk; weggerukt tot God en Zijn troon wordt gezegd en onder God wordt de Heer verstaan en onder Zijn Troon de hemel; dat het is tot de Heer en tot de hemel, is omdat die leer uit de Heer is en de hemel in die leer is.
Eender als hier van de uit de vrouw verwekte vrucht, wordt gezegd dat zij is weggerukt tot God, wordt het ook gezegd van Henoch, de zoon van Jared, maar met deze woorden: ‘Henoch wandelde met God en niet langer, omdat God hem nam’, (Genesis 5:24).
Wie onder deze Henoch werden verstaan en wat er werd aangeduid, is mij vanuit de hemel onthuld, namelijk dat zij die uit de mensen van de Oudste Kerk waren, de uitbeeldingen en de overeenstemmingen van de natuurlijke met de geestelijke dingen tot één hebben verzameld; de mensen immers van de oudste Kerk waren in het geestelijk verstand en de geestelijke doorvatting geweest van alle dingen die zij met de ogen zagen en vandaar doorzagen zij vanuit de objecten in de wereld de geestelijke dingen die met de objecten overeenstemden en omdat de Heer voorzag, dat die geestelijke doorvatting eveneens de erkentenis van de overeenstemmingen, waardoor het menselijk geslacht verbinding heeft met de hemel, heeft daarom de Heer daarin voorzien, dat sommigen, die bij de Oudsten hadden geleefd, de overeenstemmingen tot één verzamelden en in een codex samenbrachten; dezen waren het die onder Henoch werden verstaan en die codex was het die wordt aangeduid.
Deze codex of verzameling, omdat die de toekomstige Kerken, die na de vloed uit de Heer moesten worden geïnstaureerd, van dienst moesten zijn als wetenschap en als erkentenis van de geestelijke dingen in de natuurlijke dingen, tot nut ervan door de Heer in stand gehouden en eveneens beschermd, opdat niet het laatste nageslacht van de Oudste Kerk, dat boos was, aan die codex schade zou toevoegen.
Dit dus is het wat in de geestelijke zin daarmee wordt aangeduid, dat Henoch niet langer was, omdat God hem nam.
Hieruit kan vaststaan, wat daarmee wordt aangeduid dat de vrucht van de vrouw werd weggerukt tot God en tot Zijn Troon.

Einde van de 1ste helft van hoofdstuk 12/wordt vervolgd.